PATRULATERUL TRANDAFIRIU

—— Radu ŞTEFĂNESCU——

Aglomeraţia din Decembrie '89 le-a dat posibilitatea slugilor ceauşiste să se autointituleze frontişti ai... salvării naţionale! Comuniştii au devenit peste noapte pluripartizi, uniţi în cuget şi'n muget, vajnici susţinători ai omului Moscovei, tov. Ion Ilici Iliescu, împuşcatorul Ceauşiştilor şi apărătorul crimelor comuniste de-o jumătate de veac. Îmbuibaţii regimului s'au grupat astfel:

- majoritatea FSN-işti = comunişti *"de bine"*, cu faţă umană şi despot luminat.
- minoritatea PUNR-işti= securişti extremişti, patri-hoţi funaro-gavrişti.

PRM-işti = securişti kagebişti, vadimisto-mafioţi.

PSM-işti = comunişti verdeţomani, nostalgici îndoctrinaţi.

PDAR-işti = ceapişti agrarieni.

În primul cincinal al epocii iliiste, mulţi tovarăşi au migrat dela pecereurile mici către FSN-ul devenit FDSN, şi-apoi Partid Iliescu, al democraţiei sociale originale, tot un soi de front al democraţiei populare şi unităţii socialiste!

Acest partid-părinte e deprins cu sclavi şi nu cu parteneri politici de dialog civilizt. Politica neopecere-ului iliist este intolerantă şi caracterizată de marile meschinării ale existenţei umane, ca şi de incapacitatea modelării comportamentale.

Partidul fantomă al lichelelor comuniste, aflat la guvernare prin fraudă electorală e lipsit de tact, pricepere, înţelepciune şi „bună credinţă. Cuvântul de ordine în politica lui Iliescu este sloganul ceauşist arhicunoscut: *"din greşeală în greşeală spre victoria finală"*. Pas cu pas şi ceas cu ceas, Iliescu calcă neabătut pe urmele înaintaşului său, abuziv - împuşcatul regretat şi jeluit de discipolii păuneşti şi vadimişti psihopaţi. Din vara acestui an, partidul comunist părinte a admis la guvernare şi câteva slugi peuneriste preasupuse, la care se vor adăuga în viitorul apropiat şi alte figuri sinistre, peremiste ori pesemiste, avide de-un os de ros! Maşinaţiile politice pedeseristo-iliiste vin să întărească vechile metehne ale aceloraşi tovarăşi ai vechiului regim. La agricultură, justiţie, transporturi şi comunicaţii au fost unşi, mai pe faţă, mai pe-ascuns, tovarăşi comunişti PUNR-işti, executanţi docili ai ordinelor dela Cotroceni.

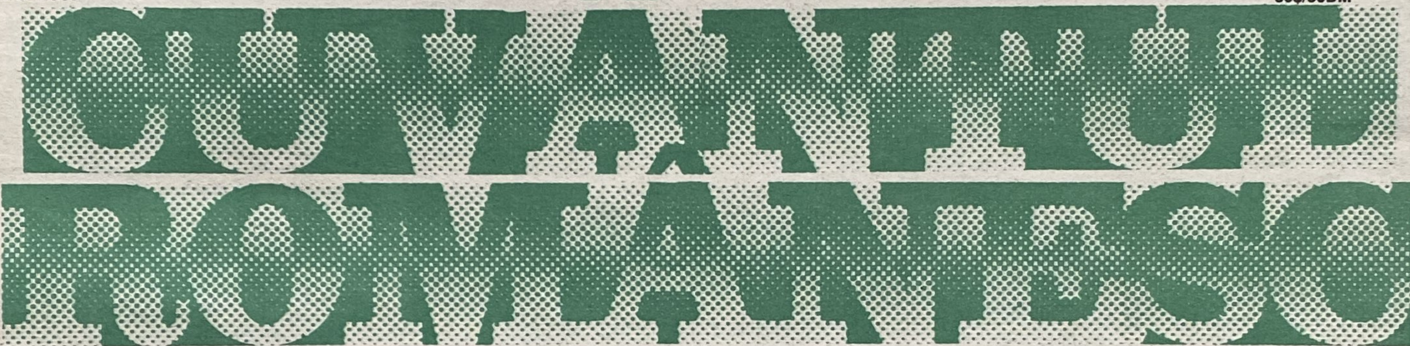
Pentagonala roşie a pierdut cele şase voturi agrariene din Parlament, transformându-se în patrulater trandafiriu. Agrarienii, inventaţi special de FSN în'90, pentru a contracara istoricul PNŢCD, sunt puşi acum la index şi ameninţaţi cu pierderea ciolanului. Aşadar, secţia agricolă a pecereului PDSR-ist şi-a pierdut ciracii. Au rămas în picioare doar secţia de propagandă ideologică patriotardă (PRM), secţia istorică a originei ciumei roşii (PSM), şi secţia xenofobă funaro-gavristă a *"pericolului"* maghiar. (PUNR-CARITAS) PDSR-ul este, fără dubii, partidul unic mascat, creat în perioada preelectorală, pentru a câştiga alegerile generale, împărţit pe secţii, de ochii străinătăţii, dar în fond şi formă centrul vital monolitic comunist, aflat în solda Cotrocenilor.

Asta-i problema esenţială aflată la originea anormalităţii din România. Bul-

Continuare în pag.3

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
30$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 20 Nr. 221 - NOEMBRIE 1994 | PUBLICAŢIE LUNARĂ | EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

IMPERIUL PROSTIEI

Eugen BÂRSAN

Nenorocirea cea mai mare adusă de comunism a fost instaurarea prostiei drept condiţie a angrenajului social, clădit pe o piramidă a prostiei. Exerciţiul puterii statale e dat pe mâna tovilor care, pe lângă lipsa de scrupule şi agresivitate, excelează prin prostie. Şi, pentru comunism, acest lucru are sens. Căci numai omul prost poate lovi năprasnic şi fără nici o milă pentru a se obţine ceea ce se vrea. În capul vrutului, prostul e posedat de mania de curăţire a terenului de oameni dotaţi. Niciodată nu se va putea face un bilanţ al valorilor nimicite de el, în numele comunismului.

În chip sigur, unde stăpâneşte mediocritatea şi incompetenţa prostiei nu poate fi vorba de normalitate. Iar în abnormalitate, veleitarii comunişti găunoşi sunt în lumea lor. Deşi în afară de apucături comuniste nu se mai pricep la nimic, ei escrochează ca pricepători la politică, la economie, la cultură, la agricultură şi la orice. Iar în chipul acesta, ţara nu este condusă după cap ori după o idee, ci după apucăturile comuniste ale guvernantului.

De notat că acest guvernant nu este - după cum ar trebui şi s'ar putea crede -, un funcţionar public. În înţelegerea lui prostească, el este altceva. El este ministru, secretar de stat, şef de cabinet, director (ţara e plină de directori) ori un alt fel de ştab care dă indicaţii unei lumi cetăţeneşti pe care el, în fapt, din universul lui redus şi închis, o ignoră. Astfel, din vârful piramidei de sus a partidului şi până la baza de jos, numai *"ştabi"*. Dar nu în serviciul public ci al partidului şi al lor personal. În serviciul cetăţeanului rămâne doar mizeria şi să se ajute el singur după cum o putea.

Ceea ce caracterizează deci regimul criptocomunist român, e faptul că guvernantul investit e omul eşantion al mediocrităţii şi incompetenţei format şi deformat la potcovăria de partid a analfabetismului marxist. Omul care jonglează prosteşte cu demagogii şi artificii politice, înhămat fiind la căruţa cu coviltir roşu a puterii. Căruţa care poartă pe mediocri şi incompetenţi, ca ucenici ai lui Lenin strânşi în jurul D-lui Iliescu. Ucenici care lucrează consecvent la devalorizarea noţiunilor de *"democraţie"* şi *"economie de piaţă"*, manevrând o democraţie de aşa fel ca poporul să vină şi să spună: ne-am săturat de democraţie şi de economie de piaţă, să ne întoarcem la comunism!

Prinsă în aparatura de plumb a birocraţiei comuniste mediocre şi incompetente şi lipsită de creier

Continuare în pag.3

ADEVĂRATA ARMATĂ

——Cecilia MIHĂILESCU——

Ziua Armatei este, în principiu, o ocazie ideală de reculegere naţională. Cinstirea eroilor implică smerenie şi respect. Ceea ce s'a întâmplat, însă pe 25 Octombrie, la Carei, a fost o pompoasă mascaradă. Guvernanţii au ţinut să arate, din nou, că sunt continuatorii regimului anterior. Pentru ei, istoria este doar materia de propagandă, o simplă bucată de lut din care cred că îşi pot face chip cioplit. Ca şi Ceauşescu, actualii guvernanţi confiscă istoria şi îşi atribuie, cu neruşinare, merite imaginare. O serie de lătrători ai regimului comunist s'au împăunat la tribuna oficială.

Ion Iliescu a făcut din sărbătoarea naţională a Armatei, tren de plăcere, sfidând sărăcia în care se zbate poporul român şi austeritatea regală. Între Iliescu şi evenimentul dela 25 Octombrie 1944 nu există nici o legătură. De aceea, l-a transformat în pretext de auto-adulare. Şi de avansare la gradul de generali de armată a unor ofiţeri, Paul Keller şi Vasile Ionel, cărora ar fi fost mai potrivit să le ofere o permisie la Moscova. De altfel, ministrul civil al apărării naţionale a pronunţat, în discursul său, numele armatei sovietice, de mai multe ori decât însuşi numele Armatei Române.

Guvernanţii au ignorat, de fapt, personajul istoric care era de drept să fie sărbătorit. Şi anume, *ARMATA REGALĂ a ROMÂNIEI*. Absenţa istoricilor dela tribuna oficială a fost semnificativă. Numai aşa, Ministrul Tinca şi-a permis să emită enormitatea că Armata n'a depus jurământ faţă de Rege! Regele era comandantul suprem al Armatei, ofiţer de elită, sever instruit, respectat şi iubit. La 23 August 1944, cu care, din nou, Iliescu s'a lăudat, Armata a urmat fără şovăire Înaltul Ordin Regal. Eliberarea fruntariilor de Nord-Vest ale ţării, în 25 Octombrie 1944, este o consecinţă a actului dela 23 August. Fapt pe care guvernanţii l-au trecut sub tăcere.

Încercând, în mod stupid, să-l scoată pe M.S. Regele Mihai I din istorie, în iluzia că astfel îl poate scoate din actualitate, Ministrul Tinca a glorificat un act de trădare. Fiindcă el nu s'a referit la Armata Română, ci la o divizie trădătoare. Numai divizia *"Tudor Vladimirescu"* n'a depus jurământ faţă de Rege, deci, faţă de Patrie. Ci faţă de Stalin. Numita divizie a încălcat Codul Justiţiei Militare, fiind formată pe teritoriul statului străin, URSS, cu care, la acea oră, România se afla în război. Absenţa jurământului faţă de Rege a dus la trădare de neam şi ţară.

Guvernanţii n'au suflat, însă, un cuvânt despre decapitarea Armatei Române şi nici despre infiltrarea ei cu agenţi sovietici. N'au avut bunul simţ şi nici patriotismul de a elogia, de a păstra măcar un moment de reculegere în memoria generalilor, ofiţerilor şi soldaţilor români masacraţi în închisoarea comunistă. Ei sunt adevăratele repere, modelele morale ale Armatei actuale. Pe care omul reconcilierii naţionale, M.S. Regele Mihai, a îndemnat-o la fraternizare cu poporul român, în timpul revoluţiei. În schimb, guvernanţii actuali, orchestraţi de către generalul Vasile Ionel, propun Parlamentului votarea unor proiecte periculoase pentru Armată, pentru statul de drept, în general. Anume, doctrina militară zisă *"de apărare"* şi concepţia privind *"securitatea"*, zisă naţională. Este vorba, de fapt, de apărarea regimului politic. Pentru care guvernanţii intenţionează să pună, din nou, Armata în situaţia de a trage în propriul popor. Tot planul conjugat al unor *"forţe de apărare"* aminteşte de doctrina Ceauşescu. În prag de aniversare a cinci ani dela revoluţie. În situaţia, totuşi, neverosimilă, în care Parlamentul va vota, vom avea un stat de drept poliţienesc. S'ar putea, însă, ca Armata să nu mai vrea.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

EDITORIAL

CUCERIREA ELECTORALĂ A SATULUI ROMÂNESC

Despre condițiile actuale ale situației în care se găsește societatea românească, se fac cele mai ciudate nedrepte și contradictorii interpretări, comentarii, explicații și analize. În rândurile ce urmează, ne vom referi numai la satele și țăranii care le populează.

Timp de peste 40 de ani, aceste sate, sub regimul comunist, au fost tratate cu dispreț și ură, specifice unui regim care urmărea distrugerea structurilor românești, de viață socială, istorică și specifică neamului românesc. Pe de o parte, regimul comunist *"convingea"* țăranii de avantajele și fericirea pe care o aduceau gospodăriile colective în viața lor, iar pe de altă parte depunea o muncă asiduă pentru proletarizarea întregii populații de pe teritoriul României, deci intensificarea industrializării și, prin aceasta, dislocarea țăranului din interiorul satelor și ruperea lui de pământul țării, de care era legat de secole, prin lucrarea țarinei, prin sângele celor care au apărat și prin milioanele de strămoși, îngropați în cimitirele din întreg cuprinsul țării.

Procesul a fost plin de tragedii, căci mentalitatea și concepția țărănească nu au putut fi schimbate de vagabonzii unei ideologii care era artificială și nu avea nici o legătură cu năzuințele poporului român. În special, țăranul român era sedentar, nu avea exotismul migratorilor, ceea ce doctorul Emil Vicaș a arătat destul de limpede într'o conferință a sa, pe care a tipărit-o într'o broșură.

Regimul comunist a întrebuințat cele mai puternice și perverse forțe pentru a-l scoate pe țăran din rânduiala lui. În timpul pe care l-au avut la dispoziție, 45 de ani, comuniștii nu au reușit totuși să mute satele prin care s'a închegat unitatea națională. Dar au reușit să altereze multe forme și valori ale culturii și civilizației sătești. Ei au înlocuit nucleul conducător al satului - primar, preot, învățător - cu activiștii de partid, educați de regimul comunist în scopul spălării creierului țăranului. Moștenirea alterărilor făcute de comuniști este grea. Alterări psihologice, morale, sociale, juridice care privesc atât individul, cât și comunitatea sătească.

Datorită cotelor diabolice impuse de regimul comunist asupra tuturor produselor obținute, țăranul a devenit muritor de foame, foamea l-a împins la oraș pentru o bucată de pâine și astfel, satul a rămas pustiu. Trebuește revenit la normal, la firesc, la propria identitate a satului și a țăranului. Pe plan social, societatea românească nu se poate reface dacă nu revine la tradiționala și specifica ei formă de viață; în primul rând prin normalizarea vieții țărănești din comunitatea satelor. Satele au fost în trecut și vor rămâne în viitor chiagul cel mai puternic al vieții naționale.

Cine poate ajuta la refacerea satelor românești? În primul rând, evoluția firească a evenimentelor va îngădui populației sătești să înlăture falsurile care i-au îngrădit viața, până acum. Dar, actuala conducere neocomunistă, împiedică chiar dezvoltarea normală a vieții sociale și politice. Prin incapacitatea ei de a se integra destinului istoric al neamului românesc și de a servi interesele naționale.

Opoziția, poate, n'a făcut destul în acești cinci ani, pentru a ajuta satele și pe țărani, din cauza condițiilor absurde ale regimului politic, fraudulos, abuziv și antinațional, care există în România.

A venit însă timpul să înceapă marea campanie de cucerire electorală a satelor românești, să fie înlăturate haosul, minciuna și frauda pe care le întreține nomenclatura comunistă. Tineretul, în special studenții, au datoria să meargă la sate. Nu se cer fonduri financiare pentru aceasta. Cu mijloace simple, trebue să fie invadate satele, să fie luminate, trezite din conjunctura în care trăiesc și îndreptate pe calea cea bună, de a face alegerea între ceea ce este bine și rău și de a utiliza votul lor pentru schimbarea radicală, în conducerea țării. Trebue să fie aleși oamenii de conducere pe temeiul meritelor, și calităților umane și profesionale, nu pe acel al minciunii și fraudei.

Numai așa poate scăpa țara de conducerea nomenclaturii comuniste și își poate îndrepta privirile spre un viitor bun și luminos.

George BĂLAȘU

O LEGE ANTICONSTITUȚIONALĂ VOTATĂ DE SENATUL ROMÂNIEI

Av. George VASU

Este vorba de proiectul de lege a caselor naționalizate, votat de Senat și în curs de dezbatere la Cameră.

Doresc să subliniez niște principii dela care Parlamentul nu se poate abate în nici un chip. Legile care se fac, nu pot viola Constituția nici **direct și nici indirect**, căci nu degeaba s'a spus că Constituția *"este mama legilor"*. De exemplu, **nerectroactivitatea** legilor este o regulă care nu poate fi încălcată în nici un chip. Actualul Parlament a încercat să încalce acest principiu de drept prin legea impozitgului agricol.

Curtea Constituțională și-a intrat în atribuțiile sale și a declarat legea ca find neconstituțională, retrimițând-o la Parlament, pentrucă a încălcat **principiul neretroactivității legilor**.

De asemenea, este inadmisibil să se incerce să se atenteze la principiul autorității lucrului judecat, cum s'a făcut prin articolul 24 din legea caselor naționalizate.

Nici comuniștii nu au respins principiul *"res judicata, pro veritate habetur"*, cum a făcut Senatul României in anul de grație 1994. Este o rușine pentru țara noastră, ca să se atenteze de Senat la activitatea puterii judecătorești.

Legile care se fac trebue să țină seama de principiile de drept, care sunt așa de riguroase ca în matematică: 1+1=2, orice ar fi întotdeauna.

Codul civil român din 4 Decembrie 1864, pus în aplicare în vechea țară, la 1 Ianuarie 1865, extins la 15 Octombrie 1938 în Bucovina și in 15 Septembrie 1943 în Transilvania, a regimentat anumite raporturi juridice intre cetățeni, raporturi care nu pot fi *"demolate"* prin legi de circumstanță ale actualei puteri legiuitoare, deoarece nici chiar *"puterea populară a partidului comunist"* nu a îndrăznit să schimbe raporturile juridice dintre cetățeni. În comunism, unde legile se făceau din *"interese de partid"* și oportunitate de moment, nu s'a îndrăznit să se abroge articolul 481 cod civil, care este și azi în vigoare, text potrivit căruia *"nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa, afară de cauze de utilitate publică și numai după o justă și prealabilă despăgubire"*.

Senatul României a ignorat articolul 42 din Constituție, care garantează dreptul de moștenire prevăzut de articolul 652 cod civil, precum și articolul 135 din Constituție, care ocrotește proprietatea, aceasta fiind inviolabilă, conform articolului 481 cod civil, și încearcă să facă o nouă naționalizare de *"tip neocomunist"* spre rușinea sa.

Este clar că articolul 20, alineatul 2 din Constituția României nu permite aplicarea unor legi care contravin tratatelor și pactelor internaționale, semnate de România. Aceasta este regula numărul unu cu privire la ceea ce poate face Parlamentul României, adică să nu facă legi care contrazic pactele și tratatele internaționale pe care România le-a semnat.

Este suficient să amintesc Tratatul de Pace dela Paris din 1947 (publicat în M.O. nr. 199 din 30 August 1947), care prevede în articolul 3 alineatul 1, că România se obligă să asigure cetățenilor săi **folosința drepturilor omului și al libertăților fundamentale**, iar în alineatul 2, să nu stabilească în legile sale discriminarea intre persoane de cetățenie română, în ceea ce privește bunurile și interesele comerciale. De asemenea, prin Rezoluția O.N.U. 217 A din 10 Decembrie 1948, privind Drepturile omului, prin articolul 17 alineatul 2, se prevede că dreptul de proprietate este inviolabil și nimeni nu poate fi lipsit de el.

Dacă așa este, se pune intrebarea cum poate Senatul României să facă o lege care în articolul 4, să condiționeze restituirea proprietății luată de stat, ca în termen de 6 luni cetățeanul român să se stabilească în țară (articolul 14)? **Este o dispoziție contrară tuturor normelor legale privind libertatea cetățeanului român de a putea locui în străinătate.** Este contrar Rezoluției 217 A din 10 Decembrie 1948 a O.N.U. și a tuturor normelor de drept din lume. Cum se poate formula o asemenea normă primitivă de a obliga pe cetățeanul român să trăiască numai în România? Este o dispoziție cu un pronunțat iz dictatorial de tip comunist.

Dacă România este membră în Consiliul Europei, nu se pot face legi care contravin tratatelor și pactelor internaționale semnate de România.

Trebue să subliniez că Senatul României a comis o gravă imixtiune în articolul 24 alineatul 2, atunci când prevede că *"hotărîrile judecătorești pot fi revocabile după 22 Decembrie 1989, hotărîri care privesc apartamentele prevăzute în legea de față și care pot fi atacate pe cale legală de către Ministerul public, de orice persoană interesată, în termen de un an de zile dela intrarea legii în vigoare"*.

Este cea mai gravă monstruozitate legislativă văzută în România modernă. Este o grosolană imixtiune a legislativului în activitatea puterii judecătorești, deoarece **pe cale retroactivă se încearcă să se desființeze întreaga activitate judecătorească** depusă timp de 4 ani, privind restituirea caselor naționalizate, restituire care s'a făcut în baza **normelor legale în vigoare.**

Nici măcar comuniștii, în cea mai neagră epocă a dictaturii, nu au fost în stare să facă o asemenea *"legislație"*.

ATENȚIE MARE PENTRU CURTEA CONSTITUȚIONALĂ de a curma la timp o asemenea monstruozitate-legislație anticonstituțională!

AGENDĂ PARLAMENTARĂ

Banu SERDARU

După o vacanță parlamentară agitată sub aspectul vieții partidelor, marcată de ofensiva *"pecereului mamă"* - PDSR, fost FDSN, fost FSN - (cu tată la Moscova) care a înghițit alte partide și grupări de sindicate, noua sesiune ordinară s'a declanșat Joi, 1 Septembrie a.c. la Senat și Luni, 5 Septembrie a.c. la Camera Deputaților.

S'a hotărât prin vot *"noua"* componență a Birourilor Permanente, care cuprinde aceleași figuri de activiști în solda Puterii dela Cotroceni: Marțian, Solcanu, Gavra, Suian, Vadim ș.a. În procedură de urgență s'a pornit atacul împotriva dictaturii văcăroidiene, care a emis toată vara Ordonanțe diabolice, depășindu-și limitele de delegare legislativă, Ordonanțe anticonstituționale ce au modificat legi organice.

Astfel, impunerea taxei de 15.000 lei pentru ieșirea din țară contravine Constituției, Convenției Drepturilor Omului și normelor internaționale. Guvernul a modificat prin Ordonanțe Legea impozitului pe profit și Legea investițiilor străine, urmând ca din Ianuarie '95 investitorii străini să nu mai fie scutiți de taxe și'n plus să li se aplice un impozit de peste 6%, ca și societăților comerciale mixte.

Se impune analiza prioritară în Parlament a Legii privatizării, o altă inițiativă a Văcăroiului, ce reprezintă de fapt o recunoaștere mascată a inflației, un gen de naționalizare sau antiprivatizare ! Se impune continuată reforma justiției prin Legea avocaturii, apoi Legea notariatelor publice. Nici în acest an școlar nu va fi aplicată Legea învățământului, urmând a fi rediscutată în Comisiile Senatoriale. Dar parlamentarii chiulesc pe capete, preocupați de afaceri, nunți, botezuri, cumetrii, având însă grijă ca, prin manevrarea cartelelor, să fie trecuți *"prezenți"*, încasându-și astfel și diurna grasă de ședință.

A fost votată, în sfârșit Legea privind combaterea evaziunii fiscale, care a atins în România cote demențiale. Se discută, fără grabă, în Parlament, Legea privind asigurările sociale de sănătate și Legea privind unele măsuri pentru accelerarea procesului de privatizare.

Marți, 13 Septembrie, a.c. tov. Iliescu s'a arătat electoratului, pe care l-a păcălit acum doi ani, asigurându-l timp de o oră, dela tribuna Parlamentului reunit, că promisiunile făcute rămân în picioare, sărăcia se amplifică inevitabil, dar concordia și consensul intre bogați și săraci (respectiv torționarii comuniști și victimele lor) trebue să primeze. După discursul prezidențial, care a dat asigurări Occidentului că suntem de partea Uniunii Europene și a NATO-ului, tov. Iliescu s'a întreținut cordial cu presa, vădind o dispoziție fizică ce avea să înlăture dubiile și bârfele privitoare la starea sănătății sale !

Procesul legislativ a continuat într'un absenteism alarmant. S'au discutat Legea pentru protecția mediului înconjurător, Legea asigurărilor sociale de sănătate și Legea privind pregătirea populației pentru apărare. A fost amânată dezbaterea Raportului Comisiei anticorupție pentru sfârșitul lunii Septembriei.

Raportul Comisiei de privatizare, promis pentru 20 Septembrie nu s'a realizat. În prima ședință a Comisiei de privatizare n'a început nici măcar discutarea de articole a legii, comentariile aflându-se tot la capitolul dezbateri generale. Parlamentarii PDSR și PUNR au avertizat presa că vor introduce modificări de fond la proiectul guvernamental al Legii de accelerare a privatizării. Dar Guvernul nu renunță la *"omul și cuponul"*, convingându-l pe *"Măi dragă, animalule"*, că accelerarea privatizării prin cupoane este cea mai bună soluție.

Ca să nu fie mai prejos decât guvernanții, parlamentarii au propus și și-au aprobat mărirea baremurilor de protocol, începând

Continuare în pag.5

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că **Redacția acestui ziar** nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENȚI

Rugăm pe toți corespondenții noștri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente editării ziarului. Redacția ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la redacție până la această dată.

REGELE MIHAI ŞI "DEMOCRAŢIA" LUI ILIESCU

Mihaela MOISIN

Este una dintre caracteristicile fiinţei umane, ca să-şi dorească întotdeauna ce nu poate avea.

Aşa şi cu vizita Regelui Mihai în România. Este dorită de regalişti, dar şi de mulţi dintre ceilalţi, pe principiul că este greu de realizat. Astfel, statistici recente arată că 30% din populaţia României este în favoarea instaurării monarhiei.

Primirea mai mult decât călduroasă făcută Regelui Mihai în Aprilie 1992, a speriat pe Ion Iliescu, ca şi pe întregul lui guvern neocomunist.

De atunci, Regele Mihai a fost invitat de câteva ori în România, pentru a participa la diverse evenimente, comemorări; fără nici un fel de succes în primirea vizei de intrare în România, Regele Mihai nu a putut participa la nici una dintre acestea.

În toamna aceasta, Regele Mihai a fost invitat din nou în România, de această dată pentru a participa la simpozionul internaţional organizat de mai multe fundaţii, privind semnificaţiile zilei de 23 August 1944.

Bazându-se probabil pe faptul că, Senatul american şi Camera Reprezentanţilor au aniversat într'o şedinţă specială actul dela 23 August şi aportul avut la scurtarea războiului, aprecieri la adresa poporului român, Regele Mihai nu şi-a putut imagina că Ion Iliescu, nu va profita de această ocazie sigură de a-şi etala *"democraţia originală"*.

Desigur că Regele Mihai l-a subestimat pe Preşedintele *"ales"* al României, Ion Iliescu, căruia nu-i pasă nici de Dumnezeu, nici de Comunitatea Europeană, nici de Congresul American cu atât mai puţin de gura presei, chiar de-ar fi ea occidentală. Lui Ion Iliescu îi pasă de un singur lucru: Regele Mihai, cu toate controversatele opinii referitoare la actul dela 23 August, reprezintă singurul pericol real în ce priveşte preşedinţia lui pe viaţă. Pentru acest motiv, în timp ce Germanii au dărămat zidul Berlinului, Iliescu a ridicat un zid nou, al *"democraţiei"*, în faţa Regelui Mihai, ca şi a oricărei alte persoane considerată de el periculoasă *"securităţii"* statului, sau mai exact a lui, personale.

Astfel că, odată în plus, a apelat la *"democraţia"*-i originală şi a spus *"NU"* intrării regelui în ţară.

Relatarea în detaliu a aterizării pe aeroportul Otopeni în ziua de 7 Octombrie a.c., a *"plimbării"* Regelui într'un automobil, dela un avion la altul, *"imposibilitatea"* acordării de vize Vineri seara, precum şi trimiterea lui înapoi în Franţa, este mai puţin importantă, fiind de fapt o reeditare a unor evenimente anterioare. Nu este aceasta prima expulzare, nici a regelui, nici a altora.

De notat, sunt câteva din lucrurile ce au urmat după *nevenirea* Regelui Mihai în România.

Printre acestea, s'ar înscrie măsurile luate de Dl. Iliescu, de a ridica imunitatea parlamentară a celor ce au stat de vorbă totuşi cu Regele Mihai, pe aeroport, pentru *"trecere frauduloasă de frontieră"*. Este o acuzaţie tipic comunistă, aşa cum îi stă bine lui Ion Iliescu. Ar mai urma bătaia şi aruncarea lor în închisoare, după *"procedeul Ceauşescu"*, aplicat celor ce treceau fraudulos frontiera.

Interesantă este şi propunerea Casei Române a Europei Democrate (CRED) şi a Asociaţiei Luptătorilor din Rezistenţa Naţională Anticomunistă (ALRNA), a Regelui Mihai, drept candidat pentru Premiul Nobel Pentru Pace, ce se va acorda la 10 Decembrie 1995, bazată pe rolul decisiv jucat de Regele Mihai în scurtarea celui de-al Doilea Război Mondial. Această propunere stă ca un nod în gâtul lui Ilici Iliescu.

Cred că nu greşim generalizând, că majoritatea lumii ar dori să vadă zâmbetul hidos al Preşedintelui, în cazul în care Regelui Mihai i s'ar atribui Premiul Nobel pentru Pace. După cum ar fi interesantă reacţia pe care ar avea-o Ion Iliescu, în cazul când Prinţul Charles s'ar căsători cu Prinţesa Margareta. Adio, plimbare cu Regina Angliei în trăsură, vis al lui Iliescu, pentru a nu fi mai prejos decât predecesorul lui *"escu"*.

Regele Mihai este invitat în continuare în România, pentru a participa la alte şi alte comemorări, ca de exemplu la Timişoara, la împlinirea a cinci ani dela pornirea Revoluţiei Tineretului Român din Decembrie 1989. De astă dată, probabil, prudenţa regală îşi va spune cuvântul.

Între timp, cu cât Ion Iliescu se opune mai mult vizitei Regelui Mihai, cu atât mai puternică devine dragostea poporului român pentru monarhie.

IMPERIUL PROSTIEI

Urmare din pag.1

oficial degajat de comunism precum şi de o voinţă politică guvernamentală de a servi ţara cinstit şi demn, România nu are cu ce se lăuda. Căci mediocritatea şi incompetenţa nu sunt capabile decât de recorduri de dezastre. Între acestea, cel mai mare stă în faptul că ţara a fost prefăcută într'un balamuc unde totul e pe dos. Cât de pe dos e prins, de exemplu, în cuvintele rostite de prefectul de Constanţa: *"cu Văcăroiu, suntem un popor de boi"*.

În imperiul prostiei şi al incompetenţei, pe lângă guvernanţi mai există zeci de instituţii, anexe ale puterii, la fel de ineficiente. După cum mai există şi o mulţime de hiene lipsite de scrupule şi pline de cinism. Era ticăloşilor încă nu s'a sfârşit. Dacă în tot acest complex mediocritatea şi incompetenţa guvernează ceva, atunci guvernează anarhia şi haosul. Căci, în principal, trăind în obsesia realizărilor mărete din timpul odiosului, ea catadicseşte la refacerea structurilor comuniste la nivel naţional, prin cel mai activ departament al ei *"departamentul Cosmâncă"*, care este temelia regimului. Temelia menţinerii concepţiilor etatiste de stânga, intrate în sânge din fragedă tinereţe. O temelie care îmbâcseşte viaţa, dusă într'un aer tot mai greu respirabil, căci totul e o mocirlă de şmecherii meschine care tind să-l vindece pe Român de democraţie. Toată competenţa aparaturii guvernante se reduce la legea forţei, a minciunii şi a tergiversării în apărarea regimului Iliescu. Iar tot ce are Românul, e cel simte că trăieşte sub un regim cu rădăcini în cel al lui Pauker-Dej şi al lui Ceauşescu.

În imperiul prostiei, ţara e un balamuc unde mediocrii, incompetenţii - văcăroii -, n'au niciodată nici o vină. În argumentele lor, vinovaţi de abnormalitate, de dezastru, de blocarea prezentului ţării nu sunt ei, ci Opoziţia, minerii, mecanicii şi ţăranii care nu vor să-şi vândă munca mai pe nimica. Un balamuc care a împins pe Român undeva adânc, undeva departe de sfera propriei lui lumi.

Acolo unde s'a instalat falimentul imperiului prostiei, al guvernării mediocrităţii şi incompetenţei, Românii sunt mai incurcaţi şi mai zăpăciţi ca niciodată. Morala generală s'a prăbuşit pentrucă s'a prăbuşit cea personală. Şi unde nu se mai poate altcumva, sapa de lemn a preluat toate funcţiile. Ea devine un personaj în slujba poporului.

Peste zile şi ani, dincolo de dorinţi şi temeri, de prognoze şi de speculaţii, rămâne întrebarea: când iese poporul român din imperiul prostiei, din scenariul blestemului ceauşist devenit blestem iliescian? Şi unul şi altul cripto-manipulează pe cetăţeni împotriva firescului. Zilele trec sub semnul tragismului legat de întrebare şi al clopotelor dela Cotroceni care bat absolutismul democratic.

Oricât de amar este adevărul până când nu-l spunem cu curaj, nu putem spera mai departe. Pentru curmarea malformaţiilor cripto ale mediocrităţilor şi incompetenţelor, devenite endemice, este lipsă de o schimbare radicală în mentalitatea intoxicată care domină şi de o implicare cât mai vie în viaţa politică. Este lipsă de o putere de luptă pe măsura tăiosului conflict dintre adevăr şi minciună, pe măsura cerută de lupta contra unei lumi de impostură şi delaţiune neocomunistă. Numai aşa poate veni asanarea aşteptată.

Eugen BĂRSAN

O SCRISOARE NEPIERDUTĂ

Şapte senatori de pe Malul Dâmboviţei şi din diferite partide au trimis o jalbă senatorului american Jesse Helms, rugându-l să nu aprobe numirea D-lui Alfred Moses ca ambasador al Statelor Unite la Bucureşti, explicând printre altele:

"Dl. Moses a fost multă vreme asociat cu cuplul Ceauşescu, ceea ce îl descalifică în cursa pentru poziţia de ambasador în ţara noastră. Prezenţa lui aici într'o asemenea funcţie ar recompensa pe cei care au colaborat fără scrupule cu cel mai mare dictatorial regim din istoria recentă."

(Dl. Moses, Preşedintele Comitetului Evreiesc American, a dus târguiala cu Ceauşescu pentru facilitarea emigrării Evreilor.)

Notăm că înainte de confirmarea D-lui A. Moses ca ambasador, Israelul a pretins ca România să plătească miliarde de dolari pentru crimele, suferinţele morale şi averile confiscate din 1941 şi până în prezent. A despăgubi numai pe Evrei şi a nu ţine cont şi de restul populaţiei care a suferit aceleaşi persecuţii, unele în timpul când Evreii făceau parte din guvern (Ana Pauker etc.) ar fi o nedreptate cu răsunet internaţional.

Adunând pretenţiile Israelului cu numirea unui ambasador evreu din partea celei mai puternice ţări din lume a îngrijorat pe şeptilicii semnatari, care întrezăreau o flagrantă coincidenţă. Deci spaima lor este justificată dar, din grabă, s'au lăsat conduşi de o busolă fără ac magnetic:

1. Dl. Moses nu este ambasadorul Israelului, ci este ambasadorul Statelor Unite. În acest post am avut la Bucureşti un ambasador *"afro-american"*, care n'a servit interesele Abisiniei; şi, în baza aceluiaşi principiu, vom refuza pe Regina Angliei să viziteze România pentrucă s'a plimbat în trăsură cu Ceauşescu?

2. Dl. Moses e un avocat care-şi dă seama în ce poziţie critică s'ar plasa Washingtonul dacă ar favoriza doar o singură minoritate. Unde-i dreptatea? Unde-i prestigiul Statelor Unite? În acelaşi timp, dacă-l acuzăm pe Dl. Moses până nu şi-a luat postul în primire, înseamnă c'am ajuns cu lecţia de *"democraţie"* la grădiniţa de copii. Să nu uităm că Evreii au simţul dreptăţii şi ne-au dat mari legiuitori, dar sunt şi excepţii.

Reamintim decizia Curţii Supreme din Israel care l-a salvat dela spânzurătoare pe John Demjanjuk, acuzat pe nedrept de unele *"excepţii"*, fapt confirmat şi de Decizia Curţii Supreme din Washington, care a pecetluit vina celor ce l-au acuzat spunând c'au *"înşelat şi dus în eroare"* (Fraudulently deceived) pe judecători şi avocaţii apărării. (The New York Times, 10.04.94).

Acuzatorii, cu ochii aţintiţi la miliardele de dolari, uită c'am fost în război, unde este normal c'au murit şi civili nevinovaţi şi iarăşi uită că România a fost singura ţară aliată cu Germania, care n'a trimis un singur Evreu în lagărele morţii, iar pe teritoriile administrate de Români n'a existat un singur lagăr; în plus, generalul Antonescu a vrut să salveze pe Evreii din Transnistria, dar planul a fost sabotat de Albion, care a cerut Ruşilor să torpileze vaporul românesc ce ducea spre lumea liberă vreo 600 de suflete evreieşti.

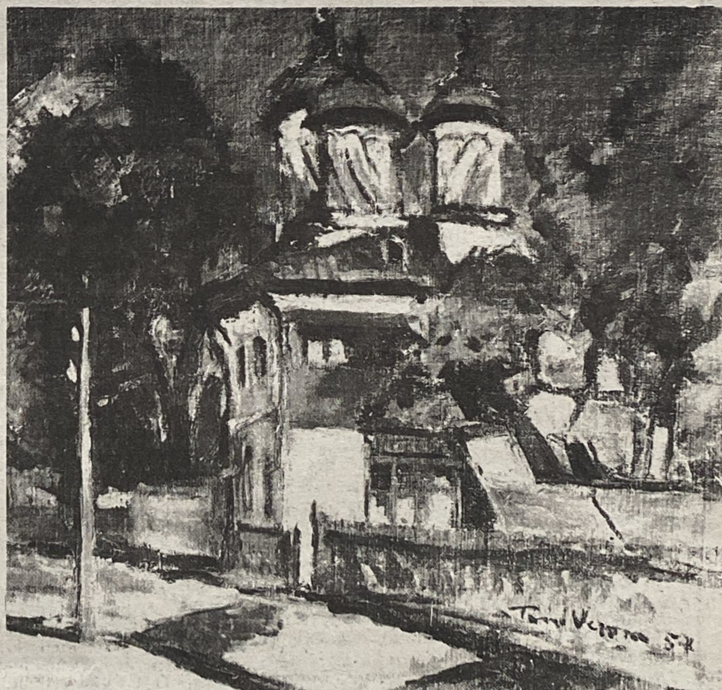
În România Evreii n'au purtat Steaua lui David şi'n timpul războiului sinagogile şi liceele evreieşti n'au fost închise. Acesta-i adevărul şi publicul nu mai poate fi, încăodată, *"fraudulently deceived"*.

Avem încredere în spiritul de dreptate al distinsului avocat Alfred Moses şi urăm noului ambasador succes în misiunea de a apropia şi mai mult poporul român de cel american.

Stroe MOLDOVANU

• • •

Declar ca dezertor cuvântul *"NU"* care a fugit din ultimul articol referitor la situaţia din 1941: *"pierdusem ... din alt pământ neaoş Bucovina şi Ţinutul Herţa, unde Ursul încă NU hibernase..."*

Paul Verona — Biserică şi casă veche, Sec. XVIII, Râmnicul Vâlcea.

PATRULATERUL TRANDAFIRIU

Urmare din pag. 1

versaţi în interior de orgoliile mărunte, ciolaniadă, gona după putere şi ură personală, pedeseriştii comunistului Iliescu sunt conştienţi că orice răbufnire sau ruptură ar provoca iminenta îndepărtare dela putere şi răspunderea lor pentru jaful şi dezastrul naţional.

Certurile şi mâncătoriile interne lâncezesc, din interesul menţinerii puterii comuniste, odată cu stagnarea politico-economică a ţării.

Radu ŞTEFĂNESCU

MINCIUNĂ ŞI CACIALMA

Mihai FREAMĂT

În România, singurii fericiţi sunt borfaşii şi câinii vagabonzi. Nu mai strigă nimeni la ei, trăiesc după capul lor.

Ceilalţi - oameni şi câini la un loc, cu vagi deosebiri între ei - îşi mărunţesc necazurile între dinţi şi tac. Nici oamenii, nici câinii nu se mai revoltă şi e ciudat. E ciudat că în ţara asta a noastră, de o bucată de vreme, nu mai plânge nimeni, nu mai speră nimeni în văzul lumii.

Starea asta de spirit mi se pare gravă şi depinde de cât va dura ca să devină periculoasă, ştiut fiind faptul că după tăcerea încrâncenată, se ascunde mereu mânia gata de explozie.

Din păcate, cei ce ne conduc destinele nu pot sau, mai curând, nu vor să tragă perdeaua după care, claie peste grămadă, se înghesuie necazurile şi durerile acestui popor.

Realitatea trebue căutată în dorinţa disperată a celor dela putere de a supravieţui, agăţându-se de paiele ce plutesc în terciul tulbure ce poartă cu el visele şi năzuinţele noastre.

Mizând pe răbdarea Românului, actualii guvernanţi adună căpătuindu-se. Pentru asta - nu-i aşa - trebue timp şi amânare. În rest totul e minciună şi cacialma. Şi pentrucă tot vorbim de amânare, Iliescu a lansat recent în cele patru zări chemare la un aşa zis *"pact politic"* care, zice el, n'are nici o legătură cu pactul social ce se va realiza dela sine.

In acest sens, s'a urcat la tribuna Parlamentului pe data de 13 Septembrie (fără să fie invitat) de unde a împroşcat un potop de vorbe peste bieţii ascultători şi privitori la micul ecran, lăudându-se cu realizările selectate, uitând de promisiuni nerealizate, zbenguindu-se printre fraze lipsite de consistenţă, săltându-şi muşchii fesieri şi alintându-se cântând melodia demagogului perfect.

Şi toată pălăvrăgeala asta s'a vrut un soi de mesaj către naţiune.

E de presupus că emanatul zâmbăreţ o fi aflat câte ceva despre disperarea *"concetăţenilor"* şi-a hotărît că n'ar fi rău să le servească acestora o porţie de ghiveci cotrocenist cu speranţa că ei, *"concetăţenii"* vor uita pentru un timp de foamea ce face ravagii în ţară.

Trebue amintit aici şi faptul că Opoziţia din Parlament a propus ca după *"mesaj"* să aibă loc o dezbatere, propunere respinsă de majoritarii dela putere, că doar nu era să se permită demontarea acestui discurs găunos despre care, unul dintre parlamentarii notabili, declara în presa centrală că fost pur şi simplu o *"fâsâială penibilă"*. Cât despre faptul că Iliescu crede că astfel de ieşiri la rampă îl vor ajuta să se dea mare în timpul vizitelor ce le va întreprinde peste puţin timp în Anglia şi America, e mai bine să nu vorbim, nu de alta, dar e de presupus că atât Britanicii cât şi Americanii sunt destul de informaţi despre adevărata stare de lucruri dela noi şi nu se vor lăsa păcăliţi de un geambaş ca Iliescu, ucenicul şi urmaşul direct al lui Ceauşescu.

Dar să nu anticipăm, minuni s'au mai văzut. Vom trăi şi vom vedea.

În ţară, la ordinea zilei, în atenţia presei şi-a mulţimii a rămas *"marea privatizare"* amânată, plimbată, lăudată de iniţiatori, respinsă şi hulită de specialiştii serioşi.

Atrage atenţia graba cu care guvernul Văcăroiu se străduieşte să impună aiureala asta pe care au numit-o *"marea privatizare"*. Motivul e lesne de înţeles. A mai rămas puţin timp până la alegerile viitoare şi chiar şi nişte alegeri anticipate sunt de luat în calcul, aşa că e firesc ca puterea să-şi joace repede cartea, de dată ce ea e proprietara linguroiului cu care se culege caimacul. Asta este şi, teamă îmi este că cei ce vor bate amarnic din buze vom fi tot noi, vechii supuşi ai comunismului de ieri şi de azi.

Nu vom sta acum să analizăm exhaustiv acest proiect emanat de văcăroi, dar e de ajuns să amintim că: *"beneficiarii" ("boborul"* adică), după calcule deloc tendenţioase vor *"ciuguli"* cam 10 % din ce li se cuvine de fapt şi de drept. Problema e că nimeni nu înţelege ceva din păsăreasca celor chemaţi la Televiziune să lămurească şi să iniţieze pe viitorii acţionari, pe *"capitaliştii"* de mâine ce-şi vor târî bulendrele peticite cu bucăţi de *"certificate de proprietate"* şi *"acţiuni"* pe post de hârtie igienică. Asta după *"marea privatizare"*. Dar să nu ne pripim în judecăţile noastre, să fim optimişti, dragi tovarăşi, cu toate că ar mai fi multe de spus.

Aşa de pildă, am putea aminti de corupţie, de tendinţa puterii de-a aduna hăţurile la centru, de preţuri, de inflaţie, de cantinele săracilor falimentare, de zecile de mii de procese deschise de ţărani împotriva celor ce i-au furat la împărţirea pământului, de legea privind casele naţionalizate, de faptul că se vând pe sub mână active din patrimoniul societăţilor la preţuri *"făcute"* între două apeluri telefonice influente şi-o clipire şmecherească din ochi... hei, dar câte n'am mai putea spune... Şi? Şi ce?

Cine să ne asculte? Opoziţia? Să fim serioşi, oameni buni! Opoziţia are altă treabă. E teribil de ocupată cu tăierea crăcilor de sub picioare. Convenţia Democratică e pe cale de destrămare. Cei ce vor să lase dâră în istorie au făcut ce-au făcut şi-au reuşit să frâneze scopul iniţial al Convenţiei, generos şi lăudabil, în scopuleţe oportuniste pe măsura indivizilor corupţi de mirajul puterii. Treaba asta aminteşte de Guţă Tătărescu şi alţi *"fruntaşi"* de prin anii '46, momiţi de comunişti cu mărgele colorate şi bricege de tinichea. Istoria se repetă fraţilor, iar oameni precum Corneliu Coposu, singurul vertical din Opoziţie, dar obosit şi bolnav, nu se pot transforma în stăvilare puse în calea atâtor puhoaie de prostie, vanitate, oportunism şi mărunte orgolii ridicate la rang de principiu.

Să ne oprim totuşi şi să ne amintim că Jorge Luis Borges mărturisea undeva: *"Am comis cel mai grav dintre păcatele pe care le poate comite un om. N'am fost fericit"*. Marele scriitor nu dă vina pe nimeni, constată şi atât. L-am înţeles, el îşi putea permite să cocheteze cu fericirea, dar noi, cei mulţi, care suntem doar nişte muritori obişnuiţi, pretindem să ştim cine's vinovaţii pentru nefericirea noastră. Noi nu avem timp şi pretindem acum să ştim cine's cei ce umblă cu cizmele încărcate de noroi peste destinele noastre.

Acum nu-i decât tăcere. Nu se mai plânge nimeni şi, mai nou, am învăţat că nu avem cui să ne plângem. Oamenii adună disperare şi ură. Funia se apropie de par.

Pe zidurile lui 1989 am scris ***"Vom muri dar vom fi liberi"!***

De atunci şi până acum am aflat că am murit degeaba. Nu se va mai întâmpla. Batjocura de azi va avea foarte curând un preţ pe care nu-l vor putea plăti Iliescu şi clica lui de comunişti, un preţ pe care nu-l va putea plăti nimeni.

Acum nu-i decât tăcere, şi după tăcere...

PARALELE ISTORICE

LEGIONARISM - COMUNISM

Ovidiu VASILESCU

Marile idei sociale sunt acele combinaţii superbe de gândire filosofico-ştiinţifice, în care etica socială este îmbrăcată ca într'un mister. Aceste idei majore crează în final o doctrină solidă, un program drapat în dogme şi principii, crezul pe care şi-l vor însuşi indivizi şi popoare cu atâta fervoare, încât tot restul funcţionalităţii lor nu mai există decât în liniile directoare ale partidului, sau organismului doctrinar căruia i s'au dăruit în totalitate.

Marile idei nu sunt întotdeauna constructive. Desigur, pare paradoxal, dar vom vedea cu exemple irefutabile, că avem dreptate.

Toate aceste mari idei însă, apar foarte rar. Se nasc şi mor cu generaţii şi generaţii, pe mari deschideri de timp, fără a avea şansa să se întâlnească cu o astfel de idee majoră, ori aberaţiune genială.

Ideea majoră înseamnă de fapt, gândul acela reformator, în stare să mobilizeze şi să exulte fiinţa umană până la disocierea de sine, adică, până la renunţarea completă la personalitatea individului, care, atunci când s'a desăvârşit, va fi complet subordonat cauzei sugerate de ideea respectivă.

Numai aceste idei de excepţie, ori cum am spus, aberaţii geniale, dau revoluţiilor umane o energie ridicată la o putere infinită, din care rezultă forţa cu care vor fi schimbate societăţi şi civilizaţii, uneori făgaşul firesc al vieţuirii noastre, înlocuindu-le cu altele noi şi, deci, mai avansate, ori cu absurdităţi ale căror enunţuri subtile şi seducătoare au darul de a le face acceptate uneori cu sinceritate şi entuziasm de marile mase. Aşadar, marile prefaceri sociale, când societatea a făcut un salt uimitor, - în bine - sunt rezultatul unor astfel de revoluţii umane, - nu neapărat violente - după cum, tot rezultanta unor revoluţii sunt şi schimbările structurale ale unor sisteme sociale, cu altele noi, dar în care civilizaţia şi individul nu numai că nu fac un progres aşteptat, ci, încremenite în noua ordine statală, ele vor cădea sub nivelul la care fuseseră înaintea aşa zisei înnoiri, ca rezultat al unor aberaţiuni geniale.

Spre a nu ne îndepărta prea mult de realitatea noastră, ne vom referi doar la veacul în care trăim; în acest al doilea mileniu vom încerca să găsim acele idei majore despre care vorbim, ori aberaţiunile care, din păcate, nu au lipsit. Vom recurge aşadar, la o comparare paralelă a celor mai reprezentative idei reformatoare ale acestui secol.

Măreţia unei astfel de idei, constă nu numai în modul în care ea s'a impus, a schimbat un sistem, a contribuit la progresul omenirii, ci, mai ales, modul în care această idee a rămas universal valabilă şi după ce a făcut deplină explozie. Mai precis, măreţia unei astfel de idei se măsoară cu perenitatea ei.

Am ales ca temă doctrina legionară şi comunismul, pentrucă dacă cea de-a doua s'a impus ca idee socio-politică peste vaste teritorii şi într'o imensitate de suflete, doctrina legionară nu a avut timpul necesar pentru a se mărturisi complet; nu s'a desfăşurat în toată profunzimea şi amplitudinea ei, cu toate că într'un timp foarte scurt, doar zece ani, a reuşit să stârnească admiraţia multor personalităţi româneşti şi din străinătate, a stârnit pasiuni demne de tragedii antice şi tot atâtea contestaţii şi controverse.

Este neîndoios faptul că aceste două sisteme au dominat preocupările politologilor de vârf ai acestui veac.

Mândria noastră, a Românilor, este că, probabil, cea mai completă şi mai complexă ideologie doctrinară a veacului acesta, s'a născut pe pământul românesc, din strădania, şi inteligenţa şi devotamentul patriotic nelimitat al lui Corneliu Codreanu.

Ca nici o altă idee socială, doctrina legionară, într'un scurt răgaz şi-a lăsat amprenta dela o margine la alta a ţării româneşti, schimbând radical mentalităţi ce păreau că nu mai pot fi schimbate. Ca nici o altă ideologie, doctrina legionară, revoluţie spirituală paşnică, a operat până jos de tot, până la ultima cută a sufletului românesc, aşezându-l pe Român pe piedestalul onoarei şi cinstei, acolo unde îi este locul.

Doctrina legionară şi comunismul se deosebesc fundamental. Una, aşa cum am spus, este o ideologie genială, comunismul fiind, aşa cum singur a demonstrat, o aberaţiune de mari proporţii.

În primul rând, în timp ce doctrina legionară deschide universul spiritual al individului până la dilatarea absolută, în care individul s'ar topi eventual, - trecerea omului deci în sacralitate - comunismul dimpotrivă, obstrucţionează perspectiva duhovnicească a aderentului, obturează complet orice canal care, l-ar putea lega de o lume superioară, ajungând până la ştergerea din memoria noului internaţionalist, a oricărei forme de elevaţie spirituală.

Cu enunţuri insidioase, cu slogane bine *"lucrate"* şi ajustate la nevoie, această doctrină din petece de împrumut, care în final se va dezvălui ca o mare aberaţiune, a reuşit să se impună şi în România, ajutată de factori decisivi din exterior şi de o mână - la început - de trădători de ţară din interior.

Argumentele ei au fost: intimidarea, şantajul, calomnia, ademenirea şi forţa brutală. Deosebirile dintre cele două ideologii au fost, cum spuneam, fundamentale. Şi totuşi, cu luciditate şi pertinenţă, putem găsi uşoare semne comune care, n'au darul de a le apropia nici cum.

Analizând intenţiile acestor două fenomene, vom observa că ele erau aceleaşi. Subordonarea individului până al depersonalizare. Scopul acestei subordonări, ca şi metodica folosită, sunt complet deosebite.

Doctrina legionară, a cărei infrastructură este creştinismul, îl transformă pe creştinul tradiţional, tolerant şi mai mult decât îngăduitor, într'un creştin combatant, susţinător activ al cauzei sale. Eliberat de frică, el nu mai întoarce obrazul să fie pălmuit după bunul plac al nelegiuiţilor. El va şti să ierte dar, nu de prea multe ori, ştiind acum că a ierta la nesfârşit, înseamnă a-l îndemna pe răufăcător să persevereze.

După o matură chibzuinţă interioară, un proces de meditaţii mergând până la asceză, individul ajunge la concluzia logică, să dărâme edificiul celui care fusese, să ridice unul nou, el, omul nou restructurat, eroul despre care vorbea Corneliu

Continuare în pag.7

După 5 ani !

DEZNĂDEJDE ŞI AMARĂ NEDUMERIRE

Ion G. MARAS

Cele mai dificile momente de viaţă, pentru mine, au fost cele de inevitabilă discuţie cu un semidoct. Uneori era om de-al Puterii. Nu-l puteai da afară, nu puteai să fugi! Zic unii că dacă Dumnealui posedă o diplomă universitară este şi cult, deşi se vede *că nu înţelege valorile morale.* Dacă are una de *"Doctor în...",* Dumnealui socoteşte că are calea deschisă spre orice rang, orice (sus să fie). Nu însă, vedem noi, spre *calea de a fi "Om"!* Nu căutaţi în dicţionar ce este un semidoct! E treabă grea! Noţiunea are mai multe subînţelesuri *clare,* decât cel *imediat* receptat. Semidoctul este *"omul unei singure cărţi".* Are predileţie pentru vocabula *"ştiinţific".* Dorinţa lui de *"ridicare"* (cum spune el) este satisfăcută de câteva cuvinte radicale, una sau două sintagme de politeţe a căror substanţă afectivă n'o simte. Poartă cămaşă, preferă alb şi cravată oarecare. *Înţepenit* în mentalitatea lui limitată şi nefertilă, rămâne definitiv în carcasa puţinătăţii minţii sale *minerale,* obtuze, calată în egoism primar, rapace, şi agresivitate orală ce aduce a răget de fiară! Este foarte atent să nu fie descoperit că este un *neisprăvit,* aşa cum el se simte de altfel! Îţi spune că el nu crede în Dumnezeu! Aşa ţi-a arătat că este evoluat şi modern ! (sic!) N'are bun simţ! N'are simţul sacru al *"Dreptăţii".*

Schema mecanică a Lumii îl mulţumeşte deplin. Deplin! *N'are ruşine!* Fiară cu chip de om, spuneam mai sus! Aşa fiind, *"Trădarea"* n'are sens pentru el. Comunizarea în stat centralizat şi ura şi lupta de clasă este *"Regatul"* lui. Vrea să aibă oameni supuşi efectiv lui, şi lingăi cu care se înfrăţeşte repede. Îi place să i se simtă puterea personală, individuală! Aici este punctul nevralgic al orgoliului lui!

Unde se dezvoltă? - După 23 August 1944, Dumnealui, împreună cu unii veniţi din pribegie, toţi la un loc, ca hipnotizaţi, împinşi de slavismul sovietizat (comunism rusesc), s'au metamofozat, *sub pavăza* tancurilor acestuia, în PUTERE a ţării, din hotar în hotar! Apoi s'au declarat ELITA atotştiutoare a poporului român! *Plata lor?* - Ranguri social-politice şi libera jefuire a ţării, a *băştinaşilor!* Totul, pradă în profitul lor!

Aveau un singur scop, scop hotărît de mult de alţii! Pentru aceşti *"alţi"* scopul era un fel de *ideal* împlinitor! Scopul era acela (Atenţie!) de a *stârpi* DUHUL ROMÂNESC! Duhul românesc din această zonă europeană, granituit de jur împrejur de Slavi! Aşa a vrut Soarta!

Maghiarii nu contau în economia ideilor acelor *"alţi"* mai vechi corifei politico-filosofico-literaro-isterizanţi blând şi insinuant ai naţionalismului rus, încă demult. *Un ideal!* Funest pentru noi. Ca o *Fatalitate!* Aici Români? *Uităm obârşia lor?* Ziceau acei corifei!

Ştiau încă demult că acest DUH are tărie şi trăieşte tăcut şi viguros în trupul întreg al neamului românesc, de milenii în acest pământ din hotar în hotar şi că se sfinţeşte şi se întăreşte cu fiecare bob de grâu *răsărit şi mâncat aici.* Bob în al cărui embrion Românul vede şi simte chipul lui Christos! Românii! *cotropiţi, necotropiţi, subjugaţi, nesubjugaţi, ocupaţi, neocupaţi,* Duhul românesc trebue *nimicit complet!* Venise vremea! Era *misiunea lor,* a *pseudoromânilor metamorfozaţi în Putere!* Programul era să distrugă succesiv şi repede *tot* ce însemna *Temelia Duhului românesc!*

Acum aveau un steag politic ademenitor: *Ura de clasă şi burta goală* a sărăcimii, a *"sărăcimii de totdeauna",* pe care o amăgeau că va fi plină în viitor! Înşelătorie marxistă pentru a acoperi scopul programat! *Au tăiat capul!* Au interzis cultul grecocatolic şi i-au luat toate lăcaşurile de rugăciune pentru a distruge, fiind *cel mai viu* şi *puternic* bastion creştin al ţării, al *Duhului românesc!*

Iar ierarhii greco-catolici, fiind neclintiţi la toate ademenirile puterii *satanice,* au fost închişi, omorîrea lor fiind urmărită şi în închisori!

Prin tot ce făcea s'a dovedit că suntem stăpâniţi de o putere de cu totul altă natură *decât omenească.* Totuşi Duhul român trăia. Puterea ştia doar de ... *"ştiinţific"...*

Iscoadele şcolite rapid raportau sus şi departe! Atunci s'au întocmit liste, un fel de cataloage cuprinzând pe cei ce trebuiau să dispară!

Au vârît în închisori, au omorît pe toţi Românii care vieţuiau în acest duh, pe cei care purtau *manifest* acest duh! Aceştia erau o putere practic neputincioasă, inoperantă, NEPUTERE, faţă de *teribila* putere instalată, vegheată şi sprijinită de colosul ateu ce îşi urmărea implacabil scopul, nimicirea Duhului român! Aşa au murit Iuliu Maniu, Ion Mihalache, George Brătianu, Mircea Vulcănescu, *ÎNVĂŢĂTORII sobri* dela sate, răzeşii, ţăranii gospodari de temei, oamenii de ispravă, ţărănimea autentică a fost desfiinţată. Era în program! Doamne, cât de mulţi aleşi au murit! Fiindcă aveau Duh român! S'a scris! Se scrie! *Doamne, de s'ar înţelege!*

N'au spus că *înadins* au adus ţărănimea în sapă de lemn, ci că schimbările social-economice (?) - vezi steagul lor - au determinat pe ţărani să fugă în *oraşe,* în construcţii, în industrie. În *oraş,* adică, acolo unde *surtucarii,* maimuţărind Parisul (nu Franţa) ceva mai înainte, şi zicând că se civilizează, Duhul românesc *dispăruse!* Este clar!

Corifeii de care aminteam mai sus, gândiseră analitico-vizionar, şi ca fini psihologi, experimentaţi în continentul ruso-siberian au aplicat reţeta şi la noi, camuflată de steagul marxist. Aşa s'au scurs, s'au bolborosit treburile 45 de ani! Burta sărăcimii n'au umplut-o şi a venit revoluţia, când a dispărut numai *"Moţul"* Piramidei atotştiutoare şi atotputernice. Dar a rămas Piramida care, *premeditat* s'a autofăcut bucăţi, fiecare bucată luând un nume care să aducă a democraţie! Adică înşelătoria sub *hipnoza* după 23 August 1944, continuă să lovească îmbrăcată în alte registre sonore fistichii!

Altfel spus, tot ei au puterea, ei şi neamurile lor, acoliţi şi profitori verificaţi credincioşi steagului, astfel că speranţele născute s'au pulverizat! Mentalitatea sădită cu sârg 45 de ani a rămas în toată ţara potrivit firii şi culturii (?) fiecăruia.

Cei din Piramidă (chiar făcută bucăţi) îşi urmează viaţa potrivit unor căi proiectate în vremea grozăviilor făptuite de predecesorii lor (părinţi, neamuri etc.). Ei se sprijină reciproc, pe ascuns, făţiş, ca persoane, ca bucăţi! Au fost monolit doar, nu de mult! Au o mentalitate specială! Satanică! *Şi nu'şi dau seama!*

Mentalitatea nu se schimbă de azi pe mâine! Nici prin adoptarea unei alte opţiuni politice! Adoptare *mentală,* (interes material, orgoliu) *nu modifică nimic în om!* De aici rezultă discrepanţa evidentă între ceea ce spun şi ceea ce fac unii oameni. Doamne, de ar înţelege!

Trebue să autonimiceşti eul tău intim, pe care l-ai hrănit ani de zile cu izvoare otrăvite, *abia după aceea* poţi să începi o viaţă curată! Este ca O naştere din nou! (vezi Raskolnikov). După ce mărturisise jaful şi uciderea celor două bătrâne şi a renunţat la ambiţiile lui (voia să devină un fel de Napoleon), abia atunci şi-a revenit la luciditatea adâncă a omului şi a putut să aibă simţul sacru al *"Dreptăţii"* şi să se dăruie nevoiaşilor. Ceea ce azi (foarte sublimat) ar fi ţelul politicienilor! Dar, deh, noi cunoscând anatomia omului, *uităm* că omul este fiinţă mistică. Numai dăruirea sinceră generează forţe psihologice benefice uriaşe! Orgoliul aduce nenorociri care atrag alte năpaste.

Parlamentul!? Este ca o şedinţă p.c.r. lărgită cu invitaţi! (vă amintiţi??), unde se adoptau formulele Puterii, sprijinită de bucăţile Piramidei. Propunerile *"invitaţilor"* sunt respinse! Acolo, în Parlament, frânturi de Duh românesc lunecă în fraze cu sens general, fără concretizare în ceva mai bun!

Sintagme de politeţe îngâmfată pornite de pe podium vor să distragă atenţia dela lacunele minţii *minerale* ce abundă în zonă! Reaua credinţă făţişă se încrucişează cu Duhul român mistificat de pseudoluciditate izvorîtă din minţi minerale, fără Duh, încâlcite în orgolii, ambiţii şi prostie fără ca omul să-şi dea seama!... Lucrează mentalitatea! Deh! Neputerea cerând aplicarea principiului *"Restitutio in integrum",* generator de *"Dreptate"* şi *esenţial* pentru *"Statul de Drept",* acolo s'a strigat *"La Canal cu ei!"* Ştim cine a strigat! Dar, dar *"Neputerea",* parcă lovită de amnezie îi numeşte *"Nostalgici".* Romantic, nu!?... Oare, hiena, smulgându-i-se prada rägeşte nostalgic? Sunt forţat să observ că o asemenea psihologie literară nepotrivită prezentului, nu poate genera concepte active şi niciodată Neputerea nu va dovedi că are Duh român, astfel ca să poată fi privită şi acceptată ca *"Opoziţie"!*

Lepădaţi Surtucul Domnilor! Şi adiacentele! Suntem în volbura de deznădejde şi nedumerire!... Doamne, de s'ar înţelege cu inima curată!...

P.S. Şi legitim întrebăm: - DUHUL român al *responsabililor* Bisericii ortodoxe române, - oare a rămas sluţit de sovietizatul slavism nimicitor!?...

De ce nu restituie Bisericii greco-catolice lăcaşurile şi bunurile de rugăciune? De ce? Puterea a anulat Decretul din 1948! Problema de drept şi de Duh este limpede!

- Dă-mi înapoi ce mi-ai luat *prin abuz, profitând de abuz!*

Într'adevăr, trăim *mare deznădejde şi amară nedumerire!*

AGENDĂ PARLAMENTARĂ

Urmare din pag.2

cu 15 Septembrie a.c. proporţional cu importanţa funcţiei fiecăruia, dela 38.000 lei pentru secretari şi chestori, până la 61.000 lei pentru preşedintele Senatului. Şedinţelor de Birou Permanent le-a fost fixată suma de 162.000 lei.

Pentru 23 de milioane de Români, avem cel mai stufos Parlament din lume, ai cărui *"aleşi"* înghit lunar miliarde de lei, chiulind sau acceptând legi la comanda Iliescului, împotriva alegătorilor. Tov. Iliescu primeşte lunar 1.210.300 lei neimpozabili, ca *"luptător"* în Revoluţie şi împuşcător al Ceauşeştilor. Tovarăşii Gherman, Năstase şi Văcăroiu au câte 926.250 lei lunar ! La sumele acestea astronomice, care sfidează milioane de Români muritori de foame, se adaugă primele, orele suplimentare, îndemnizaţiile de şedinţă, gratuităţile şi toate celelalte peşcheşuri, plus afacerile veroase, tip Caritas, ce intră sub incinta Codului Penal. Dar cine să vrea şi să poată să judece, cine să facă lumină şi să restabilească dreptatea în ţară ?

Bine zice ardeleanul:
"Comunismu' n'o muritu'
D'or oţâr s'o hodinitu'!"

Rămasă sub conducerea şcolită la Moscova, România se chinuie să supravieţuiască calvarului roşu, în primul cincinal al tranziţiei originale spre... infern!!

Banu SERDARU

CRIME ÎMPOTRIVA NAŢIUNII

ASASINATELE DIN NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI

Zahu PANĂ

În după amiaza zilei de 1 Decembrie 1938, postul de radio România-Bucureşti, îşi anunţa ascultătorii că va difuza un comunicat al Corpului II Armată. După pregătirea ascultătorilor, s'a difuzat următorul comunicat:

"În noaptea de 29-30 Noembrie crt., s'a făcut un transfer de condamnaţi dela închisoarea Râmnicul-Sărat la Bucureşti-Jilava. În dreptul pădurii ce corespunde km.30 de pe şoseaua Ploeşti-Bucureşti, pe la orele 5, automobilele au fost atacate cu împuşcături de necunoscuţi care au dispărut şi în acel moment, transferaţii profitând de faptul că transportul se făcea în automobile Brek tip jandarmi, deschise şi pe timp de noapte cu ceaţă deasă, au sărit din maşini, îndreptându-se cu vădita intenţie de a dispare în pădure. Jandarmii după somaţiile legale, au făcut uz de armă.

Au fost împuşcaţi: Corneliu Zelea Codreanu, condamnat la zece ani muncă silnică şi şase ani interdicţie, Constantinescu Nicolae, Caranica Ion, Belimace Doru, autorii asasinatului comis asupra lui I.G. Duca, condamnaţi la muncă silnică pe viaţă. Caratănase Ion, Bozântan Iosuf, Curcă Ştefan, Pele Ion, State Gr. Ion, Atanasiu Ion, Bogdan Gavrilă, Vlad Radu, autorii asasinatului comis asupra lui Mihail Stelescu, condamnaţi la muncă silnică pe viaţă. Georgescu Ştefan, Trandafir Ion, condamnaţi la câte zece ani muncă silnică, pentru asasinat asupra lui Stelescu.

Atât parchetul militar al Corpului II Armată, pe teritoriul căruia s'a întâmplat cazul, cât şi parchetul civil, fiind înştiinţate, au venit la faţa locului şi au constatat în mod oficial moartea celor numiţi mai sus, de către medic, prin încheiere de proces-verbal.

A autorizat înmormântarea cadavrelor, rămânând mai departe în cercetarea cazului.

Comandamentul militar, după propunerea parchetului şi pentru motive de ordine publică, a aprobat ca înmormântarea să se facă la subcentrul militar Jilava, fapt ce s'a executat în dimineaţa zilei de 30 Noembrie a.c., prin îngrijirea închisorii militare Jilava."

Acest comunicat integral a apărut în ziarul *Universul* din 2 Decembrie 1938 şi în toate cotidianele.

După difuzarea cinicului şi sinistrului comunicat la radio, ca şi când nimic deosebit nu s'ar fi întâmplat, programul a continuat cu reclamele muzicale la modă: *"Ţi-ai făcut iar ghetele / să te placă fetele... Gladys ţi-ai luat bădie, / Gladys dela prăvălie..."*

România anului 1938, condusă de un rege destrăbălat şi criminal, Carol al II-lea, de satanica figură a lui Armand Călinescu şi de bestialul Gavrilă Marinescu, sub cârmuirea creştină a Preşedintelui Consiliului de Miniştri, Patriarhul Miron Cristea, îşi arăta adevărata faţă, dar marii noştri democraţi unde dispăruseră, de nu s'a auzit un singur protest? Se îngroapă 14 creştini ucişi, fără nici o slujbă de înmormântare? Katynul s'a făcut cel puţin pe ascuns, dar guvernanţii români puteau să-i dea lecţii şi lui Stalin.

La aflarea cinicului comunicat, chiar cel mai diletant dintre ziariştii străini aflaţi în România şi-a pus pe drept întrebarea: - Cum a fost posibil ca într'o noapte cu ceaţă deasă să se tragă focuri de armă din ambele părţi şi să nu fie rănit nici unul dintre cei care trăgeau - atacatori şi jandarmi - ci gloanţele, cu o precizie nemaiîntâlnită, să omoare, selectiv, doar pe legionarii care erau transportaţi şi ce era mai interesant, nici o maşină din cele care îi transportau, nu fusese atinsă de nici un glonţ.

Adevărata, oribila crimă, n'a putut fi ascunsă multă vreme. Căpitanul legionarilor, Corneliu Zelea Codreanu, cu cei 13 legionari au fost ridicaţi noaptea din închisoarea Râmnicul-Sărat, legaţi de mâini şi de picioare de scaunul din maşina care îi transporta, având fiecare dintre ei câte un plutonier de jandarmi în spate. La punctul dinainte stabilit, maşinile s'au oprit şi la un semnal de lanternă, fiecare plutonier, pregătit dinainte cu câte un ştreang, a pus ştreangul de gât legionarului din faţa lui şi a strâns până când şi-a dat duhul. Declaraţiile maiorilor de jandarmi, care au condus operaţia ca şi a plutonierilor făptaşi, după arestarea lor în 1940, au fost foarte detaliate în acest sens.

Sunt crime imprescriptibile! Crimele de război şi crimele împotriva umanităţii fac parte din această categorie. Tot aici se încadrează şi crimele împotriva propriei naţiuni, cu circumstanţe agravante. Pentru aceasta pot exista şi condamnări post-mortem, aşa cum există reabilitări post-mortem. O judecată post-mortem a criminalilor dictaturii carliste nu s'a făcut nici până acum, iar dacă astăzi se mai găsesc în România şi indivizi care aprobă şi exaltă crimele lui Carol al II-lea şi Armand Călinescu, se fac ei înşişi culpabili în solidaritatea cu aceste crime şi trebuesc trataţi ca atare.

Să revenim însă la celebrul an 1938, ultimul an de pace după Primul Război Mondial.

Scena politică a Europei este dominată de ţările cu regim naţionalist. Franţa eşuase în politica ei de stânga, a Frontului Popular, iar Anglia trăia în convulsiuni interne. Abdicarea regelui Eduard al VIII-lea, în 1936, n'a fost făcută doar de dragul Americancei Doamne Simpson şi ecourile plecării acestui rege popular nu se stinseseră încă.

La 13 Martie 1938, Germania anexează Austria, întărindu-şi hegemonia în Europa şi înaintând spre Răsărit. Liga Naţiunilor îşi dădea sufletul iar democraţiile apusene lâncezeau în neputinţă. Germania, învinsă în Primul Război Mondial, îşi căuta drepturile pierdute. Prin plebiscit, Sarre-ul a optat să fie înapoi la statul german, iar anexarea Renaniei nu a constituit un motiv de conflict pentru Francezi. În Martie 1938 însă, odată cu anexarea Austriei, devenise clar pentru oricine că Germania nu se va opri aici. Ţările din Răsăritul Europei, care luptaseră alături de Aliaţi pentru înfrângerea Germaniei în Primul Război Mondial, trebuiau să intre în alertă şi să prevină situaţiile conflictuale în perspectivă. Care era situaţia politică în România de atunci?

În faţa evenimentelor ce se profilau la orizont, Carol al II-lea face cel mai nesăbuit act politic în Februarie 1938, desfiinţând toate partidele politice, punând o piatră grea peste mormântul democraţiei din România. În momentul când se simţea nevoia unui echilibru politic în România, el îl distruge şi pe cel existent, Ţara rămânând ca un vultur cu aripile tăiate. Prohodul de înmormântare al democraţiei româneşti a fost făcut de Patriarhul Miron Cristea, la 27 Februarie 1938, care, în calitate de Preşedinte al Consiliului de Miniştri, la promulgarea Constituţiei carliste, a spus: *"Astăzi s'a distrus hidra cu 29 capete electorale (Democraţia română, s.n.) care a învrăjbit fără folos pe toţi, spre paguba ţării întregi. Astăzi s'a rupt păienjenişul de pe ochii cetăţenilor României întregite, ca să vadă limpede de unde vine mântuirea: dela eroica hotărîre a Majestăţii Tale"*. (M.Of. 1.3.38).

Cu câteva luni în urmă, la alegerile generale din 20 Decembrie 1937, electoratul român dăduse 86 de mandate *Partidului Naţional Ţărănesc* şi 66 de mandate *Partidului Totul pentru Ţară*. Aceste două partide, care au mers într'un pact de neagresiune în campania electorală, reprezentau cele două alternative de politică externă a României: Maniu, spre alianţa cu Anglia şi Franţa, Corneliu Codreanu sprea alianţa cu Italia şi Germania. Orice şef de stat chibzuit s'ar fi folosit de această situaţie în folosul intereselor ţării, spre a aduce la guvernare o formaţie politică sau alta, iar în caz de extremă necesitate, un guvern de Uniune Naţională, fără însă a desfiinţa nici un partid. Aşa au procedat Carol I şi Ferdinand I, înainte şi în timpul Primului Război Mondial, când şi conservatorii şi liberalii şi-au menţinut linia lor de orientare în politica externă.

Aventurierii politici din România anului 1938 au mers împotriva intereselor ţării.

Corneliu Codreanu a fost arestat pe baza unei ridicole cereri a lui N. Iorga, elita Mişcării este internată în lagăre, iar campania antigermană este în floare, când cel mai indicat act era prudenţa, cu atenţia îndreptată spre desfăşurarea evenimentelor din Europa.

Un alt om politic cu orientare spre dreapta, la care Carol făcuse un formal apel, aducându-l pentru 40 de zile la guvernarea ţării, Octavian Goga, moare destul de misterios, la 6 Mai 1938, în vârstă de numai 57 de ani. Îl urmează în luna Iulie Regina Maria, încheind după 20 de ani, cercul de aur al celor care au făptuit România Mare.

În faţa atâtor dezastre, o singură existenţă îşi lărgeşte privilegiile: Camarila regală.

Vara anului 1938 se remarca prin întărirea prigoanei contra legionarilor şi o politică externă oarbă, de totală aservire faţă de Anglo-francezi, fără nici o acoperire, în compensaţie, din partea acestora. Guvernul român dormea tihnit, cu gândul la eficienţa Micii Înţelegeri, care nu existase în realitate decât în mintea lui Beneş şi prestidigitaţiile lui Titulescu. Carol nu s'a trezit nici când la München, Anglia şi Franţa au ciopârţit Cehoslovacia, dând Germaniei intrare liberă pentru ocuparea regiunii Sudeţilor, locuită de Germani. Între 1-10 Octombrie 1938, Germania a încorporat acest teritoriu, făcând un nou pas spre Răsărit, mărindu-şi populaţia cu peste 3 milioane de Germani din fosta Cehoslovacie. Ar fi fost cazul ca cel puţin atunci Carol să-şi fi dat seama de forţele care se mişcă în Europa, mai cu seamă că din partea Germaniei venise primul pas. La 14 Octombrie 1938, Hitler i-a trimis lui Carol o felicitare - prima de acest fel - cu ocazia zilei regelui.

Politica duplicitară dusă de camarilă este însă prezentă, iar Chiorul este prea puţin interesat de binele ţării. Regele de operetă pleacă în fruntea unei delegaţii în Anglia, în vizită oficială şi apoi, în suită redusă, vizitează Franţa, Belgia şi Germania neoficial.

Rezultatul vizitei oficiale în Anglia şi a celei neoficiale în Franţa se soldează cu un fiasco total. Întregul eşafod construit de Călinescu, al unei politici comune anti-germane, se izbeşte de refuzul total al Apusenilor. Mai mult, atât în Anglia cât şi în Franţa, este sfătuit să îmbunătăţească relaţiile cu Germania, care va avea un rol în Sud-Estul Europei. La cererea făcută Francezilor, pentru dotarea armatei române cu armament francez, Daladier îi răspunde că este imposibil, pentrucă şi armata franceză are nevoie de echipament şi armament.

Prima întâlnire dintre Hitler şi Carol al II-lea a avut loc la 24 Noembrie 1938. Trecuseră trei săptămâni dela arbitrajul din Viena, unde Ciano şi Ribbentrop au atribuit Ungariei, Sudul Slovaciei. Fosta Cehoslovacie rămăsese doar o amintire, după ce Tiso proclamă independenţa a ceea ce mai rămăsese din Slovacia, cu capitala la Bratislava.

Era cazul ca toate acestea să-i fi dat de gândit lui Carol, dar înfumurarea lui sau dispoziţiile primite dela camarilă, l-au făcut să fie în permanent contratimp. Din ţară, era aranjat ca să-i parvină informaţii că Mişcarea Legionară a trecut la acte de terorism. *"În timpul şederii noastre în marea metropolă britanică ne sosesc ştiri grave din ţară. Garda de fier... săvârşeşte noi isprăvi"* - relatează Ministrul de Interne al României, N. Petrescu-Comnen.

Unii naivi, nedându-şi seama că sunt manevraţi de organele serviciilor secrete, încălcând dispoziţiile date de Căpitan, de păstrare a liniştii, au trecut la acte incompatibile cu linia de luptă morală a legionarismului. La Cluj are loc, la 28 Noembrie 1938, un atentat împotriva rectorului Universităţii, Ştefănescu-Goangă, rudă şi prieten cu Armand Călinescu. *"Oricare ar fi putut fi intenţiile lui Carol şi ale lui Călinescu, atentatul dela Cluj, care se adăuga îndelungatei campanii teroriste, a hotărît soarta lui Codreanu"* scrie E. Weber în *"The European Right: România"*, pag 555. *"Îndelungata campanie teroristă"* este un eufemism al autorului, dar faptul că această încercare de atentat a fost şi un pretext pentru executarea Căpitanului, este foarte adevărat.

La întâlnirea lui Carol cu Hitler - după presa vremii - au participat Prinţul moştenitor, Marele voevod de Alba Iulia, Mihai şi mareşalul palatului Ernest Urdăreanu.

Ce s'a discutat la cea întâlnire, este încă învăluit de incertitudine. În *"Pax americana o pax sovietica"*, Pamfil Şeicaru scrie: *"În timpul conversaţiei, regele Carol reproşează lui Hitler simpatia Guvernului German pentru Garda de Fier. Contestând, Hitler a făcut elogiul Mişcării şi şi-a exprimat stima sa faţă de valoarea politică a lui Corneliu Codreanu, arătându-şi surprinderea că Regele nu înţelege să se sprijine pe tineret, care reprezintă viitorul ţării. Regele replică, că nu admite ingerinţe în politica internă românească şi amândoi s'au retras pe poziţiile lor".*

O altă versiune apare la procesul Mareşalului Antonescu: *"A venit vorba acolo despre «echilibrul politic». Hitler aducea vorba pe ocolite de Codreanu şi Cuza şi în toiul discuţiei, Hitler spune că el nu cere nici o excepţie în jocul politic intern al României, dar că are impresia că acel joc nu funcţionează normal. Precizează: «Nu cer nimic pentru aceste grupări, decât libertatea de acţiune». Asigură că nu le dă nici un sprijin. «Nu voi interveni niciodată pentru ele». «Niciodată?» întreabă Carol. «Vă dau cuvântul meu*

Continuare în pag. 7

Coşmarul

Tiberiu HENŢEA

În anul 1938-39 am fost pentru prima dată arestat condamnat la un an închisoare pentru răspândire de manifeste. În scurte cuvinte, încerc să redau câteva aspecte din acea odisee pe care am îndurat-o în urma unei anchete avute cu un inspector din Ministerul de Interne, care m'a trimis disciplinar la închisoarea din Suceava spre a-mi executa pedeapsa.

Peripeţii au fost multe şi mă rezum la redarea fidelă a unui COŞMAR pe care l-am avut în noaptea de 29 spre 30 Noembrie 1938.

Luat prin surpindere cu ce am avut pe mine, cu un mic geamantan, pus în lanţuri, am ajuns la închisoarea Suceava.

Pentru toată conducerea închisorii am fost o noutate, eu fiind singurul legionar în toată închisoarea.

În această închisoare de piatră, am fost izolat, singur în celulă, cu regim sever disciplinar. Singura persoană cu care puteam să vorbesc a fost deţinutul evreu Strulovici, un escroc care avea funcţia de planton şi frizer. Astfel, am aflat că în închisoare erau peste 120 de Evrei comunişti, care se mirau de apariţia mea în Suceava. Era frig şi mâncarea foarte slabă, primeam ciorbă de sfeclă şi varză opărită, care în scurt timp m'a slăbit, fapt care i-a făcut pe comuniştii evrei să-mi trimită prin Strulovici un pachet de alimente, pe care categoric l-am refuzat.

Chiar gardianul Palmarciuc era îngrozit de viaţa pe care o duceam, hrănit doar cu ce primeam dela cazan.

Îmi făcusem un program de rugăciune, şi cântam la geamul care dădea spre obor. Duminica, mergeam la capela închisorii unde cântam câte o pricează şi toată conducerea mă aprecia.

Pe cele trei scânduri de grosimi diferite al patului de fier, m'am culcat sufleteşte agitat. Şi de aici începe COŞMARUL, sau visul care îmi prevestea ceva; pot spune că am fost un martor ocular la cele ce am să le amintesc. Spre deosebire de alte nopţi, visul în care intrasem era clar, era VISUL ADEVĂRULUI, un adevărat coşmar de groază. Se părea că eram într'o cetate prin care mişunau o mulţime de ostaşi cu epoleţi şi brandemburguri pe hainele lor de paradă, ce aşteptau o inspecţie sau un ordin de atac.

Am văzut ofiţeri, venind cu maşini mari, care grăbiţi se certau între ei. Deodată mă văd într'un atelier de fierărie unde auzeam bătăi cu ciocanul pe nicovale. Pentru o clipită, m'am văzut în fierăria unde aproape cu 3 ani ceream să iau parte la şedinţă. Am văzut o icoană căzută pe jos, apoi nişte fierari din vremi medievale băteau cu ciocanul pe tăişul unor săbii.

O altă imagine mă pune în **faţa unor oameni îmbrăcaţi în haine albe,** cu căşti coloniale pe cap, ce se mişcau în şir indian. În acest timp, mă zvârcolesc transpirat, fapt care m'a făcut să-l aud pe gardian în uşă.

Un du-te vino de oameni cu grade vedeam în visul reluat care părea că mă poartă spre nişte prăpăstii. Mă vedeam din nou în fierărie, de unde auzeam: **"aici nu ai nimic de primit, ai numai de dat"**. Deodată, m'a cuprins o bucurie, am văzut 14 oameni în haine albe ca plutind prin ceaţă, ca apoi să-l văd pe CĂPITAN cu lanţuri la picioare. În hainele lor albe, cei 14 păreau că sunt nişte îngeri ce aveau aripi la umeri ca să-şi ia zborul spre undeva, spre unde, nu puteam eu înţelege. Din nou mă văd în faţa CĂPITANULUI, în poziţia de drepţi, în timp ce el mă măsura din ochi, ca apoi să-l văd pe IISUS urcând pe munte.

Trezindu-mă din coşmar, zvârcolindu-mă pe cele 3 scânduri, eram transpirat, cu cămaşa ruptă şi strigam **NU PLECAŢI. NU PLECAŢI.** Adormind din nou, auzeam zgomotul unui motor în care scurte comenzi mă făceau să înţeleg că cei 14 erau urcaţi în maşină, împreună cu soldaţi care aveau LIANE din junglă, dar şi pistoale la centură. De undeva, auzeam din depărtare tunete, care mă înfricoşau şi împingeau spre o mare prăpastie gata, gata să cad în ea. Din nou, du-te vino de oameni grăbiţi, se perindeau sub ochii mei înlăcrămaţi. Vedeam nişte făclii care dădeau unele semnale, în timp ce mâini uriaşe, cu unghii, m'au prins de gât să mă sugrume. O împuşcătură, parcă de trăznet, a dat semnalul ca să-i văd pe cei 14 cu LIANELE la gât. Ca prin minune văd chipul CĂPITANULUI şi un tunet ce despica cerul m'a săgetat prin inimă. Am început să strig, NUMAI TATA DE N'AR MURII, NUMAI TATA DE N'AR MURI; după aceea, i-am văzut întinşi pe jos lângă maşini.

Trezindu-mă, îl loc de sudoare, vedeam în starea aceea de veghe un stol de ciori dând târcoale deasupra celor ce au fost împuşcaţi înainte ca să se facă ziuă.

Imaginea aceea mă urmărea, nu mă lăsa în pace, parcă zburam însoţit de Arhanghelul Mihail, în căutarea celor ce au dispărut toţi, într'o groapă comună, ca să fie mistuiţi de otrăvuri, ca să li se piardă urma.

Aproape de orele 15.00, vizeta s'a deschis şi gardianul mi-a dat un ziar ca să-l citesc. Pe prima pagină am citit comunicatul Guvernului, prin care se arăta că: CORNELIU ZELEA CODREANU, împreună cu cei 3 NICADORI şi cei 10 DECEMVIRI, au fost împuşcaţi în urma încercării de a evada în timpul transportului dela închisoarea Râmnicul Sărat, la Jilava.

Am început să plâng şi tremurând cu ziarul în mână am strigat: CRIMINALII l-au ucis pe CĂPITAN. Nimic nu era mai îngrozitor ca această veste. Parcă nu-mi venea a crede, recitesc din nou şi-i întreb... BUCUREŞTIUL mai există? Moartea CĂPITANULUI, se cunosc autorii morali şi ucigaşii din guvernul ASASIN, trebue pedepsită.

În ce lume trăim fraţilor? Cum este posibil să se comită asemenea crime? Păcat că sunt aici, căci aşa paşnic cum mă ştiţi, la această odioasă crimă voi trage în cei ce îi ştiu că sunt vinovaţii odioaselor crime.

RAPORT

În faţa jertfei tale, CĂPITANE
Mă'nchin acum cu sufletul durut
Ca un ostaş ce-am fost pe sub prigoană
Un LEGIONAR prin luptă grea trecut.

Mi-am dăruit credinţei legionare
Viaţa întreagă plină de elan
Şi-am dăinuit prin ani de închisoare
Să fiu acum din lupte veteran.

În tot ce-am pătimit o viaţă'ntreagă
În suflet te-am avut prezent oricând
Şi'n toată suferinţa ce ne leagă
Pe TINE te-am avut în visul meu arzând.

M'am străduit să fiu la înălţime
Şi n'am cârtit în lanţ când era greu
M'am ridicat prin rugăciuni intime
Sperând în bunul Dumnezeu.

Îţi multumesc fierbinte CĂPITANE
Că m'ai făcut să cred şi a lupta
Să fiu acum prin uneltiri duşmane
Un legionar călit în oastea ta.

Primeşte cald raportul meu ce-ţi spune
Că Legionarii tăi te cântă azi
Că în Mileniul trei măreaţa Legiune
Va deveni izvor în inimi calzi.

Tiberiu HENŢEA

NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI

Urmare din pag.6

de onoare că niciodată!»" (Ziarul *"Semnalul"*, 7 Mai 1946.

Din *"Memoriile"* lui I. Mocsony-Styrcea reiese o altă versiune: "*România - a spus Hitler - era chemată acum a se hotărî pentru Reich sau împotriva lui, dar răspicat, deschis, cinstit şi sincer şi imediat, nu mai târziu, când ar avea cuţitul la gât. Dacă va accepta alianţa oferită, va primi imediat garanţia graniţelor ei actuale*". Carol a respins alianţa oferită, pe care o va cere ulterior, dar va fi prea târziu. Îi ajunsese *"cuţitul la gât"*.

La 36 de ore după întoarcerea în ţară a lui Carol al II-lea, Corneliu Codreanu şi cei 13 legionari zăceau ucişi prin sugrumare. Orice punte de înţelegere cu Germania a fost ruptă definitiv. Pentru liniştea lui, Carol a acceptat o serie de schimbări comerciale, net favorabile Germaniei, dar nici Hitler, nici guvernul german nu mai credeau în sinceritatea regelui şi a partidului său de circ, cu pretenţie de model naţional-socialist sau fascist. Pedepsirea ţării care suporta în fruntea ei un asemenea monstru, se apropia de scadenţă.

Duplicitatea politicii lui Carol al II-lea a schimbat şi cursul evenimentelor din Europa. Pentru câştigarea timpului pierdut în speranţa că România va merge pe drumul anti-comunist şi va uşura efortul pornirii campaniei din Răsărit, Hitler a fost obligat de politica forţelor anti-müncheneze anglo-franceze, care tratau la Moscova o alianţă cu URSS, să încheie tratatul din 23 August 1939 cu Sovieticii. Războiul cu Anglia şi Franţa, nedorit de Hitler, a fost provocat de aceste ţări, astfel că planul german de înaintare *"Drang nach Osten"* să fie amânat şi să ducă la marea conflagraţie a celui de-al Doilea Război Mondial.

Asasinarea legionarilor a zguduit pe toţi cei care au aflat, prin monstruozitatea ei.

Hitler a ordonat ca toate decoraţiile şi medaliile distribuite de Carol, oficialilor germani, să fie imediat înapoiate ambasadei române.

Ministrul de Externe al României, N. Petrescu-Comnen, adversar al legionarilor, este în total dezacord cu cele făptuite. El nota: *"Joi 1 Decembrie fui informat de un prieten că în noaptea precedentă, 13 legionari în frunte cu Codreanu... fuseseră împuşcaţi... În mod intuitiv, am avut imediat sentimentul că se comisese mai mult decât o crimă, o greşeală ce avea să aibă urmări dezastruoase pentru ţară şi pentru suveran... Cerui să văd pe Urdăreanu. La ora 7 avui cu el o conversaţie, cu prilejul căreia îi spusei că am un sentiment net că moartea lui Codreanu va crea ţării mari complicaţii"*.

Ziarul *"Republique"* din 5 Decembrie dela Paris scria, referitor la asasinarea Căpitanului: "*Evenimentul poate să compromită apropierea germano-română. O răceală a Germaniei faţă de România ar agrava ameninţarea revizionismului unguresc. Motivul principal pe care-l avea Bucureştiul să strângă relaţiile cu Berlinul era speranţa de a obţine din partea Reichului garantarea frontirelor sale, ori, această apropiere era azi compromisă*".

Astăzi, la 56 de ani după oribilul asasinat, orice speculaţie politică este de prisos, pentrucă rea sau bună, răzbunătoare, vicleană, naivă ori perversă, istoria a trecut peste noi, lăsând în urma ei scrum şi sânge.

Corneliu Zelea Codreanu a trecut în legendă şi mit. El este etalonul după care se măsoară valorile morale şi politice, şi nimeni mai bine ca poeţii, aceste antene ale neamurilor, nu a sesizat mai bine apariţia sa mesianică pe tărâmul României Mari. Dacă altădată l-am citat pe Tudor Arghezi despre Căpiatn, astăzi redau doar câteva versuri scrise de Lucian Blaga în sugestivul poem *"NOEMBRIE"*:

Am pierdut, vai, ce-am pierdut?
Vatră caldă, drum bătut.
Am pierdut soare şi lună.
Golul cine mi-l răzbună?

Zahu PANĂ

PARALELE ISTORICE

LEGIONARISM - COMUNISM

Urmare din pag. 4

Codreanu. In mod conştient, acum, el se va dărui total cauzei sale, cauza naţională care, va fi în mod lucid, fără coerciune.

De partea cealaltă, pe lângă minciuna subtilă, sloganele bine ticluite, combinate cu forţa brutală, individul care s'a supus trăieşte, - într'un mod vulgar - pentru a doua oară fenomenul renaşterii, când omul este centrul universului. Nimeni şi nimic nu-i mai presus decât el. Cel puţin aşa i se lasă să înţeleagă, din moment ce mai era numit şi cel mai preţios capital!!!

Analitic deci, ar rezulta o oarecare asemănare cât priveşte subordonarea individului, chiar dacă foarte transparentă.

Aceste exemple ne sunt suficiente să facem o paralelă pertinentă între ceea ce a fost şi va fi o idee majoră şi aberaţiunea secolului XX, comunismul, care ajutat de puterile oculte, de împrejurări şi de şansă, s'a impus totalitar peste ţara românească.

Comunismul deci, această ideologie păgână, rodul unor furtişaguri filosofice, îmbrăcată în dogme şi *"principii"* totalitare, nu cunoaşte jumătăţi de măsură. Eşti cu noi or împotriva noastră! Comunismul nu ştie ce-i îngăduinţa faţă de cel care nu înţelege să i se supună. Abruptă şi violentă până la fixism, această supremă aberaţiune va ataca individul fără menajamente. Comunismul nu se va mulţumi decât atunci când societatea i se va aşeza la picioare. Cu toată această brutalitate sălbatică, folosind cu abilitate elementul propagandistic, îl va determina pe noul aderent să creadă sincer, că aceasta a fost singura cale dreaptă (!) de a se realiza omul de tip nou!!!

Există o particularitate perfect explicabilă în conştiinţa *"omului de tip nou"*, care îl face să devină impasibil la suferinţele celor din jur, atunci când este vorba de propria-i ascensiune; când simte că şi moartea altora i-ar putea netezi calea către vârf. Ne mai avându-l pe Dumnezeu, el nu mai are dragoste. Şi fără dragoste nu există altruism, nu există îngăduinţă şi nici lacrima bucuriei, de a suferi pentru pătimirile semenilor tăi.

În acest moment, comunismul şi-a îndeplinit misiunea. A distrus mitul Dumnezeirii, creind mitul inumanităţii. Câtă devastare morală.

Doctrinei legionare, mai exact, Mişcării Legionare, nu i s'a îngăduit să existe decât zece ani, cu intermitenţe.

În zece ani însă, ea a pătruns atât de adânc în conştiinţa neamului românesc, încât, ea va fi una din alternativele majore pentru viitorul ţării.

Două sunt momentele în care Mişcarea Legionară a punctat miraculos în istorie. In funcţie de aceste două momente, a fost caracterizată şi urmărită cu înverşunare de oculta internaţională şi elementul detracat din interior.

Primul moment rămâne anul de referinţă 1922, când toată acea superbă mişcare studenţească a fost condusă de viitoarele elite legionare, Corneliu Codreanu, Ionel Moţa, Radu Mironovici, Vasile Gârneaţă, Iaşinschi, Banea ş.a.m.d.

Acel 1922 a fost momentul hotărîtor, când destinul naţiunii româneşti a fost salvat de acel tineret, care însemna de fapt primul act de mare solidaritate românească ce a stăvilit invadarea naţiunii de venetici ce s'ar fi vrut stăpâni, iar băştinaşii servitori.

Era prima victorie închinată naţiunii.

Peste cincisprezece ani, Mişcarea Legionară va face dovada unei maturităţi surprinzătoare, când, Corneliu Codreanu a făcut alianţă cu Iuliu Maniu, în vederea alegerilor parlamentare. Pentru prima dată în istoria politică românească, partidul de guvernământ, - atunci liberalii - nu va reuşi acea majoritate care să-l ţină în continuare la conducere. A fost triumful demnităţii celor doi mari patrioţi români.

Această victorie legionară în alegeri, 15% din electorat, urmând *"afrontului"* adus ocultei în 1922, au hotărît destinul acestei idei majore. Pezevenchii politici cu aere de stăpâni ai lumii, au hotărît exterminarea celui mai frumos entuziasm românesc. A urmat un genocid la scară naţională. Ordinele de asasinare a elitei legionare, a tot ce avea mai bun naţiunea, curgeau neîncetat din spre statele *"democratice"* ale Occidentului. Se lucra banditeşte. Verbal. Fără să rămână dovezi.

Cu toate acestea, azi comunismul este în cădere vertiginoasă; grupuri interesate, cam aceleaşi din trecut, îl mai ţin în viaţă, cu mască de oxigen, prin China şi alte câteva ţări asiatice. Curând va fi doar o poveste urâtă.

Ideologia Legionară începe să renască sub privirile stupefiate ale călăilor.

Ovidiu VASILESCU

OLTENISME

—— Ionel RĂDULESCU ——

SĂNĂTATE... BOLNAVĂ

Pe semestrul al II-lea '94, instituţiile sanitare craiovene primesc dela bugetul de sărăcie al Văcăroiului ridicola sumă de 1,4 miliarde de lei, suficientă doar pentru hrana modestă a bolnavilor, nicidecum pentru plata energiei electrice, termice, apei, tuburilor de oxigen, sau pentru reparaţii, materiale consumabile, instrumentar. Situaţia sănătăţii la Craiova e greu de imaginat, iar până la finele anului va fi cumplită. Nici nu-i de mirare că mortalitatea e'n creştere, iar cea infantilă face ravagii, natalitatea scade continuu, sporul natural al populaţiei se menţine negativ, creşte numărul bolnavilor de tuberculoză, diabet zaharat, trichineloză, ş.a. Doljul are 13 unităţi sanitare cu 6.000 de paturi, 17 policlinici şi 170 dispensare medicale, unde lucrează în condiţii vitrege 1.566 medici, 2 policlinici cu plată (la Craiova şi Calafat) şi 103 cabinete particulare.

•••

RECHINII URBEI

În zona centrală a Craiovei, 78 de tovarăşi, cu carnete roşii de granguri comunişti, sunt titulari de contracte de asociere, proprietari cu titluri de proprietate, beneficiari ai spaţiilor comerciale dela parterul unor blocuri noi de locuinţe. Abuzând de funcţiile deţinute, au dat *"tunuri"* de milioane. În '91-'92 R.A. INVEST Craiova a înstrăinat, din patrimoniul statului, prin procedură nelegală, spaţiile respective. A încheiat cu cei 78 de foşti şi actuali ştabi contracte de asociere pentru finalizarea acestor spaţii, fără a dispune de surse legale de finanţare, angajându-se să contribuie cu 10% din fondurile pentru încheierea lucrărilor, dar n'a menţionat stadiul fizic şi contravaloarea lucrărilor efectuate până la data asocierii. În felul acesta, R.A. Invest Craiova a subevaluat aportul capitalului de stat la realizarea obiectului contractelor de asociere, ca şi veniturile cuvenite statului, cu peste 200 milioane de lei, creind totodată convingerea ilogică a mahărilor comunişti asociaţi că, din momentul dării în folosinţă, spaţiile respective vor deveni proprietatea lor!

•••

BĂTRÂNEŢE... HAINE GRELE

Căminul de bolnavi cronici, cum este denumit azilul de bătrâni din Craiova, reuneşte în chip tragic oameni ajunşi la vârsta senectuţii, resemnaţi în atmosfera cazonă şi rigorile unei discipline care să-i pună la adăpost, fie de epidemii, fie de atracţia nefastă a oraşului. Câte 2, 3 sau 5 în cameră, înfricoşaţi de soartă, împuţinaţi de forţe, târându-şi agale picioarele, măcinaţi de deziluzii şi singurătate, bătrânii sunt uitaţi de cei cărora le-au dat viaţă şi i-au crescut. Copiii sau nepoţii le-au *"răsplătit"* strădaniile, izgonindu-i fără milă din cuibul lor de-o viaţă. Azilul rămâne azil, cu regimul lui de claustrare, asemeni penitenciarului, şi rigori adesea inumane pentru cei încă sănătoşi, lucizi, pe care judecata şi discernământul nu i-au părăsit.

•••

MOBILA

În *"iepoca de aur"*, a părinţilor *"părintelui"* de astăzi, te mai lipeai de-o garnitură, făcând rate pe termen lung, dar acum mobila s'a scumpit, în medie de peste o sută de ori!! *"Renaşterea spaniolă"* e dormitorul de vis, care deţine monopolul scumpetei: 6,5 milioane lei, iar sufrageria ideală *"Andra"* e 4,8 milioane lei. Cel mai *"popular"* dormitor costă doar 1,9 milioane lei, cea mai ieftină sufragerie un milion lei! La Craiova, magazinul Mercur a fost singura unitate comercială care gestiona şi vindea mobilă, până în '92, când a apărut firma privată Elvila. Ca funcţionalitate, finisare şi desen, mobila Elvila e superioară, dar preţurile ei sunt incompatibile cu *"venitul"* lunar al omului de rând. O simplă masă de chiuvetă s'a scumpit de 160 de ori faţă de acum patru ani! Vânzare nu se face, oamenii care muncesc şi trăiesc cinstit, din leafă, nu-şi pot permite un asemenea lux. Mobila se vindea doar când se puteau face rate: cu 20% înainte şi 15% dobândă. Astăzi, ca să-ţi permiţi aşa ceva, este exclus, fiindcă prima rată este 30% din valoarea totală (de unde atâţia bani?), apoi dobânda de 114% (!!), iar unul din giranţi să fie neapărat salariatul S.C. MERCUR S.A.

•••

MOARĂ IDEALĂ

"Le Moulin Production" este societatea româno-elveţiană înfiinţată anul trecut în comuna Bistreţ, judeţul Dolj, de trei ingineri români în colaborare cu un investitor elveţian. Utilajele de morărit elveţiene, mânuite cu pricepere de morari, au pus în umbră cele două mori vechi ale comunei. În numai trei luni de funcţionare non-stop, moara elveţiană dela Bistreţ e preferată de toţi ţăranii din prin partea locului, care sunt programaţi la măciniş cu o lună înainte. Calităţile morii ideale: capacitatea de măcinare - 10 tone în 24 de ore, randamentul 70%, uiumul pentru măcinat doar 12%.

•••

FURT PE FAŢĂ

Mentalitatea vânzătorilor care au furat şi înşelat o viaţă, în comerţul socialist, nu va dispare decât odată cu ei! Inspectoratul Interjudeţean de Metrologie Legală Craiova a efectuat, dela începutul acestui an, 1.238 controale riguroase în Dolj, Gorj, Olt şi Mehedinţi, fiind primul în topul activităţii de profil pe ţară. Valoarea amenzilor încasate depăşesc o sută milioane lei! Printre abaterile grave s'a constatat: inchirierea, vânzarea şi instalarea fără autorizaţie a mijloacelor de măsurare, folosirea de unităţi de măsură nelegale sau a aparatelor de măsură cu termenul de verificare depăşit, producerea şi livrarea de produse de larg consum şi preambalate cu încălcarea reglementărilor metrologice. Au fost confiscate peste 200 cântare cu arc, balanţe de gospodărie, greutăţi şi s'a interzis folosirea a 258 mijloace de măsură care nu au corespuns.

•••

DĂBULENII DOLJULUI

Aşezarea dela Dunăre, atestată documentar la 5 Iunie 1494, prin hrisovul lui Vlad Călugărul, are astăzi peste 18.000 de locuitori, dintre care 100 ingineri, 80 economişti, 15 medici şi 120 de dascăli. Comună mare şi bogată, cu oameni harnici şi gospodari, Dăbulenii aplică autonomia locală şi au producţii însemnate de struguri, recolte de grâu de 5-6.000 Kg/ha şi de porumb 7-8.000 kg/ha, cu care se pot mândri. Comemorarea jumătăţii de mileniu de existenţă a prilejuit reîntâlnirea fiilor acestor locuri, acordarea de diplome de onoare şi medalii jubiliare. Dăbulean de origine, Mişu Negriţoiu, fost în Guvernul Văcăroiu, şi actualul consilier prezidenţial, şi-a invitat şeful la aniversare, aşa încât ales-realesul Ion Ilici Iliescu, a primit diploma de cetăţean de onoare şi medalia jubliaară. Sărbătoarea comunei s'a transformat astfel în sărbătorirea comunistă a prezenţei tovarăşului-domn la Dăbuleni. Nu putea lipsi desigur din alaiul prezidenţial:

- tradiţionalul sobor postdecembrist de înalt prea sfinţii Vornicescu al Olteniei şi Gherasim al Vâlcii;
- cenaclul poetului curţii ceauşiste-iiliiste, bardul revărsat de Bârca, Adrian Păunescu;
- cântările menestrelului Puterii - Tudor Gheroghe;
- parlamentarii roşii şi mai marii formaţiunilor politice comuniste din Dolj şi din ţară.

•••

MILIŢIANUL... POLIŢIST!

Şi-a schimbat doar culoarea hainelor, din albastru'n gri, dar năravul, agresivitatea şi mitocănia, ba! După crimele din Decembrie '89 a stat pitit, spăşit sau fugit câteva luni bune, timp în care s'a odihnit şi-a meditat, cu leafa'ntreagă, la avantajele şi ciubucurile avute în ceauşism. A apărut apoi, c'un alt chipiu pe acelaşi cap şi-a prins din nou mămăliga coajă, tovarăşul miliţian a fost avansat, pentru salvarea comunismului de furia victimelor şi rebotezat *"domnul poliţist"*, ca şi cum nici usturoi n'a mâncat, nici gura nu-i miroase. Şomajul, sărăcia, inflaţia, corupţia au făcut să crească îngrijorător delicvenţa (şi) în jud. Dolj, în prima jumătate a anului înregistrându-se aproape 4.000 de infracţiuni contra persoanei şi avutului particular, tâlhării, crime, violuri. Numărul ţiganilor infractori creşte de la o zi la alta, cartierele rău famate Hanul Roşu, Faţa Luncii, Dealul Zmeilor, Craioviţa Nouă, Romaneşti, fiind recunoscute pentru explozia criminalităţii. În pieţe, staţii, parcuri, gări, locuri aglomerate, unităţi de alimentaţie publică, cinematografe, magazine borfaşii operează în voie, o parte dintre ei fiind *"pe mână"* cu miliţienii-poliţişti mai bătrâni, fiindcă se cunosc de când *"colaborau"* pe vremea răposaţilor odioşi.

Poliţiştii tineri se tem de ţigani şi-i evită în confruntările directe, fiindcă ştiu că sunt puternici şi uniţi în rău, au aur şi valută cu care cumpără pe oricine şi orice, au spatele asigurat de-ai lor, cocoţaţi până la Cotroceni, în funcţii cheie.

Când eşti buzunărit în plină zi, ameninţat, escrocat, tâlhărit sau înjunghiat de criminalii eliberaţi din puşcăriile care nu-i mai cuprind, miliţianul-poliţist bine plătit de om ca să-l apere, e de negăsit. În schimb când apare ales-realesul în exasperantele şi păguboasele vizite ceauşiste de lucru, miliţienii răsar ca frunza şi iarba, umăr la umăr în uniforme sau în civil, inarmaţi până'n dinţi, să-l apere pe *"măi dragă"* de explozia de *"bucurie"* fluierată a electoratului tras pe sfoară.

•••

PROIECTAREA PE CALCULATOR

Primind o donaţie de calculatoare dela Fundaţia SOROS, Liceul Nicolae Bălcescu (fost Carol I) din Craiova este primul din ţară care beneficiază de Centrul Autorizat de Instruire AutoDESK al Facultăţii de Mecanică din Universitatea craioveană.

Liceul a solicitat firmei româno-canadiene A&T International o altă donaţie, de soft, iar 40 de dascăli au încheiat o primă etapă de perfecţionare. Experimental s'a hotărât introducerea AutoCad-ului în programele de învăţământ, a proiectării pe calculator care permite informatizarea sistemului de învăţământ. Instruirea făcută după cursul şi metoda AUTO DESK emite o diplomă valabilă în orice ţară din lume.

•••

CONFLICT DE MUNCĂ

2.000 de muncitoare ale fostei Fabrici de Confecţii din Craiova, actuală CRAIMODEX S.A., au organizat um miting sindical de protest, reproşând administraţiei refuzul acesteia de a prezenta documentele negocierii contractului colectiv de muncă. S'a cerut majorarea grilei de salarizare cu 40%, a sporului de muncă grea dela 10% la 15%, prima de vacanţă de 50.000 lei, revizuirea normelor şi îmbunătăţirea microclimatului muncii. S'a solicitat testarea grupei a II-a de muncă şi schimbarea şefilor incorecţi. S'a hotărât ca în cazul eşecului negocierilor ce vor urma, să se treacă la greva generală.

•••

CARTEC '94

În organizarea firmei "TÂRGUL EUROPEAN" - "TEC" - CRAIOVA s'a desfăşurat primul târg de carte şi tehnică de carte, eveniment cultural şi de management în economia de piaţă. La a VII-a ediţie a TEC s'au reunit mari edituri de prestigiu din ţară: *Meridiane, Kriterion, Ginta Latină, Roza Vânturilor, Scrisul Românesc* ş.a. Au fost prezente societăţi profilate în tehnică de calcul pentru tehnoredactare de carte, papetării, unităţi de difuzare a cărţii, au avut loc 9 lansări de cărţi din variate domenii. Au fost vândute direct sau preluate spre desfacere de către unităţi specializate câteva mii de volume şi au fost perfectate întâlniri între editori şi producători - realizatori de carte.

"LIMBA NOASTRĂ-I LIMBĂ SFÂNTĂ"

"ERRARE HUMANUM EST, PERSEVERARE DIABOLICUM"

—— Mihai S. DERDENA ——

Cea mai importantă publicaţie beletristică din ţară - *România literară* - conţine o extrem de utilă rubrică pentru cultivarea limbii române. Rubrica este îngrijită de Doamna Rodica Zafiu, se află, de cele mai multe ori, la pagina 9 şi se intitulează *"Păcatele limbii"*.

M'am întrebat adesea de ce a fost preferat acest titlu atât de nepotrivit. Dar n'am găsit nici o explicaţie. De altfel, cred că nici nu există vreo raţiune logică în sprijinul aceste sintagme neinspirate. Ne opunem formulei *"Păcatele limbii"* fiindcă limba nu poate avea păcate şi aceasta din simpla cauză că ea nu este nicidecum fiinţă umană oricât de vie am considera-o. În schimb, noi, cei ce vorbim şi scriem în limba română, putem greşi frecvent faţă de Dumnezeu, faţă de semeni şi chiar faţă de ea, păcătuind fie voit, fie involuntar. Multe alte titluri ar fi fost, fără tăgăduială, adecvate. Iată, spre pildă, doar două dintre acestea: *"Suferinţele limbii"* şi *"Capcanele limbii"*.

Se ştie, de altminteri, că limba română, fiind deosebit de subtilă, mai cu seamă când e vorba de ortografie, şi având o gramatică destul de dificilă, poate să întindă cu succes capcane oricărui Român, chiar celui mai doct specialist, licenţiat al Facultăţii de Litere.

În virtutea acestui adevăr incontestabil, Doamna Rodica Zafiu, în articolul *"Un miss..."* apărut în numărul 28 din acest an al săptămânalului *"România literară"* s'a lăsat atrasă în cursă când a folosit termenul *"englezism"*, scriind acestea:

"Înregistrat de Dicţionarul explicativ (DEX, 1975), acceptat şi de Dicţionarul ortografic, ortoepic şi morfologic (DOOM, 1982), englezismul «miss» e folosit de mai multă vreme în română ca echivalent de politeţe «domnişoară»..."

Să nu fi ştiut R. Z. că vocabula *"englezism"* nu există în nici un dicţionar al limbii române şi că nici nu-i nevoie a fi introdus în limba noastră câtă vreme avem vorba echivalentă *"anglicism"*?!

Precizăm că, în ceea ce priveşte noţiunile referitoare la poporul englez, s'au creat, în limba română două familii lexicale distincte. Prima, mai productivă şi mai logică din punct de vedere etimologic, se prezintă astfel: Anglia, Anglican(ă), anglo-american(ă), anglofil(ă), anglofilie, anglofob(ă), anglofobie, anglo-francez (ă), angloman(ă), anglomanie, anglo-saxon(ă). Cea de-a doua familie de cuvinte, extrem de săracă, a rămas la aceste derivate: englez(ă), englezesc (englezească), englezeşte, englezoaică.

Având în vedere că orice om greşeşte, Romanii ne-au transmis o zicătoare de duh, conform căreia a greşi este ceva omenesc (Errare humanum est) însă Cicero a corectat-o şi a completat-o zicând aşa: *"Cuiusvis hominis est errare, nullius nisi insipientis, in errare perseverare"* (*"Orice om poate greşi, numai prostul stăruie în greşeală"*). Au venit apoi creştinii care au dat această zicală mult mai potrivită: *"Errare humanum est, perseverare diabolicum"* (*"A greşi e ceva omenesc, însă a persevera în aceeaşi eroare constituie lucrare diabolică"*). Prin urmare, faptul că redacţia revistei *"România literară"* refuză să-şi însuşească noile norme ortografice referitoare la *"â"* şi la formele verbale *"sunt suntem, sunteţi"* ar fi constituit, prin 1993, scuzabilul *"errare humanum est"*, însă acum, în a doua jumătate a anului 1994, este vorba de inadmisibilul *"perseverare diabolicum"*. Aceasta-i o dovadă clară a felului cum se poate păcătui faţă de limba română.

În cazul lui *"â"* lucrurile sunt mai subtile şi limba suferă, părând a fi totuna, în vorbire, *"â"* şi *"î"*. În schimb, există o mare deosebire, atât în pronunţare cât şi în scriere, între *"sunt"* şi *"sânt"*. Pentru vorbitorii dialectului macedoromân, argumentul peremptoriu între preferarea lui *"sunt"* îl constituie forma *"suntu"*, pe care ei o folosesc dintotdeauna la persoana a treia, plural, a timpului prezent al modului indicativ (evident, pentru verbul *"a fi"*).

Şi-apoi, de vreme ce aceste norme ortografice si ortoepice au fost adoptate de Academia Română, instanţa supremă în problemele limbii române, înseamnă că ele devin obligatorii pentru toţi cei ce se exprimă în această limbă *"dulce ca un fagure de miere"*.

Instantanee

CERBERII ACELEIAŞI PUTERI

Radu BADIU

În piaţa Miniş din uriaşul cartier Titan-Balta Albă îşi face apariţia cu măsuţa lui pliantă nea Tănase *"regalistul"*. E un bătrân slăbănog - tipul alcoolicului incorigibil - dar *"verde"*, în sensul de sănătate, vigoare şi-o nefirească forţă de manifestare verbală şi gestică demne de o cauză cu adevărat mai bună. Îşi laudă biletele de loz în plic într'o formă simplistă, fără culoare si imaginaţie, zicând *"ia lozu', ia lozu'"* fără tragere de inimă, fiind numai atent să nu mai apară cei care-l *"necăjesc"*. E de-ajuns să-i spui că ai auzit că vine regele şi dintr'odată sare ca ars, pune mâna pe o linie, pe care o ţine sub pungile cu lozuri, şi se ridică agitat: *"Care?! Ăla, dom'le? Ce să caute mumia aia?"*. *"Matale de când nu te-ai mai uitat în vreo oglindă?"* îl întreabă câte un tânăr elev sau student. *"Ieşi de-aci!"* se repede el la ei şi începe a spune că el o duce bine, are câteva pogoane aci la Petrăchioaia, pe care nu le-a luat - *"ce-mi trebue?"* - le-a lăsat la asociaţia mare (relicva principală a ceapeului) - *"şi-mi dă şi mie toamna grâu, porumb. Treizeci la sută, dar îmi dă! Pe vremea regelui mâncam la boier mămăligă mucegăită"*... (Iată un slogan scos din cutia de minciuni de Domnii Solcanu, Văcaru, Gherman şi Năstase, slogan pe care l-am auzit şi la nea Sile a lui Papară din Progresu de Călăraşi. *"Care mămăligă mucegăită, mă Sile, nu mai vorbi cu păcat"*, îi zice Ţaţa Ioana, nevastăsa, *"suhăţeanca"* din Sohatu. *"Ce, boieru' îţi da mâncare sau veneai tu cu ea în traistă de acasă? Şi de ce ai uitat că cu ale două pogoane ale voastre nu ieşeaţi voi din iarnă dacă nu vă duceaţi şi munceaţi şi la boier "din două"*.)

Fiica lui e gestionara fostei cooperative de consum din sat, prieteni cu nea Stoica *"îmbogăţitul"* în comunism, omul cu rude la Bucureşti (foşti activişti, miliţienei, securişti, un fiu chiar actor - mâna a doua - dar actor! Ei acum fac parte din partidul acesta al democraţiei sociale (de fapt socialiste) înfiinţat şi scornit de Ion Iliescu, pentru a uita lumea că sunt esenţa, nucleul fostului partid comunist, aripa Iliescu, (acea aşa-zisă reformatoare). Securistul vechi vine pe la ei din când în când şi le spune cam ce mai e pe la Bucureşti şi ce au de făcut acum, care-i «cuvântul de ordine» în... partid. (Cele două cuvinte sunt acum abstrase, nu se mai pronunţă, dar ce uşor se deduc!)

Când, în Septembrie, s'a scumpit pâinea, am întrebat la centrul de pâine din alimentara mare dela Stejarului (tot din cartierul Titan-Balta Albă) de ce s'a scumpit, ştiind că, pe vremea când eram copil, la ajungerea grâului nou în mori se ieftinea pâinea şi apăreau noi sortimente, care de care mai frumoase şi mai gustoase. Vânzătoarea - aceeaşi de acum cinci ani - mă opreşte cu ... *"pe cine să alegem, domnule, ce-a făcut Halaicu dacă-i al Opoziţiei?"* Cumpărătorii s'au şi împărţit în două, unii să justifice scumpirea (oamenii guvernului) alţii s'o socotească de neînţeles. Când aproape să se ajungă la o opinie comună, că da, nu se vede nici o justificare a scumpirii, guvernul a făcut-o pentru a menţine ritmul inflaţiei, pe care o comandă cu bună ştiinţă, pentru a nu se aduna capital privat care să ducă la reala privatizare, de dincolo de galantarul cu mezelurile cele mai arătoase (şi cele mai scumpe) marele privatizat al acestei aripi a magazinului, un bătrân rotofei, bine îmbrăcat şi întunecat vine, ne dă afară din magazin cu asemenea discuţii, el, (fost ofiţer de Securitate cu grad mare, după cum mi-a şoptit afară o doamnă) nu admite criticarea guvernului în *"magazinul său"* pe care l-a luat (ca pe vremea lui Ceauşescu) în locaţie pe gestiune. (Una din formulele şmechereşti cu care au operat comuniştii numind *"controlul prin leu"*, acum tva şi alte formulări financiare criptice pentru a ascunde esenţa socialismului larc, de tip chinez, care menţine în viaţă câteva capete ale balaurului comunist ce menţine lumea în sărăcie.

Şi dacă întrebarea cu scumpirea pâinii a clătinat din temelii sistemul de azi, îndată cerberii principali din Parlament - Vadim Tudor, Văcaru, Dumitraşcu, Păunescu, Năstase, Gavra, Suianu şi toată cohorta de foşti activişti - au sărit cu gura, aruncând găina moartă în curtea vecinului cu o patimă care-i fixează în istorie ca pe cele mai mari secături ce au ieşit în ruşine din neamul românesc.

PAŞI DE CUMPĂNĂ ÎN POLITICA MONDIALĂ

Petre PREDESCU

Omul de pe stradă nechemat, şi nici în posibilitatea vremuirii de a se pronunţa devenirii politicesociale la momentul oportun, este părtaş cu simţire la măsurile adoptate adeseori eronat de diplomaţie.

El are însă postum cuvânt greu să judece pe reprezentanţii săi în alegerea unui viitor viabil, adică de evoluţie meritorie.

În această politică socială până'n prezent, cuvânt orientativ l-a avut Europa şi încă îl are în prag de Mileniu Trei în bună măsură prin Anglia.

Anglia pentru Europa şi nu numai - deoarece prin Europa a decis şi pentru sine - a avut o diplomaţie de vârf mondial, în cei cca. o sută de ani anteriori. Politica sa în lumea popoarelor s'a dovedit justă; mai puţin în decizia de finalizare a celui de-al Doilea Război Mondial, în a aşeza pacea.

Departe de a ne preconiza *"istoriei"* la judecarea faptelor; însă din poziţia omului de pe stradă condus de bun simţ în apreciere postum evenimentelor, eroarea finalizării Războiului al Doilea Mondial a cauzat scoaterea Angliei din prim plan al cuvântului de decizie în lume.

Tot ca simplu cetăţean, dar de origine Român şi de aici subiectiv, îmi permit părerea că, dacă Europa a decis şi încă decide în mare măsură politica prezentului mondial, în cadrul popoarelor Europei - pentru mulţi un paradox - puterea care va atrage în sfera politicii sale ROMÂNIA, câştigă partida politică a Europei.

Mai departe, dacă regalitatea, ca formă reprezentativă în tutelarea statelor este în declin, are încă şansa revitalizării cuvântului, dacă Anglia va reuşi a-i da un ton determinant.

Tronul feminin al Angliei a tutelat cu demnitate un echilibru pe care membrii familiei regale nu s'au străduit a-l susţine ca exemplu ce se impune.

În momentul de faţă asistăm la o încercare, potrivit căreia se confruntă păreri de revenire la politica subtilă specifică diplomaţiei engleze.

Decizia de recăsătorie a Prinţului Charles - act obligatoriu prin constituţie preluării tronului în Anglia - are de ales (revista TV Bild Woche din Germania) între alte personalităţi regale şi prinţesa Margareta de ROMÂNIA.

Acest fapt (în caz de confirmare a alegerii) ar grăbi şi asigura restauraţia în România, iar Anglia ar înclina de partea sa balanţa puterii cuvântului în politica Europei.

De aici, în mod substanţial pe Mapa-Mond...!

Incredibil dar real: cine câştigă ROMÂNIA, devine dirijor politicii europene, susţinere ce evităm a o documenta, tot ca motiv politic.

Beneficiul întrevăzut României ar fi reparatoriu în ceea ce priveşte *"răul"* adus de Carol al II-lea, cât şi înstrăinării orientate Rusiei - fără vina Ţării - după al Doilea Război Mondial!

PRECIZĂRI

- Manuscrisele primite la Redacţie nu se înapoiază;
- Redacţia nu răspunde de conţinutul reclamelor publicate.

VIOLENŢA COMUNISTĂ ÎN ACŢIUNE

Florin Oprea SĂLCEANU

La Ploieşti, în seara zilei de 1 Octombrie a.c., orele 19.40, sute de tineri au ocupat Piaţa Victoriei, aşteptând începerea spectacolului de muzică rock. Spre surprinderea lor, au avut ocazia să simtă iar pe pielea lor, adevărata valoare a *"democraţiei de tranziţie"*. Printre ei, şi-au făcut apariţia grupuri de poliţişti, însoţiţi de soldaţi jandarmi, (n.n.: foşti miliţieni).

Prezenţa acestor forţe de ordine a creat tensiune. Tinerii au înţeles ce înseamnă represiunea, ce rol are Poliţia (foştii miliţieni) cu apucăturile din anii *"epocii de aur"*, când ei controlau totul, cot la cot cu Securitatea.

Acum au văzut clar că POLIŢIA POLITICĂ lucrează, că ea există ca odinioară, *"pretudindeni"* şi că veghează să nu se declanşeze un alt conflict de proporţii şi *"casta roşie"* să fie în pericol.

Ce a dovedit tineretul ploieştean în seara de 1 Octombrie, în faţa timpului şi opresorilor prezenţi printre ei (sau veghind din spatele ferestrelor din buncărul comunismului şi din blocurile locuite de *"civili"* - foşti şi actuali represori, simpatizanţi ai actualei puteri?), ce au dovedit? Acest adevăr: s'a săturat de minciuna puterii, de lipsa respectului faţă de ei, sfidarea făţişă a libertăţii şi drepturilor de exprimare, oriunde şi oricând, de poliţia politică, de sărăcie şi lipsa speranţei zilei de mâine etc., etc.

Ce dovedeşte încă Poliţia? Dovedeşte că nu s'a dezbărat de *"educaţia primită în şcolile comuniste"* şi că orizontul acţiunii ei este limitat şi reacţionează la ordinul unor *"simpatizanţi"* ai puterii de acum, care *"guvernează"* după propria *"voinţă"*, la modul despotic.

Toate minciunile şi mitocăniile *"democraţiei de tranziţie"*, *"emanate"* şi *"înfăptuite"* de actualii neocomunişti, care se consideră *"democraţi"*, au umplut paharul răbdării până la refuz şi tineretul naţiunii române a început să se agite.

Tineretul oraşului Ploieşti (timp de 2 ore -18,30-20,30) a dovedit că nu este departe ziua când va DECLANŞA *"REVOLUŢIA NEMULŢUMIRII"* împotriva puterii neocomuniste care şi-a dat *"arama pe faţă"* prin tactica oprimării libertăţii, a exprimării etc.

Brutalitatea poliţiştilor împotriva tinerilor, a marcat sensibil conştiinţa acestora. Brutalizarea tânărului ce era porta voce, de către poliţişti şi soldaţi în termen din trupele de jandarmi (n.n. care îl loveau cu patul armelor în părţile vitale ale corpului), toate acestea dovedesc că în România nu există adevărată democraţie ci, doar un surogat, că tineretul naţiunii nu este liber, că este ţinut sub cizma unei puteri opresive, care nu doreşte prosperitatea întregii naţiuni române.

Întrebarea este (n.n. în numele tânărului brutalizat demenţial, arestat apoi şi aruncat în beciurile poliţiei, în aceeaşi seară de 1 Octombrie a.c.): *CINE ÎI ARESTEAZĂ ŞI-I CONDAMNĂ PE OPRESORI?*

GAFĂ POLITICĂ

Sergiu RĂDULESCU

În 22 Sept. a.c., un grup de şapte parlamentari, din diferite partide, au adresat un apel Senatului American, protestând în termeni duri faţă de apropiata audiere a Preşedintelui Comitetului Evreiesc - Dl. Alfred Moses, pentru acreditarea sa ca Ambasador al USA în România. Parlamentarii şi-au manifestat indignarea şi mânia proletară, argumentând că în 1986, la discuţiile privind acordarea Clauzei pentru România, Dl. Alfred Moses a escamotat realitatea românească, cauţionând regimul lui Ceauşescu şi contribuind decisiv la sprijinirea acestuia de către Occident, unde l-a prezentat pe piticul analfabet drept *"erou iubit de popor!"*

Cei şapte protestatari şi-au exprimat rezerva că Dl. Alfred Moses va sprijini acum procesul de democratizare din România şi nu va face exact cece a făcut în vechea dictatură. Demersul celor şapte, iniţiat de senatorul PUNR-ist Adrian Moţiu - vicepreşedintele Comisiei de Politică Externă a Senatului României, este contrar şi ostil intereselor româneşti, vădind infantilitatea şi iresponsabilitatea politică de proporţii incalculabile. Dependenţa guvernului român faţă de cele trei partide de buzunar, ultranaţionaliste, extremiste, xenofobe, va afecta profund natura realaţiilor româno-americane, pe toate planurile.

Gestul politic ofensator, pripit şi stupid, dezavuat de principalii lideri ai arcului politic, ca şi de Guvernul comunist Văcăroiu, este de natură să ştirbească şi să deformeze imaginea României în lume, ca un act singular păgubitor în tradiţia politico-diplomatică românească. Este intolerabilă şi condamnabilă ralierea la Apelul celor şapte a Biroului Executiv al PUNR, partid de co-guvernământ *"păstorit"* de Gh. Funar, primarul Clujului, recunoscut pentru convingerile sale ultranaţionaliste, dăunătoase tradiţiei româneşti de bună înţelegere şi convieţuire paşnică, între toate etniile.

Diplomatul american Alfred Moses ştie prea bine că, după Dec. '89, în România este *"aceeaşi Mărie, cu altă pălărie"* şi că *"Iliescu pentru noi este Ceauşescu doi"* aflat în perioada mimării *"politicii de independentă faţă de Ruşi"*, pentru a intra în graţiile Occidentului şi a obţine sprijin politic şi economic, spre a-şi pecetlui mandatul pe viaţă! Demersul jignitor al contestării distinsului ambasador al Statelor Unite în România trebue să aibă neîndoios rădăcini profunde în posibile ramificaţii oculte cu serviciile de informaţii, ca o provocare premeditată şi un gest incalificabil, iresponsabil şi total antiromânesc. După Dec. '89, milioane de Români au sperat şi visat la ieşirea de sub tutela Moscovei, prin răsturnarea celui mai stalinist regim comunist din Estul Europei. Dar nomenclatura criptocomunistă, avându-l în frunte pe *"despotul luminat din Răsărit"*, a manipulat abil, minţind poporul cu *"tembelizorul"*, acaparând puterea şi aducând ţara în pragul disperării. În cinci ani, de când sluga şi-a suprimat stăpânul, forţele naţional-comuniste *"pluripartide"* îşi apără cu îndârjire poziţiile cheie şi avantajele avute în ceauşism, blocând calea spre lumea liberă, strigând lozinci demagogice despre democraţie, privatizare, stat de drept, economie de piaţă, drepturile omului, etc. etc.

Apropiata sosire a diplomatului american e o speranţă de normalitate pentru milioanele de Români năpăstuiţi sub comunismul iliist cu faţă *"umană"* şi o transpunere în realitate a visului de-acum 50 de ani, ca Statele Unite ale Americii să-şi întoarcă faţa şi să-şi ofere cu generozitate bunele oficii, Romăniei prietene.

Fiindcă numai mâna forte a Americanilor ne-ar putea scoate din impasul actual, când comunismul a recidivat, renăscând din propria-i cenuşă şi ameninţând din nou iluzia de libertate din primăvara lui '90. După actul necugetat al celor şapte protestatari, care au nesocotit principiile democraţiei, amestecându-se nejustificat în problemele Americanilor, ministrul de externe român s'a chinuit să dreagă busuiocul şi să atenueze, într'un fel, balamucul şi circoteca politică dela noi. Cu şiretenie şi perfidie, extremiştii securişti din PRM şi PSM au îndeplinit *"neabătut directivele de partid"*, înfierând energic inepţia celor şapte indignaţi.

Până şi paranoiucul slugoi ceauşisto-iliist V.C. Tudor - campionul antisemitismului şi al antimaghearismului din România, s'a conformat ordinului dela Cotroceni, susţinând că *"apelul celor şapte a fost o diversiune, menită să compromită vizita lui Iliescu pe pământul american şi că trebue respectat dreptul preşedintelui USA de a numi pe cine doreşte în postul de ambasador"*.

Spre ruşinea noastră ca Români, trebue subliniat adevărul că ţara continuă să fie prost administrată de extremişti şi naţional-comunişti şovini, rasişti şi antisemiţi, cu idei şi acţiuni stânjenitoare, agresive, profund antiromâneşti, care l-ar mânca de viu pe dl. Alfred Moses - Preşedintele Comitetului Evreiesc American. Cu Iliescu în jilţul republican, am rămas tot cu faţa spre Răsărit şi spinarea încovoiată slugarnic la Ruşi ! Restauraţia comunistă e'n flore'n România, fără jenă, rapid şi sigur, "indispensabilii" revin pe poziţiile cheie, deţinute înainte de Dec. '89 !!

CURAJUL GAVREI NAŢIONALE

Bătându-se oriunde şi oricum în piept pentru a-şi sublinia ardentul patriotism, deputatul P.U.N.R. Ion Gavra şi-a dat "curajul" pe faţă într'o şedinţă parlamentară.

Referindu-se la demonstraţiile din faţa Ambasadei Rusiei pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu şi a grupului său, freneticul militant pentru "unitatea naţională a Românilor" a declarat: "ce-i asta, fraţilor? Dar e o nebunie! Cu Ruşii nu-i de glumit! Una-două ăştia se supără şi invadează România!".

Acesta-i "curajul" patrioţilor "cu gura". Lătrători când e vorba de drepturile Românilor din... România, cu pantalonii uzi când e vorba de apărarea Românilor din afara graniţelor ţării.

• • •

DIN CAIETUL UNUI GOLAN

Cândva, un diplomat străin, vizitând România, a afirmat că e "Ţara lui Pseudo".

Pare-se că situaţia se prelungeşte şi'n zilele noastre. "Stânga", în ciuda diverselor denumiri, e doar... comunistă. "Naţionaliştii" sunt... tot de "stânga" şi miros a nespălată gamelă kaghebistă. "Centrul" e subţire şi instabil (citeşte: oportunist). "Dreapta" se teme de a fi... de dreapta.

Materialism, bani murdari. Homunculi şi universitari rataţi. Semi-alfabetizaţi şi semidocţi cu fumuri.

De unde să începem?

Poate dela o "spusă" a filosofului creştin Nikolai Berdeaev: pâinea cea de toate zilele să fie pentru tine o problemă materială; pâinea altuia să fie pentru tine o problemă spirituală.

Dar cum să faci...

Cel puţin o generaţie va mai trece până când România îşi va întoarce din nou faţa către Spirit.

Dar o mişcare social-creştină s'ar cere începută acum. Nu pentru a face din România un Rai, ci pentru a nu o lăsa să ajungă un Iad.

• • •

ÎN SFÂRŞIT !

Parchetul Militar Timişoara a început judecarea celor 3 ofiţeri M.Ap.N., care au fost arestaţi pe data de 3 Aprilie a.c.. Ei sunt acuzaţi de omor deosebit de grav şi instigare la omor deosebit de grav.

Este vorba de general-maior (în retragere) Constantin Rotariu (fost locţiitor al comandantului garnizoanei Timişoara), locotenent-colonel Ioan Păun (fost secretar al consiliului politic al Marii Unităţi 01942) şi căpitan Gh. Constantin, împotriva cărora s'au adus probe privind implicarea lor în evenimentele petrecute în 17 Decembrie 1989 în zona Calea Lipovei din Timişoara. Atunci, din unităţile militare dispuse în zona amintită s'a deschis focul asupra manifestanţilor paşnici.

Cercetările continuă până la adunarea tuturor probelor dela acest complex dosar.

Sperăm ca asasinii aceştia să nu fie eliberaţi pe motiv de... boală. Sperăm, de asemenea, într'o dezcotrocenizare şi dez-bolşevizare a Justiţiei.

Sperăm că, deşi au fost nejustificat achitaţi, şi criminali notorii precum colonelul (acum... general) V. Paul şi Radu Tinu (fostul şef adjunct al Securităţii Timiş, acum... bişniţar cu fumuri) să-şi înceapă "studiile" după gratii cât de curând.

• • •

DIN OPINIILE UNUI GOLAN

Sunt unul din cei care în Decembrie 1989 n'au stat cu braţele încrucişate. N'am urmărit evenimentele din dosul unei perdele sau la televizor. Am participat activ în multe puncte "fierbinţi" ale Timişoarei.

Am avut norocul (sau ghinionul?) de a nu fi rănit, arestat sau ucis.

După Decembrie '89 nu m'am înghesuit la pomana oferită de "emanaţi" şi bine am făcut. Văd azi că au primit "certificate" şi "diplome" de "luptător pentru victoria Revoluţiei" (unii "cu merite speciale") nu doar trădători ai revoluţiei anticomuniste (precum Lorin Fortuna, Claudiu Iordache, Ioan Marcu, Costel Balint, Tudorin Burlacu), ci şi mulţi din cei care au participat până la momentul "solidarizării" - la acţiunile de reprimare a demonstranţilor, plus o grămadă de impostori.

Cum să-mi apară numele alături de asemenea gunoaie?

Din păcate, mulţi luptători adevăraţi s'au grăbit şi se zbat pentru pomana dela Cotroceni: hârtii, tinichele, scutiri de impozite, ceva pământ. Dovedesc astfel debilitate spirituală.

Pentru cei care-L simt cu adevărat în inimile lor pe Hristos: refuzaţi avansurile neo-comuniştilor şi temeţi-vă de ei chiar când vin cu daruri!

Iar despre cei care, în asemenea condiţii, păstrează acele "certificate" sau "diplome" de "luptător", spun doar atât: scuip în faţa şi'n urma lor!

Dan Emilian ROŞCA

OTRAVA LUI ANTICRIST

—Emil ALEXANDRESCU—

Cartea lui Oskar Ernst Bernhardt (Abd - Ru - Shin) este a unui ucenic al lui Anticrist. Orgolios ca un demon, se consideră pe sine unul dintre *"clarvăzătorii puri"*, un cunoscător al adevărului şi de pe această poziţie, se consideră îndreptăţit să-i substituie rolul de Judecător al Domnului Iisus Hristos, al bisericilor, al lumii, adică, cam ceea ce a făcut Satana în cer, când a fost aruncat.

Viclenia satanică îl determină să-şi ascundă adevăratele intenţii, sub masca *"mesajul Graalului"*, când de fapt ar trebui să poarte subtitlul *"Veninul verde al vicleanului"*. Aceasta ar determina reacţia normală din textul rugăciunii Tatăl nostru: *"Şi ne izbăveşte de cel viclean"*. În acelaşi timp, dacă titlul unei cărţi trebue să fie sinteza conţinutului, atunci titlul real al cărţii ar trebui să fie *"În întunericul Gheenei"*, fiindcă numai un căzut în treapta a douăsprezecea a păcatului putea să înşiruie o atât de lipsit de orice logică fantasmagorie.

Impostorul falsifică grosolan textul Sfintei Evanghelii, spre a justifica venirea lui Anticrist, fiindcă, după teoria sa, nu Domnul Iisus Hristos va veni să judece lumea, ci altcineva, adică falsul Hristos, proorocul mincinos.

Iată cum arată textul falsificat, fără a se preciza versetele, capitolul pentru ca nu cumva cititorul să-l verifice:

"Când va veni Acela, Duhul Adevărului, El vă va conduce la tot Adevărul. Şi când va veni, El va pedepsi lumea din cauza păcatului şi pentru împlinirea Dreptăţii! Şi va aduce judecata. Eu însă Mă duc la Tatăl şi voi nu Mă veţi mai vedea de acum încolo. Eu am plecat dela Tatăl şi am venit în lume. Din nou părăsesc lumea şi Mă duc la Tatăl" (p.172).

Textul real al Evangheliei după Ioan este complet altul şi are alt sens:

"Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul, căci nu va vorbi dela Sine ci câte va auzi va vorbi şi cele viitoare vă va vesti. Acela mă va slăvi pentrucă din al Meu va lua şi vă va vesti. Toate câte are Tatăl ale Mele sunt, de aceea am zis că din al Meu ia şi vă va vesti vouă. Puţin şi nu Mă veţi mai vedea şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea, pentrucă Eu Mă duc la Tatăl" (Ioan XVI, 13-16).

Textul Sfintei Evanghelii se referă la Pogorîrea Duhului Sfânt şi la Înviere, evenimente care s'au petrecut întocmai şi toţi creştinii le cunosc, le sărbătoresc, le trăiesc. Modul impostorului de a substitui persoana Domnului Iisus Hristos cu a lui Anticrist este grosolan şi nici Anticrist nu va scăpa prin minciună de iad. Cu atât mai mult ucenicul său, Abd-Ru-Shin, nu va avea parte decât de întunericul cel mai din afară, unde se duc hulitorii, sectanţii şi ateii, adică cei ai lui Anticrist.

Profesionist al diversiunilor ideologice, Abd-Ru-Shin seamănă îndoială sub forma unor nuanţe greu de sesizat la început, de aceea cititorul este rugat să le citească într'o anumită ordine aceste minciuni, pentru ca să fie prins în plasa lor. Dar în capitolul **Învăţătorul lumilor** intenţia vicleană iese la suprafaţă, fiindcă piatra de poticnire a tuturor demonizaţilor este *"Adevărul, Calea şi Viaţa"*, adică Domnul nostru Iisus Hristos, unicul nostru Învăţător.

Ucenicul satanic Abd-Ru-Shin are ca învăţător pe Anticrist, care-l învaţă lecţia demagogiei. El vorbeşte mereu despre nişte legi, pe care nu le enunţă, fiindcă este de fapt un semidoct. Când ajunge să discute despre sensul vieţii, minciunile îi ies în evidenţă, fiindcă scopul este o instruire despre lume, adică, în esenţă, conceptul de **carpe diem**, adică trăieşte clipa.

Asemeni lui Mefistofel din Faust al lui Goethe, autorul îi propune cititorului să-şi vândă sufletul satanei pe gratis, fiindcă banii îi iau ucenicii lui Iuda, care răspândesc cartea.

Învăţătura creştină este adusă de Domnul Iisus Hristos şi oferă raiul, mântuirea, Împărăţia Cerului: *"Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă"* (Matei VI, 33). Deci, ce oferă Abd-Ru-Shin este o ruşine. Unde sunt fericirile din predica Domnului Iisus Hristos, din Predica de pe munte? Unde sunt poruncile Lui: *"Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc"* (Matei V, 44). Şi un orb, un surd poate săşi dea seama de caracterul dumnezeiesc al cuvintelor rostite de Domnul Iisus Hristos dar, fiind total căzut în bezna iadului şi neavând dorul deosebirii duhurilor, pe care îl dăruieşte Duhul Sfânt, Abd-Ru-Shin confundă pe Fiul lui Dumnezeu cu demonul: *"Fiul lui Dumnezeu, care a fost trimis şi Fiul Omului care vine acum"*. Blasfemia constă în a pune pe Domnul Iisus Hristos alături de Anticrist, ca fiind: *"singurii Aducători ai Adevărului netulburat, purtându-l pe acesta în Ei Înşişi, amândoi trebue să fie în mod firesc de asemenea să poarte crucea inseparabil de Ei înşişi, trebue să fie deci Purtători ai Crucii de Raze, Purtători ai Adevărului, Purtători ai Mântuirii, care pentru oameni odihneşte în Adevăr"* (p.197).

Atacul mistificărilor se îndreaptă apoi în mod firesc asupra Sfintei Cruci fiindcă: *"Crucea de suferinţă a bisericilor nu este însă Crucea Mântuirii"* (p.198). Deci, schimbă minciuna după câteva fraze, dar joacă rolul de profet cu multă obrăznicie.

Minciuna este că Adevărul nu este un concept şi nu este Sfânta Cruce ci Domnul Iisus Hristos, este El Însuşi. De aceea, în concepţia lui avem şi două cruci: *"ambele sunt una, deoarece această Cruce arată forma vizibilă a Adevărului"* (p.197). Toate aceste amestecări de minciună şi adevăr au un scop precis: să-l ameţească pe cititor şi să accepte teza că unul ar fi Fiul lui Dumnezeu, adică Domnul Iisus Hrisots şi altul ar fi Fiul Omului, care va veni să judece lumea. Cei ce cunosc filosofiile orientale, ştiu că numele Om înseamnă Dumnezeu şi că Fiul Omului este Fiul lui Dumnezeu. De aceea, când se află în faţa Sinedriului şi afirmă ca Fiul Omului va veni să judece lumea, arhiereul îşi rupe hainele şi spune clar că Domnul Iisus Hristos a afirmat, că este Fiul lui Dumnezeu şi de aceea a hulit. El nu putea accepta Adevărul, nu-L vedea fiindcă era orbit, împietrit lăuntric, ca şi Abd-Ru-Shin (Oskar Ernst Bernhardt).

Inconsecvent cu propriile-i minciuni, autorul afirmă că Anticrist, devenit Judecător, va judeca lumea şi nu Domnul Iisus Hristos dar în capitolul *"Omul de pe pământ în faţa Dumnezeului său"* afirmă exact contrariul şi anume că totul se face ca într'un creuzet electronic, unde cei buni, ca nişte fotoni, electroni, ioni vor fi atraşi la polul plus, iar cei răi se vor duce la polul minus. Ca scriitor de literatură ştiinţifico-fantastică, Abd-Ru-Shin ar fi făcut carieră, ca ideolog este un impostor ridicol. Dar paradoxul este că el spune şi un mare adevăr, fiindcă gura mincinosului adevăr grăieşte. Cei fără Dumnezeu, nebotezaţi, ca Ortodocşi, care nu cunosc blândeţea Domnului Iisus Hristos, nu aud glasul Lui şi nu fac parte dintre cei aleşi ai Săi, nu-L văd la momentul morţii fizice.

Ucenicul lui Anticrist mai spune fără să vrea o legendă apocrifă, care consemnează prezenţa lui Satan pe Golgota, când este răstignit Domnul Iisus Hristos. În cartea lui Abd-Ru-Shin această legendă apocrifă este dezvoltată în capitolul intitulat *"Străinul"*. Aici însă se face o substituţie, fiindcă nu Satan ci *"viitorul Fiu al Omului"* Îl contemplă pe Fiul Omului de pe cruce din *"Cetatea Graalului"*. Acesta trebue instruit mii de ani şi trebue *"bine echipat"*, fiindcă trebue să ajungă acolo *"unde stăpânea Întunericul"*. (Deci Fiul Omului este un fel de cosmonaut??) Lui îi vorbeşte *"Regina Feminităţii"*, precizându-i că: *"înaintea Judecăţii Tu să veşteşti renegaţilor încă o dată Cuvântul Său, pentru a-i salva, pe aceia care mai vor să-l audă"*. (p.199). Deci Fiul Omului mai primeşte nişte instrucţiuni dela o oarecare regină, care apare fără să se spună cine este şi ce-i cu ea.

Sufocat de mesajul satanic şi crezându-se prooroc, Oskar Ernst Bernhardt prelucrează acest mesaj în *"obscuritatea creierului"* (p.177) ca el să corespundă *"micilor lui dorinţe"*, făcându-şi false închipuiri despre el şi despre importanţa lui, fiindcă nu s'a trezit *"din beţie din ameţeala sufocantă"* care îl ţine *"într'o încleştare de fier"* (p.176). Îi întoarcem propriile cuvinte fiindcă cel care comunică se comunică. El spune marele adevăr despre el însusi, pe care îl atribuie celorlalţi.

De aici rezultă atacul său împotriva bisericilor creştine!

"Până acum omenirea nu a putut să cunoască o adevărată sărbătoare a Rusaliilor, cunoaşterea prin trezirea spiritului nu a putut pătrunde până la ea, deoarece ea s'a dedat atâtor interpretări greşite, la care mai ales bisericile au o mare contribuţie! Nu li se va ierta nimic din marea lor vină!" (p.173)

Orgoliul satanic dă aceste gânduri vrednice de râs, semnul clar al demonizării, fiindcă altfel aceste fraze paranoice nu ar fi stârnit decât reacţia normală a internării ca alienaţi, a celor care ar putea tipări, susţine sau răspândi astfel de cărţi. Orice om normal ştie că a-L substitui pe Domnul Iisus Hristos din rolul Său de Judecător este o hulă realizată de o *"slugă vicleană"*, *"care din egoism"*, *"îngâmfare"* şi din *"pretenţia ridicolă de a şti totul"* nu *"a respectat niciodată Voinţa Lui"* (p.174). Întreaga carte se întoarce ca un bumerang împotriva autorului.

Drumul Bisericii Domnului Iisus Hristos nu a fost confortabil, ci un şir de martiri, un drum al Crucii, un drum de jertfe, de iubire şi devotament, făcut de cei ce-L iubesc. De aceea fraze ca: *"Drumul lat şi confortabil, pe care bisericile s'au ostenit să-l simuleze până acum, de dragul propriului lor avantaj, acesta este cel greşit. Prin promisiunea iertării arbitrare şi iluzorii, el nu duce spre Lumină!"* (p.173) sunt contestate chiar şi de duşmanii Bisericii Ortodoxe, care şi-ar vedea desconsiderate eforturile lor în slujba demonilor.

Cartea lui Abd-Ru-Shin este nu eretică ci satanică, fiindcă are ca scop pregătirea venirii lui Anticrist, este o poartă a iadului, fiindcă-l duce pe cititor să facă păcatul împotriva Duhului Sfânt, care nu se iartă. Căzutul Oskar Ernst Bernhardt dă tuturor o lecţie zguduitoare arătându-le cât de adânc, cât de greu este păcatul împotriva Duhului Sfânt. Cartea merită pe drept cuvânt un titlu adecvat şi anume *"În întunericul Gheenei"*, adică unde se vor duce cei ce ascultă satanicele ei cuvinte.

În atenţia Academiei Româno-Americane

TOT DESPRE PERAHIM

—Camilian DEMETRESCU—

Am însfârşit în mână "ENCICLOPEDIA - ROMÂNI ÎN ŞTIINŢA ŞI CULTURA OCCIDENTALĂ", editată de Academia Româno-Americană de Ştiinţe şi Arte, în 1992. Am fost informat de apariţia volumului de către preşedintele acelei Academii, şi am decis să protestez pentru includerea mea, neautorizată, în Enciclopedie. Fişa subsemnatului a fost preluată din *"Antologia asociaţiilor şi personalităţilor culturale româneşti din exil"*, publicată în Colecţia Institutului român de cercetări istorice (nr.9) în 1991, şi a fost reprodusă, fără a mi se cere permisul, în Enciclopedia susamintită. De ce ?

Când aceeaşi Academie Româno-Americană anunţase, acum câţiva ani, editarea unei Antologii a artiştilor plastici români în exil, în urma protestului unui mare grup de intelectuali, s'a renunţat la includerea lui Jules Perahim în lucrare, ca fiind incompatibil cu exilul politic anticomunist. Cu toate acestea Perahim a fost inclus în Enciclopedie, ascunzându-se cu grijă trecutul său de militant stalinist în anii de teroare comunistă din România. Sunt nevoit, încă odată, să le aduc aminte editorilor cine a fost Perahim şi să-i întreb ce legătură are el cu *"lupta noastră comună pentru libertate academică, împotriva politicii anti-intelectuale a regimului comunist dela Bucureşti"*, cum scrie în *"Cuvântul înainte"* cu care se deschide Enciclopedia.

Refugiat în Uniunea Sovietică în timpul războiului, Perahim a revenit în ţară odată cu armata roşie, după 23 August, în uniformă militară sovietică. Din 1946 a fost fără încetare în conducerea care a controlat artele plastice în România, timp de peste 20 de ani, folosind metode de discriminare, violenţă şi cruzime fără precedent: arestarea şi deportarea fără proces în închisori şi lagăre a unor oameni de artă (Vasile Brătulescu, Eleonora Costescu, George Tomaziu, Remus Niculescu etc.); eliminarea fizică (pictorul Anatol Vulpe, sculptorul Popovici); eliminarea brutală din Uniunea Artiştilor Plastici, unii din ordinul direct al lui Perahim (Ion Musceleanu, Valentin Hoeflich, Ţuculescu, Vânătoru etc.); persecutarea şi reducerea la mizerie a unor artişti valoroşi.

Dat afară din Uniunea Artiştilor Ţuculescu, bolnav şi înfometat, a cerut în repetate rânduri să poată executa orice prin Fondul Plastic (chiar portrete de pavoazare) fiind refuzat sistematic din ordinul conducerii UAP. Ţuculescu lucra într'o mică odaie, în care mânca şi dormea. Sufocat de lipsa de spaţiu, implora prietenii să-i ia tablourile din casă, le dăruia oricui le vroia. Întreaga operă a lui Ţuculescu a fost făcută în aceste condiţii, în timp ce elita, şi Perahim, beneficiau de încasări exorbitante, case şi ateliere somptuoase. Sculptorul Gheorghe Anghel, un alt *"duşman"* periculos pentru Perahim, a trebuit să-şi distrugă cele două sculpturi monumentale dedicate lui Luchian şi Andreescu, din lipsă de atelier, păstrând doar capetele. Abia în ultimii ani de viaţă a putut avea un mic atelier de scânduri în fundul curţii, unde era tolerat de prieteni. Moartea criticului Victor Beneş e pusă pe socoteala uneltirilor lui Perahim et co. la Editura Meridiane, care l-a exterminat moral şi financiar.

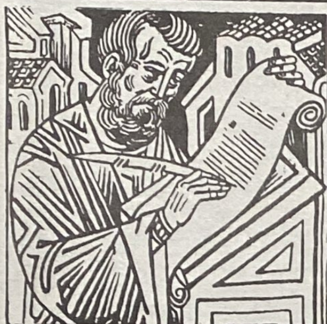
În 1953 conducerea UAP (Maxy, Perahim, Caragea etc.) cere Sfatului Popular al Capitalei darea în judecată a sculptoriţei Theodora Kiţulescu, funcţionară la Sfat, pentru a fi îndrăznit să organizeze în Parcul Herăstrău o expoziţie Pallady. Unul din miile de cazuri de ostilitate faţă de valorile marii arte româneşti (burgheze) care trebuia ştearsă din mintea Românilor.

Aceeaşi conducere UAP constituise faimoasa comisie de *"reeducare"* a artiştilor *"reacţionari"*, ca Pallady, Catargi, Şirato, Lucian Grigorescu şi alţii, în atelierele conduse de zeloşi activişti de partid, ajunşi mai apoi în Occident cu pretenţii de *"victime ale regimului comunist"*, ca şi tovarăşul Perahim.

În calitate de redactor şef al revistei *"Arta Plastică"*, Perahim a dus o politică de discriminare a valorilor româneşti, exaltând arta sovietică, şi paralel, anumite tendinţe din avangarda istorică filocomunistă, situată la polul opus al marei tradiţii româneşti. Contribuţia artistică *"realist-socialistă"* a lui Perahim, poate fi constatată de oricine se duce la Mangalia să vadă imensul şi hibridul mozaic pentru care a încasat sume indecente din bugetul artiştilor. Ziarele epocii staliniste sunt pline de ilustraţiile sale groteşti şi emfatice, în slujba idealurilor bolşevice.

Această perioadă a artei lui Perahim e caracterizată în textul Enciclopediei Româno-Americane, ca fiind *"dominată de un puternic şi dinamic realism"*, fără să se sufle o vorbă despre delirul alegoric al compoziţiilor sale subrealiste, închinate himerei comunismului. După cum nu se spune absolut nimic despre cei 20 de ani de activism politic vehement şi distructiv desfăşurat de Perahim în calitate de colaborator intern al Securităţii. Lapsus? Cinism? Dispreţ pentru adevăr? E ridicol să vrei să ascunzi ceea ce e cunoscut de o lume întreagă. Cine nu ştie în România ce a fost Perahim? Nici o spălare la creier nu va putea şterge memoria acelei perioade ruşinoase în care Perahim a jucat un rol atât de nefast.

Continuare în pa

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

FLORENTIN SMARANDACHE

FUGIT... Jurnal de lagăr

Amintind de Ion Barbu, Florentin Smarandache are aceleași pasiuni: poezia și matematica. În calitate de matematecian, comandă cifrelor și funcțiilor să stea în poziție de drepți în fața lui Poesis. E simplu pentru ele prin spartana sau habsburgica lor austeritate, dar când matematicianul le ordonă să o și urmeze, începe deruta. Lex dura lex, ordinul e ordin! Mai ales că dacă citim acest *"Jurnal de lagăr"*, vedem că acest oltean știe să înjure destul de bine. Așa că, săracele numere, de voie, de nevoie, n'au avut încotro și au trebuit să urce târâș-grăpiș spre orizontul indicat de profesor. Ergo, încă un orizont matematicilor, oferit de Smarandache: Funcția Smarandache. Această teorie din Teoria Numerelor, afirmă ca S(n) este cel mai mic întreg, astfel încât S(n) este divizibil cu *"n"*. Deși cunoștințele mele în domeniul matematicilor superioare sunt la nivelul părului vâlvoi de pe spatele broaștei, observ că această funcție a câștigat renume mondial prin articole referitoare apărute în *"Personal Computer World"* (Londra), *"The Fibonacci Quaterly"* (S.U.A.), *"Zentralblatt fur Mathematik"* (Germania), *"The Matematical Spectrum"* (Anglia), *"Elemente de Mathematik"* (Elveția), *"Libertas Mathematica"* (Texas, S.U.A.) etc.

Dela cifre, poetul a învățat conciziunea de a alege din vorbe numai sâmburul cuvântului. Poezia viitorului e cea de genul poemului haicu. Mi se pare că i-a apărut, sau e în curs de apariție, un volum de poeme haicu.

Cele aproape 300 de pagini ale volumului I intitulat *"Fugit..."* sunt așa cum caracterizează subtilul, un *"Jurnal de lagăr"*.

Cartea este un document de istorie românească. Tragédia fugitului. Ca o caracterizare a ei, are Românul un proverb: *"Nu dă Doamne omului cât poate duce!"*

O descriere liniară a *"Jurnalului de lagăr"* e imposibilă, dar nu o sinteză a spiritului de *"lagăr"*. Florentin Smarandache a reușit să ajungă în Turcia și din *"lagăr"* să viseze găzduirea unei țări libere.

Cutremurătoare pagini. Fiecare *"fugit"* se regăsește în ele. Personal, mă refer la însemnările din 21 Noembrie 1988: *"Am avut un vis groaznic. Eram în țară, venisem să o văd pe Ely; o locuință largă, dreptunghiulară, am zărit la fereastră o șapcă de milițian, mi-am dat seama că mă caută pe mine, se-adunase lume afară, milițienii, vroiau să mă aresteze."*

Și coșmarul e descris în detalii... *"Doamne, de ce m'am întors din Turcia?, dar când m'am întors?, când anume?, eu nu știu, nu-mi amintesc nimic, cine m'a pus pe mine să fac prostia asta?, n'am avut de lucru!, să-mi revăd familia?"*

Cine a vizionat *"Fragii sălbateci"* ai lui Ingmar Bergman și e familiarizat cu scrierile lui Kafka, ori cu cele ale lui Orwell, intuiește ceea ce Englezul numește *"nightmare"*. De fapt, aici găsim și cheia titlului, care la prima vedere ni se părea prea simplu, descriptiv și fără nici o încărcătură sau potență simbolică: *"Am fugit, coboram pe-o movilă, m'am deghizat parcă, m'am făcut că n'aș fi eu, lumea nu m'a recunoscut, așteptau ca de-a lungul unei părții alungite pe care ar fi trebuit să se rostogolească învinsul, așteptatul, eu am apărut, am sărit dintr'o parte în alta, n'am fost identificat..."* și scapă, dar ca un leit-motiv, începe a doua parte a coșmarului: *"Cum ajung acuma din nou în străinătate??"* În plus, pretutindeni, imaginea milițianului: *"Unde să mă ascund de milițieni?, ah, de s'ar deschide pământul, Doamne, să mă pitesc într'o gaură!"*

Într'o cronică literară de acum vreo 15-20 de ani din *"Limite"*, Monica Lovinescu, mi se pare recenzând pe Ionescu, scria, și-mi amintesc perfect, că genul acesta de coșmar e comun fiecărui *"fugit"*.

Mi-a rămas întipărită această afirmare pentrucă, credeam că numai eu am acest coșmar-obsesie. Într'o scrisoare, Horia Stamatu îmi spunea ce rău îi pare că atunci când era student nu a trecut Duminica, una după alta, să se roage în toate bisericile Capitalei.

Structura visului ca tipologie era așa. Mă vedeam în București și mă bucuram că pot împlini ce mi-a scăpat și mie și lui Stamatu. Euforie! Al doilea tip. Mă întâlneam cu cei dragi ai familiei. Parcă deveneam aerian de bucurie. Și deodată, trăznea în inimă și creier întrebarea: *"Cum ajung din nou în Kitchener? Trebue să ajung la copii, dar cum?"* Erau lupte în somn, iar dimineața, obosit, deschideam ochii și era de ajuns să-mi dau seama că sunt în patul meu din Kitchener, ca bucuria de o clipă să-mi redea toată odihna nopții furată.

Simbolic, coșmarul nopții este și coșmarul zilei, pentru cel *"fugit"*. Lagărul. *"Coboram pe-o movilă, m'am deghizat parcă"*. Apoi acea tragedie pe care trebue să o duci ca cruce spre a ajunge într'o țară *"liberă"*, în care cobori la starea de limită, în care trebue să te *"deghizezi"*, să te faci că te *"cobori pe o movilă"*.

Soarta *"fugitului"* e cea de *"m'am făcut că nu sunt eu"* și păstrându-și perlele sufletești, *"lumea nu m'a recunoscut."*

În autograf, Smarandache cerea Preotului Ichim *"să scuze limbajul agresiv din acest jurnal (este al campului, al mizeriei fizice și psihice, al ființei umane)..."*

Deși sunt împotriva *"realismului"* ca pervertire a cuvântului din binecuvântarea creativă în degradarea lui în sensul meontic, Smarandache descrie o stare a iadului. A *"fugitului"*.

O carte dură, dar în care, vrem sau nu vrem, ne regăsim, într'un fel sau altul, istoric sau metaistoric, ca *"fugit"*. Ca în trilogia lui Dante, Herodot ne precizează blestemul tracic ca infern, Smarandache ca purgatoriu, iar Vintilă Horia ridică suferința neamului românesc la *"fugitul"* Ovidiu, care descopere că *"Dumnezeu s'a născut în exil"*.

E ceea ce așteptăm în volumul al doilea al lui Florentin Smarandache. Urcușul în căutarea Cuvântului. Anabasicul.

Anița NANDRIȘ - CUDLA

20 DE ANI ÎN SIBERIA

DESTIN BUCOVINEAN

Editura Humanitas

București 1991

Editura "Humanitas", respectiv Domnul Liiceanu, merită cele mai sincere felicitări pentru publicarea acestei cărți, document de istorie al suferințelor îndurate de neamul românesc de peste Prut.

Anița Nandriș este o țărancă din Bucovina de Nord unde peste 13.000 de Români, după încheierea tratatului Ribbentrop-Molotov în 1940, au trăit în Iunie 1941 coșmarul deportării. Printre aceștia se numără și Anița Nandriș care e deportată cu întreaga familie dincolo de Cercul Polar al Siberiei. Timp de 20 de ani va rezista morții, sfidându-i toate capcanele trupești și sufletești, prin dăruirea totală lui Dumnezeu. Viața ei, o amplă epopee pe tărâmul morții și învingere a lui Thanatos e explicată prin minunea credinței în Dumnezeu și iubirea Țării, vatra neamului pe care tot Dumnezeu ne-a dăruit-o la începutul lumii.

Întoarsă după 20 de ani petrecuți în îngrozitoarele condiții siberiene Anița Nandriș-Cudla, deși avea numai câteva clase primare, în locul furcii ia condeiul și începe să-și toarcă amintirile. Cartea pare o scrisoare mai lungă, cutremurătoare prin crimele împotriva umanității săvârșite de Ruși, țariști sau comuniști.

Autoarea începe cu amintirile Primului Război Mondial, căderea Bucovinei sub Ruși, cruzimile muscalilor și deportările masive de populație românească în Siberia, sau alte locuri ale pustiului asiatic.

Un alt merit al Domnului Liiceanu este că nu a intervenit în text spre a-l *"literaturiza"* și a publicat cartea în dulcele grai bucovinean, dând scrisului o aureolă de sacru.

Felicitări Domnului dr. Gheorghe Nandriș pentru curajul de *"contrabandă"*, de a trece peste granița dela Prut și a aduce în țară acest valoros manuscris ce i l-a încredințat Anița Nandriș la Cernăuți în 1982. De asemenea pentru capitolul din anexe: *"Am fost și eu martor"* care impresionează pe cititor până la lacrimi, printre altele pasajul despărțirii din Godinești. Ași sugera Domnului dr. Gheorghe Nandriș, pentrucă talent are, să scrie o carte cu caracter autobiografic, în calitate de **martor** al martirajului neamului românesc de peste Prut. Această carte împreună cu cea a Aniței Nandriș-Cudla, traduse apoi în limbi de circulație europeană, ar putea să constitue un izvor de documentare, fără nici o reticență la nivelul dezvăluirilor aduse de Soljenițin lumii libere.

Cartea *"20 de ani în Siberia. Destin bucovinean"* nu trebue să lipsească din biblioteca nici unui Român; tradusă într'o limbă de circulație universală ar face un imens serviciu de ajutor fraților noștri de peste Prut, oferind lumii un dosar de documentare a istoriei așa cum a fost.

Dumitru ICHIM

TOT DESPRE PERAHIM

Urmare din pag.11

Și ca să fie și mai puțin credibilă, redacția Enciclopediei a cooptat printre reprezentanții *"spiritualității românești"* pe un alt activist, nu atât politic, cât mai ales de afaceri, un oarecare Sandu Liberman, coleg cu Perahim, care a organizat cu pistolul (pulverizatorul electric pentru vopsit panouri) cea mai mare bișniță a *"realismului socialist"*: afișele gigantice ale cinematografelor de pe bulevarde, abile și vulgare, încasând cifre astronomice prin casieriile Fondului Plastic. Natural, fugit și el în Occident, victimă a *"politicii anti-intelectuale a regimului comunist dela București"*...

E inutil să sublinez că prezența mea în numita Enciclopedie e tot atât de suprarealistă cât și aceea a lui Perahim. Suntem toți trei incompatibili. Eu cu Perahim, Perahim cu Enciclopedia, și ea însăși, adică în raport cu idealurile (ipocrite) profesate în inutilul *"Cuvânt înainte"*. Întrebați-o pe Marina Vanci-Perahim, exegeta și tovarășa de *"persecuții"* a marelui exilat, dacă nu e așa: evident, nu avem ce căuta împreună.

Camilian Demetrescu

BISERICA CREȘTINĂ

INTERVIU

Cu părintele Arhimandrit John Michael Botean

Părintele arhimandrit John Michael Botean este Administratorul Apostolic al Diocezei Române Catolice din Canton, Ohio. A fost numit în această funcţie în Iulie 1993 de către Sfântul Scaun dela Roma, după retragerea P.S.S. Louis Puşcaş, care a fost primul episcop al Românilor catolici din Statele Unite şi a funcţionat timp de 10 ani.

Pr. Botean a făcut recent o vizită de o lună de zile în România şi a avut ocazia să cunoască direct realităţile de acolo, mai cu seamă în ceea ce priveşte situaţia Bisericii Blajului. Născut şi crescut în lumea americană, Pr. Botean a avut o serie întreagă de revelaţii în ceea ce priveşte istoria, structura şi substanţa spirituală a Bisericii Române Greco-Catolice şi a înţeles din această vizită din ţară, ceea ce era greu să înţeleagă dacă nu ajungea să cunoască prin propria sa experienţă, realităţile aşa cum se prezintă ele în nuditatea lor, în România.

Pentru a împărtăşi cititorilor noştri o parte din ceea ce a sesizat Pr. Botean în vizita sa, i-am solicitat acest interviu, din care putem desprinde beneficiile unui contact direct cu lumea românească.

Ion HALMAGHI

Întrebare: Părinte Botean, tocmai v'aţi întors dintr'o vizită făcută în România şi aş dori să indicaţi, care a fost cel mai semnificativ aspect al acestei vizite?

Răspuns: Cel mai important aspect, pentru mine, a fost acela legat de *"ecclesia"*, pentrucă Biserica este o realitate şi divină şi umană. În alte cuvinte, eu sper că vizita mea a reprezentat un oarecare suport moral pentru Biserica noastră Greco-Catolică din România şi pot spune, cu certitudine, că văd acum mai multe direcţii în care această vizită va fi folositoare pentru reînnoirea Bisericii noastre Greco-Catolice aici, în America; despre aceasta sunt sigur. Pe ceea ce contez în realitate, este faptul că micul efort uman pe care l-am făcut în România va avea un profund efect spiritual pe care Dumnezeu însuşi îl conduce. Acesta va fi un mare beneficiu pentru toţi dintre noi. Această vizită a fost importantă pentru viaţa Bisericii noastre în sens spiritual, atât în România cât şi în Statele Unite.

Întrebare: Pentru a delimita mai bine problema, vă rog să arătaţi aspectul spiritual care defineşte Biserica noastră Greco-Catolică din România.

Răspuns: Aş dori să încep aşa: În ziua când m'am născut, mulţi dintre oamenii pe care i-am întâlnit în această vizită, în ţară, fuseseră deja în închisoare şi în lagăre de concentrare, pentru şase ani sau cam aşa. Am recunoscut că mă găseam în prezenţa unui important fenomen. Biserica Greco-Catolică este unică în Biserica Catolică, în sensul că este singura biserică, care nu a pierdut fidelitatea nici unuia dintre episcopii săi, din cauza persecuţiei comuniste. Fiecare episcop a rămas credincios Bisericii sale, fie că a trecut prin tortură, întemniţare sau moarte. Mi-am dat seama că am fost în prezenţa unor mărturisitori de credinţă, care au mărturisit pentru credinţa lor în faţa lui Dumnezeu şi a poporului român. Unul dintre lucrurile învăţate mai mult şi pe care le-am experimentat într'o formă nouă, *"pe pielea mea proprie"*, cum zic Românii, a fost importanţa Bisericii Greco-Catolice pentru cultura şi istoria românească.

Naţionalismul nu este ceva pe care-l găsesc important şi în realitate consider multe aspecte ale lui ostile credinţei. Dar în cazul Bisericii noastre în România, se poate spune că Biserica Blajului a salvat naţiunea. Unirea cu Roma în 1700 a ridicat nivelul cultural, educativ, spiritual şi moral în, poate, singura formă posibilă din acel timp. Am fost încântat că, atunci când călătoream în maşină cu Episcopul Hossu de Oradea, venind dela Baia Mare spre Oradea, să aud un program de radio despre "ŞCOALA ARDELEANĂ" şi rolul important pe care această şcoală l-a avut în formarea conştiinţei naţionale a poporului român. A fost o importantă lecţie de istorie pentru mine şi sper că a fost şi pentru toţi acei care au ascultat la radio în vremea aceea.

Am început să-mi dau seama că, condiţiile de existenţă ale poporului român au fost, în anume privinţe, aceleaşi ca şi ale multor alte popoare băştinaşe din întreaga lume; erau acolo în mod simplu dominate de puteri străine. Astfel, această călătorie în România a cristalizat pentru mine, ca American, o înţelegere a rolului deosebit al Bisericii noastre dela Blaj. Am învăţat ceva despre consideraţia pe care Români eminenţi ca Mihai Eminescu şi Nicolae Iorga au avut-o faţă de *"Şcoala Ardeleană"*, Biserica Greco-Catolică şi, desigur, despre oraşul Blaj, el însuşi.

În consecinţă, sunt bucuros că sensul meu personal despre Biserică a putut să fie lărgit dincolo de experineţa de a fi educat Român catolic în Statele Unite.

Intrebare: Cum vedeţi această realitate transpusă cu privire la Biserica noastră?

Răspuns: Unul dintre lucrurile pe care l-am învăţat şi care m'a surprins a fost existenţa unei mişcări, nu de mari proporţii, care în anii 1920 viza'suprimarea Bisericii noastre, pe temeiul că şi-a îndeplinit scopul ei naţional; acea mişcare n'a fost reuşită. Aceeaşi mişcare a fost încercată din nou vreo 20 de ani mai târziu, de data aceasta întrebuinţând toată puterea şi violenţa pe care regimul comunist o avea la dispoziţia sa. 41 de ani mai târziu, vedem că, încă odată n'a reuşit. Am tras concluzia din aceasta şi din extraordinara vigoare care a fost evidentă la sfinţirea noilor episcopi în Blaj (Septembrie 8) şi Baia Mare (Septembrie 11) şi tot astfel de bine la sfinţirea noii Biserici în Oradea, că numai Dumnezeu decide când o Biserică a îndeplinit scopul ei.

Am văzut de asemenea că, Biserica noastră în România, în zilele noastre, are în faţa ei sarcina de a discerne care este scopul ei în cursul decadei '90; cum se potriveşte ea în interiorul lumii moderne. În orice caz, se vede cu claritate că ea are o misiune de îndeplinit în viaţa poporului român. Ea îşi asumă foarte serios această misiune de a ridica viaţa morală de toate zilele şi conştiinţa poporului său. Prin asta, înţeleg că Biserica este foarte conştientă că a fi Catolic în România şi în orice altă parte, înseamnă să trăieşti în conformitate cu un standard de viaţă morală mai înalt decât al lumii din jurul tău. Dacă vrei să fii Catolic, este simplu înţeles de către toată lumea că tu trebue să fii un exemplu de evlavie (cucernicie) creştină pentru vecinii tăi. În acest sens, această misiune nu este diferită de a o altei Biserici Catolice sau a oricărei alte grupări creştine, oriunde ar fi ea.

Ca un Occidental, am observat conştiinţa Bisericii în dialogul ei cu lumea ei: în mod trist, aceasta este mai mult influenţată de lume decât să influenţeze lumea în spre bine. Situaţia din România pare a fi contrară acestei direcţii: Biserica se vede pe ea însăşi nu atât în dialog cu cultura dimprejurul ei, cât se vede angajată într'o bătălie, să îmbunătăţească cultura. Atitudinea ei îmi apare o leacă mai critică, o leacă mai sceptică despre capacitatea societăţii civile de a rezolva dilemele umane. Ea încearcă foarte puternic să fie lumina lumii şi sarea pământului. Misiunea lui Hristos îţi apare foarte explicită în propriul ei discernământ.

După 40 de ani de represiune, cred că noi, Occidentalii, trebue să încercăm să apreciem dificultăţile Bisericii Greco-Catolice din România pe care le poate avea în selecţionarea unui *"punct de plecare"* pentru lucrările sale din prezentul cu circumstanţe de relativă libertate. S'ar putea că într'un anumit respect Biserica noastră încearcă să culeagă de acolo de unde a întrerupt lucrarea în 1949 şi aceasta este de înţeles. În orice caz, printre clerul mai tânăr nu există numai o apreciere pentru istoria Bisericii şi pentru suferinţa pe care a îndurat-o; există de asemenea o vitalitate şi o dragoste pentru oameni, care nu poate veni decât dela Sfânta Evanghelie. Cred că această vitalitate şi dragoste vor face din generaţia care vine, a conducătorilor Bisericii, moştenitori vrednici de moştenirea care le-a fost dată de episcopii noştri martiri. Aceşti oameni tineri se străduiesc să discearnă cum se potriveşte Biserica în contextul modern şi cum ea poate servi mai bine nevoile contemporane ale oamenilor.

Continuare în numărul viitor

O PILDĂ DE ROMÂNITATE ŞI ECUMENISM

Adrian CRIŞ

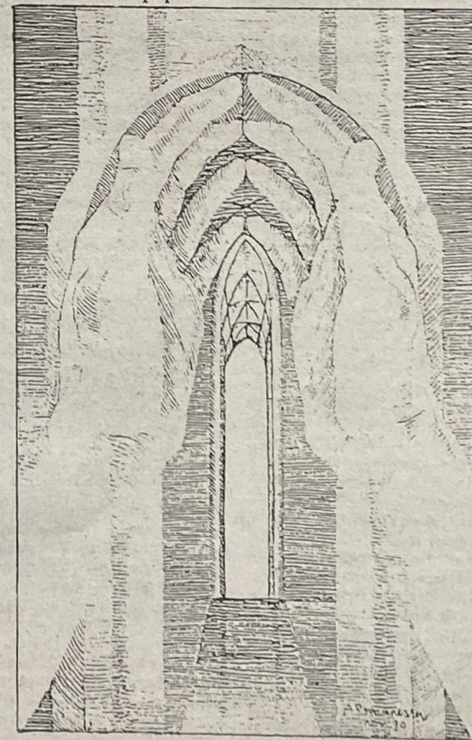
Unul dintre importantele evenimente postrevoluţionare orădene (şi nu numai orădene!) s'a consumat Duminică dimineaţa, într'o atmosferă de neuitat: consacrarea sfinţirii Bisericii Greco-Catolice *"Maica Domnului"*, primul lăcaş de cult al Greco-Catolicilor, construit în oraşul nostru după 1944. Sărbătoarea a adunat vizitatori sosiţi din judeţele Cluj, Arad, Sălaj, Satu Mare şi Arad, din Ungaria, Germania şi Elveţia, precum şi - bineînţeles - un mare număr de orădeni. Participarea acestora din urmă, ***Greco-Catolici şi Ortodocşi deopotrivă,*** a făcut ca evenimentul de Duminică să se impună ca un moment de răscruce, pe care istoria îl va consemna, probabil, ca atare. Nu mi se pare o apreciere exagerată, datorită mai multor motive, dintre care vă voi prezenta foarte succint doar câteva, deşi subiectul merită neîndoielnic, o atenţie mai mare.

Prima observaţie ar fi că ridicarea Bisericii din Rogerius confirmă binecunoscutul echilibru definitoriu al vieţii orădene, fie că e vorba de aspecte administrative, fie de manifestări culturale ori religioase. În vreme ce Catedrala Greco-Catolică din Cluj rămâne de un an la stadiul de fundaţie, deoarece fondurile strânse au fost depuse la *"Caritas"*-ul lui I. Stoica şi Gh. Funar, ierarhii diocezei bihorene au preţuit mai mult ajutorul dat de societatea *Caritas-Catolica* şi de călugării români din Europa Occidentală. Urmarea o vedem azi la Cluj, preoţii uniţi continuă slujbele sub cerul liber (în Piaţa Matei Corvin), pe când la Oradea cea mai nouă biserică este cea greco-catolică.

Apoi, prin participarea la eveniment (şi mă refer nu la numărul, ci la apartenenţa confesională a celor prezenţi), orădenii au dat o adevărată pildă de spirit românesc şi ecumenic. I-am întrebat pe unii dintre credincioşii ortodocşi întâlniţi cu acest prilej cum primesc această nouă biserică şi care este motivul participării lor; răspunsurile primite m'au convins că i-a adus acolo nu curiozitatea superficială (faţă de un ritual inedit), ci conştiinţa faptului că Biserica Ortodoxă şi Biserica Unită cu Roma sunt ***biserici naţionale româneşti,*** ambele luminând adevărata cale de urmat a poporului nostru.

Şi nu în ultimul rând, sărbătoarea fraţilor noştri greco-catolici a demonstrat că o dreaptă înţelegere dintre conducătorii şi păstorii noştri poate ajuta traiul în pace şi armonie, aşa cum bine a spus un preot, ale cărui poveţe ar fi bine să nu le uităm: ***"Ceea ce pare că ne-a despărţit să nu ne ducă la despărţire, ci să ne ducă la unire, aşa cum ne-a învăţat Christos înainte de a părăsi în chip vizil această lume".***

Publicat în "Jurnal Bihorean", Marţi, 4 Octombrie 1994

EVANGHELIA EXILULUI (NOEMBRIE 1944)

UN TEMPLU SFÂNT ÎN DOMNUL

Sergiu GROSSU

Articolul de faţă este continuarea *"Evangheliei Exilului"* de pe lunile Iulie-August, când mi-am dat silinţa să prezint cititorilor ***Cuvântului Românesc*** posibilitatea desăvârşirii umane în Iisus Hristos, a împodobirii noastre lăuntrice care este ***sfinţenia***. Deoarece ultimele versete ale *"Apostolului"*, din Duminica a 24-a după Rusalii, ne amintesc că suntem *"împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu"*, că în Iisus Hristos - piatra din capul unghiului - *"toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul"* şi că, prin El, şi noi suntem zidiţi ca să fim *"un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul"* **(EFESENI, 2.19-22).**

Să vedem, acum, în ce măsură putem realiza, în propria noastră viaţă, neprihănirea credinţei şi sfinţirea Duhului; mai bine zis, în ce consistă contribuţia *"omului în Hristos"* la lucrarea sfinţitoare a Sfântului Duh.

A. Stăpânirea "vasului" trupesc în sfinţenie, conform preceptului paulinic: *"Fiecare din voi să ştie să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi cinste, nu în aprinderea poftei, ca Neamurile care nu cunosc pe Dumnezeu"* **(1 TESALONICENI, 4. 4-5).** Ignoranţa duce, inevitabil, la păcat, la nelegiure, la felul de infracţiuni nepermise, după cum ne învaţă acelaşi apostol, subliniind, cu tăria cuvenită, că pe oamenii care *"n'au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoştinţa lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minţii lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite"* **(ROMANI, 1. 28).**

Ademenirea păcatului este însăşi ***ispita,*** care trezeşte sau *"aprinde"* ***poftele,*** potrivnice sfinţeniei. Dacă nu intervine înfrânarea, ispita capătă zămislire, devine perforantă şi dă naştere capitulării. Dominarea instinctului sexual, de pildă, nu este posibilă fără antecedentele înfrânării. Din această cauză, se impune înlăturarea sau biruinţa ispitei ***înainte*** de aprinderea poftelor; iar dacă ele stăpânesc în trup, *"să nu mai ascultaţi de poftele lui"* **(ROMANI, 6.12).** După cum sportivii *"se supun la tot felul de înfrânări"* **(1 CORINTENI, 9.25),** ca să poată suporta probele grele, istovitoare, ale unui concurs de performanţă, tot aşa şi'n viaţa de credinţă, mai întâi ne înfrânăm interioritatea rebelă, sinele nărăvaş şi penetrabil, pentru ca apoi să putem răbda invaziile de afară, aşa numita *"încercare a credinţei"*, care încet, dar sigur, consolidează voinţa şi-o ajută în actul sfinţirii spre care tindem.

B. Lupta împotriva păcatului, precum citim: *"Voi nu v'aţi împotrivit încă, până la sânge, în lupta împotriva păcatului"* **(EVREI, 12.4).** Finalitatea luptei spirituale este biruinţa asupra păcatului înrădăcinat în firea pământească, sau răstignirea trupului stăpânit de păcat, ***omorîrea mădularelor*** *"care sunt pe pământ: curvia, necurăţia, patima, pofta rea şi lăcomia, care este o închinare la idoli"* **(COLOSENI, 3.5).** Să nu uităm că în noi, chiar şi după *"omorîrea mădularelor"*, mai rămân ***reziduuri,*** fărâmituri ale firii pământeşti, ale *"cărnii şi sângelui"* pomenite de sfântul din Tars. Şi aceste ***rămăşiţe involutive,*** care ne trag înapoi spre păcat, dau ocazie diavolului care ne târcoleşte *"ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită"* **(1 PETRU, 5.8),** îi dau ocazia, repet, să intervină în viaţa sufletului, devenind un fel de capete de pod ale atacurilor sale, în vederea înfrângerii noastre ***parţiale*** sau ***totale.*** Fiindcă până şi-o infimă părticică de *"carne şi sânge"*, de *"fire pământească"*, ne împiedică să fim *"tari în credinţă"* şi devenim, astfel, improprii folosirii armăturii lui Dumnezeu, indispensabilă în lupta de fiecare zi a creştinului care aşteaptă *"ceruri noi şi un nou pământ"*, în care să domnească dreptatea şi voia Celui Atotputernic. Numai jertfindu-ne mădularele *"ca pe nişte unelte ale neprihănirii"*, vom reuşi să trăim în sfinţenia la care ne *cheamă Evanghelia lui Hristos,făcând,prinDuhul să moară faptele trupului"* **(ROMANI, 6.13 şi 8.13).**

C. Formarea deprinderilor bune, care înlesnesc lucrarea de sfinţire a Duhului Sfânt. Aşa cum omul se poate ***deprinde*** cu cărările celor iuţi la mânie, iar deprinderea aceasta ajunge *"o cursă pentru suflet"* **(PROVERBE, 22. 24-25),** la fel pot să apară - şi este imperios necesară, din punct de vedere educativ, apariţia lor - deprinderile bune ale evlaviei creştine, aceste admirabile cetăţui de apărare şi de luptă, care sunt rezultatul practicării principiilor evanghelice, a întrebuinţării aptitudinilor morale **(EVREI, 5.14).**

Este, dela sine înţeles, natural şi pedagogic totodată, ca Ap. Pavel, preocupat de *"voia lui Dumnezeu"*, să propună, în căutarea formării unor deprinderi pozitive, câteva exerciţii extrem de utile, între care pe prim plan se situează:

(a) Temperarea instinctului sexual, prin castitate, abstinenţă sau moderaţie: *"Voia lui Dumnezeu este sfinţirea voastră: să vă feriţi de curvie..."* **(1 TESALONICENI, 4. 3,6).** Precum şi

(b) Comportarea sinceră şi echitabilă, în relaţiile sociale obişnuite, sau faţă de fraţii în credinţă: *"Nimeni să nu fie cu vicleşug şi cu nedreptate în treburi faţă de fratele său"* **(IBIDEM).**

D. Curăţirea continuă *"de orice întinăciune a cărnii şi a duhului"*, cu scopul de a ne duce *"sfinţirea până la capăt, în frica de Dumnezeu"* **(2 CORINTENI, 7.1),** ar fi ultima treaptă de împlinire spirituală. ***Până la capăt*** de bună seamă, sau *"în toate zilele vieţii"*. Deoarece sfinţirea este un proces duhovnicesc de a trăi înaintea lui Dumnezeu *"în sfinţenie şi neprihănire, în toate zilele vieţii noastre"* **(LUCA, 1.75),** respectiv într'o evoluţie calitativă fără stagnare, fără intermitenţe. *"Cine este sfânt, să se sfinţească şi mai departe"* - iată regula de viaţă a creştinului autentic **(APOCALIPSA, 22.11),** care nu trebue să facă nimic altceva decât ***să stăruie cu smerenie*** *"în credinţă, în dragoste şi în sfinţenie"* **(1 TIMOTEI, 2.15).**

...

Aportului omenesc la lucrarea de sfinţire a Duhului Sfânt i se alătură sprijinul valoros şi hotărîtor al următorilor ***factori auxiliari:***

1. Condiţionarea reciprocă a indivizilor, influenţa moral-creştină a unora asupra altora, în familie sau în viaţa publică: *"Căci bărbatul necredincios este sfinţit prin nevasta credincioasă şi nevasta necredincioasă este sfinţită de fratele; altminterea, copiii voştri ar fi necuraţi, pe când acum sunt sfinţi"* **(1 CORINTENI, 7.14).**

2. Calitatea hranei spirituale a minţii, trierea lecturilor şi a concepţiilor care pun obstacole în calea sfinţirii omului şi pe care Biblia în exprimarea sa simbolică le socoteşte *"lucruri urâcioase"*, abominabile, regresive: *"Căci tu eşti un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău şi Domnul te-a ales ca să fii un popor al Lui...Să nu mănânci nici un lucru urâcios..."* **(DEUTERONOM, 4.2-3).**

3. Ieşirea din Babilon, distanţarea de lumea păcatului, evitarea grupurilor decăzute, a mediului contaminant, necurat: *"Plecaţi, plecaţi, ieşiţi din Babilon! Nu vă atingeţi de nimic necurat! Ieşiţi din mijlocul lor!..."* **(ISAIA, 52.11).** Ca să ne formăm un mediu sintetic de viată creştină, prielnic sfinţeniei. Fără caracterele murdare şi de conştiinţele pătate. Fără ca să ne întinăm şi să întinăm Exilul românesc. Căci pe fiecare din noi, pe fiecare băjenar al lacrimei neostoite, Ap. Pavel îl întreabă: *"Ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?"* **(2 CORINTENI, 6.14)**

Noi credem în realitatea sfinţeniei. În tainica, formidabila lucrare de sfinţire a Duhului Sfânt. Şi nădăjduim, şi dorim din toată inima, să putem saluta cât de curând efervescenţa misitică a unei românimi dezrădăcinată de zeci de ani, dar care nu şi-a uitat ţara şi neamul, căutând să-l proslăvească pe Dumnezeu pe toate meridianele pământului şi luptând, sub flamura lui Iisus, pentru transfigurarea întregii umanităţi.

BOLNIŢA DELA MÂNĂSTIREA "PASĂREA"

Constandache EUGEN

Am vizitat Sf. Mânăstire datorită articolului din ziarul *"România Liberă"* înserat în ediţia din 18 Iunie 1994, care mi-a căzut sub ochi la ultima mea vizită în ţară între 12 şi 21 August a.c.

Articolul respectiv consta dintr'un interviu luat maicii Mina, călugăriţă de 46 de ani în mânăstire. În rezumat, povestea depănată de reportaj este următoarea:

În urmă cu aproape jumătate de veac, Schimonahia Mina, primeşte sub ascultare, candidate viitoare pentru tagma monahală, două tinere, care prin călugărie, primesc numele de monahia MINA şi monahia PAVELIDA.

Mânăstirea Pasărea este o mânăstire de maici cunoscută în termeni monahali, ca mânăstire de sine, adică, o mânăstire care este compusă din maici, ce se gospodăresc singure, având în comun, numai ruga în biserica mânăstirii şi ascultarea pe linie de viaţă închinată Domnului, de superioara acestei mânăstiri, maica stareţă Lucia Dumbravă. Agoniseala aparţine integral maicilor, care o folosesc aşa cum cred ele de cuviinţă.

În urma articolului sus citat, am vizitat în zilele de 13 şi 14 August, pe maicile Mina şi Pavelida, la mânăstire, aflând povestea depănată în articolul suscitat. Pe scurt o deapăn la rândul meu:

Sub poveţele primite zi de zi dela Schimonahia Mina, sub a cărei ascultare au trăit până la moartea acesteia, cele două măicuţe Mina şi Pavelida, au trăit laolaltă, cumpărându-şi un teren de 3000 m.p., pe care şi-au construit propria casă. Aici au înfiinţat o crescătorie de nutrii şi de vulpi albe, pe care le-au valorificat, depunând economiile la CEC, în vederea realizării unui vis al lor, insuflat de maica lor îndrumătoare Schimonahia Mina. Visul lor, trebue să recunoaştem, era măreţ: construirea unui azil-spital pentru măicuţele şi femeile bătrâne şi bolnave, care nu mai aveau pe nimeni să le îngrijească şi să le susţină. Gospodăria celor două măicuţe, fiind în afara mânăstirii, conform dorinţei rostită pe patul pe care şi-a dat sfârşitul, a schimonahiei Mina, au vândut casa proprie, adăugând valoarea acesteia la suma economisită şi depusă la CEC. În 1990 au trecut la executarea construcţiei după planurile uni arhitect, pe un teren în afara incintei mânăstirii, dar lipită de cetatea aşa numitei Formaţiuni dreptunghiulare, compusă din chilii şi dependenţe ale mânăstirii. Locul ales între cetate şi lacul de lângă mânăstire, era un teren viran, plin de gropi şi bălării, loc pe care cu multă trudă şi cheltuială, l-au făcut apt pentru construcţie. La sfârşitul anului 1990, construcţia, denumită în termeni strămoşeşti BOLNIŢA a fost terminată, suma totală cheltuită fiind de 1.300.000 lei. Imediat a fost populată cu patru maici în vârstă, care necesitau sprijin şi îngrijire, şi pe parcurs cu alte femei bătrâne, culese fie de pe străzi, fie aduse de familiile care nu puteau să le asigure îngrijirea absolut necesară vârstei lor. Eu am găsit în momentul vizitei mele, în total 28 de bătrâne, maici şi laice, pe care le îngrijeau patru monahii şi patru surori, dintre care una era trimisă de asociaţia CRISTIANA. Aşezământul, susţinut numai din donaţiile credincioşilor, suportă cheltuielile de îngrijire şi de hrană a celor 28 de bolnave, în plus şi cheltuielile de salarizare a unei viitoare măicuţe care studia medicina umană, fiind studentă în anul doi. De asemenea, am găsit, învăţând la anatomie încă o viitoare măicuţă ce se pregătea tot pentru medicină.

Cu o zi înaintea vizitei mele, fusese îngropată o bolnavă pe care timp de patru luni de zile, o îngrijiseră cu abnegaţie, bolnava nemaiputându-se deplasa, purtând în tot acest timp, o sondă, pentru eliminarea produselor fireşti fiziologice.

În tot aşezământul domnea o curăţenie exemplară, şi toate bolnavele - acelea care puteau încă gândi şi vorbi - şi-au exprimat recunoştinţa pentru Măicuţa lor, cum o numeau, mărturisind că niciodată în aproape trei ani de funcţionare a aşezământului, nu fuseseră vizitate de maica stareţă a mânăstirii. Mânăstirea posedă 27 de vaci, dar nici un litru de lapte nu a ajuns vreodată la căpătâiul bolnavelor din BOLNIŢĂ.

În prezent stareţa mânăsirii se luptă să răpească maicilor aşezământul, să expedieze la diferite aziluri bătrânele şi bolnavele (ştim cum sunt îngrijiţi nefericiţii care ajung în aceste aşezăminte ale statului neocomunist), iar bolniţa să o trasforme în casă de oaspeţi, funcţionând ca hotel, considerând că se pot obţine, de fiecare pat închiriat, între 10.000 şi 20.000 lei.

Măicuţele sunt tare descumpănite, căci conform legilor monahale, ele sunt obligate la ascultarea oarbă. Şi dacă patriarhia nu le asigură ocrotirea, şi neforţaţii ierarhi vor susţine stareţa comunistă a mânăstirii, şi cele 28 de bolnave şi bătrâne vor porni din nou pe drumul calvarului, din care au fost salvate de măicuţele Mina şi Pavelida. Eu fac apel la Domniile voastre, să protestaţi peste tot, în faţa organelor neocomuniste ale sinodului, la ziare şi la alte organe, căci numai aşa sinodul va fi obligat să oprească crima pe care, în momentul de faţă se pregăteşte să o înfăptuiască la mânăstirea PASĂREA.

FARA ARMÂNEASCĂ

O VORBĂ DE ADIO PENTRU NICOLAE V.CHIACU

Mihai S. DERDENA

Prin Cuvântul Românesc din Aprilie 1994, am luat cunoştinţă, cu tristeţe, că un foarte bun Român macedonean, Nicolae V. Chiacu, a încetat din viaţa aceasta.

Ca să arăt cum l-am cunoscut pe acest Armân admirabil va trebui, inevitabil, să spun, în fugă, cum am ajuns eu însumi în USA.

După ce Securitatea mi-a refuzat în numeroase rânduri dreptul la un paşaport, nelăsându-mă să vizitez nici măcar Bulgaria, unde aş fi dorit să revăd localitatea-mi natală, situată în Cadrilater, am luat hotărîrea de a cere plecarea definitivă din patrie, deziderat ce, în zece luni de zile, mi se realizează. Astfel, la 25 Martie 1981, de ziua Bunei-Vestiri, îmi părăsesc definitiv ţara. Trec prin Roma şi ajung la Bridgeport din statul Connecticut. Recunosc că am fost bine primiţi şi trataţi de autorităţile americane. Ni s'a oferit, mie şi soţiei mele, posibilitatea de a munci chiar în meseria noastră didactică, fiind angajaţi ca supraveghetori la un internat de elevi handicapaţi din punct de vedere mintal.

Însă, din primele zile trăite în Statele Unite ale Americii, m'a revoltat, cât nu pot exprima în cuvinte, tratamentul complet deosebit pe care-l aplicau autorităţile americane faţă de cele două categorii importante de imigranţi din România şi din celelalte state socialiste: comunişti şi anticomunişti. În loc să-i respingă pe cei dintâi şi să-i apropie numai pe ceilalţi sau, măcar, să aplice un tratament perfect egal, guvernul american proceda exact pe dos, manifestându-se ca mamă bună pentru bolşevici şi ca maşteră pentru naţionalişti.

Astfel, în vreme ce Ion-Mihai Pacepa şi mulţi alţi comunişti cunoscuţi ori anonimi sunt primiţi cu braţele deschise, în acelaşi timp Românul naţionalist şi anticomunist VIOREL TRIFA este supus unor necontenite şicane şi persecuţii - cu nimic justificate - ce vor culmina cu expulzarea sa din America. Întrucât la Rubla, în domiciliu obligatoriu, îi cunoscusem pe tatăl şi pe sora marelui patriot şi ierarh bisericesc (ecleziastic) Viorel Trifa, mi-a plăcut să am cu acesta un schimb de scrisori, aducându-i la cunoştinţă că, din solidaritate faţă de dânsul şi din protest faţă de guvernul SUA fiindcă practică o discriminare revoltătoare, chiar strigătoare la cer, mă voi întoarce în România cu orice risc.

Chiar aşa am şi făcut. Am revenit în patrie în acelaşi an (1981), după şapte luni de decepţii trăite în ţara cea mai bogată şi, implicit, cea mai păcătoasă. Cu toate că posed două diplome universitare, nu mi-a fost ruşine să muncesc ca salahor din Octombrie 1981 până în Ianuarie 1990, când am fost reintegrat în învăţământ. Eram mulţumit, chiar fericit, că, în felul acesta, voi avea cinstea, la data sorocită de Cel de Sus, să fiu înhumat în Patrie, pentru eliberarea căreia de sub stăpânirea lui Satan mi-am sacrificat tinereţea prin închisori şi nu-mi voi precupeţi nici zilele pe care le mai am de trăit.

În cursul celor şapte luni pe care le-am petrecut în Bridgeport-USA, - unde se statornicise încă din epoca interbelică cea mai numeroasă comunitate din Aromâni - l-am reîntâlnit pe un fost coleg de liceu, care plecase din România prin anii '70. Acest om, Aromân ca şi mine, nu fusese capabil să treacă de clasa a II-a liceală, iar mai târziu va fi condamnat pentru infracţiuni de drept comun, stând câţiva ani în închisoare. Acum, la vârsta de aproape 50 de ani, se fălea prin Bridgeport că este francmason. Ştiam de mult că în SUA vieţuiesc cei mai numeroşi masoni (aflu târziu din cartea *"Francmasoneria"* de Luc Nefontaine că în Statele Unite ale Americii ar exista 16.000 de loji cu 4 milioane de membri), însă nu-mi venea să cred că în masonerie pot intra neştiutori de carte şi infractori de drept comun.

Însă cele mai interesante şi mai importante personalităţi ale diasporei aromâne de pe ţărmul american al Atlanticului de Nord erau Zahu Pană, Aurel Ciufecu şi Nicolae Chiacu.

Pe Zahu Pană, stabilit în New York, îl cunoscusem în Bucureşti şi ştiam destule lucruri privind comportarea plină de demnitate, de excepţie, pe care el a avuto-o în lunga-i trecere prin gulagul bolşevic din România. Pe ceilalţi doi urma să-i cunosc chiar acolo, în Bridgeport.

Profesorul universitar Aurel Ciufecu locuia în Fairfield (parte componentă a conurbaţiei Bridgeport), iar Nicolae Chiacu avea domiciliul în Washington, DC. Numele lor de alint erau Reli şi Coli. Amândoi aveau rude apropiate în Bridgeport, însă motivul frecventelor vizite în acel mare port îl constituia, mai cu seamă pentru Reli Ciufecu, participarea la liturghia duminicală, ce era oficiată, de fiecare dată, de tânărul preot imigrant Dumitru Tătulescu, la frumoasa biserică spaţioasă, patronată de sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorîtorul de mir.

Reli Ciufecu făcea parte din consiliul parohial şi era nelipsit dela slujbele religioase. Însă constanta-i participare la oficierea serviciului divin se datora nu atât funcţiei sale (importantă, desigur), cât credinţei profunde pe care o nutrea, ca un foarte bun creştin ce este. Fiind şi eu un credincios convins, nu mi-a fost greu să frecventez, şi acolo, biserica în fiecare zi de sărbătoare (În România exista un colonel de Securitate care mă urmărea continuu şi în biserică, la fiecare liturghie!) Aşa că n'a constituit o problemă ca săl cunosc destul de repede pe Reli. M'a impresionat la acest cărturar, îndeosebi, lexicul aromân extrem de bogat pe care-l folosea fluent în exprimare. Calitatea aceasta devine cu atât mai relevantă cu cât se ştie că cei mai mulţi Aromâni din Bridgeport, mai ales fârşeroţii, uitaseră cu totul graiul matern.

Nu mult după aceea şi tot la ieşirea din biserică dela slujba duminicală, am avut şansa de a-l cunoaşte şi pe Coli Chiacu, care, trebuind să parcurgă o prea mare distanţă dela Washington la Bridgeport, intra mai rar în acel sfânt locaş, construit şi frecventat cu precădere de enoriaşi aromâni. Impresia cea mai puternică pe care mi-a produs-o Coli Chiacu, încă din prima clipă, a fost excelenta condiţie fizică în care se prezenta la acea dată. Analizat după extrem de întinerita-i expresie facială, îi dădeai o etate cu 20 de ani mai puţin. Părea chiar mai tânăr decât mine, eu fiind, în realitate, cu două decenii mai mic decât dânsul. De-altminteri, el însuşi zicea, vorbind despre sine, că se simte, la 67 de ani, mai sănătos decât în tinereţe. Performanţa aceasta de invidiat o realizase atât prin cumpătarea în alimentaţie, cât şi prin exerciţiul fizic, prin cât mai multă mişcare.

Solicitat continuu de tot mai numeroşi interlocutori, era aproape imposibil să stai de vorbă cu el. Te puteai considera un om norocos, chiar privilegiat, dacă reuşeai să-l abordezi măcar 2-3 minute pe cel ce se bucura de faima extraordinară de a fi singurul Aromân ce lucra la Departamentul de Stat al SUA, învăţându-i româneşte pe unii diplomaţi americani. Când l-am văzut prima dată nu prea am putut vorbi cu el. Apoi, l-am mai văzut o dată tot în faţa bisericii *"Sfântul Dimitrie"*, la încheierea sfintei litughii. S'a desprins din mulţimea de admiratori, de rude şi de prieteni, venind lângă mine ca să mă întrebe dacă am început să mă adaptez la viaţa-mi nouă din Lumea Nouă. Şi tot el, luându-mi din gură vorba abia începută, adăugă:

- Să nu-mi spui că nu-ţi este greu pentrucă n'am să te cred. Iată eu, deşi am de toate şi trăiesc aici de zeci de ani, tot un inadaptabil am rămas. Sunt tot timpul înconjurat de străini, ceea ce face să mă simt teribil de singur. De aceea umblu aproape mereu şi nu-mi găsesc nicicum un loc cât de cât convenabil. Dar, oricât m'aş mişca de colo-colo, de singurătate tot nu-i chip să scap.

- Nu numai că n'am început să mă adaptez în această lume oribil de lacomă de dolari şi de mâncare, îi răspund, dar nici măcar nu concep să mai rămân pe aici, văzând şi cât de strâmbi se arată Americanii: buni cu comuniştii, cu ateii şi răi cu naţionaliştii, cu creştinii.

- De vei sta pe aici mai mult, vei vedea lucruri şi mai urâte.

- Nu, nu voi sta în America nici un an, ci mă voi întoarce cât mai grabnic în România, chiar cu riscul de a mătura străzile şi a muri de foame în ţara mea.

- De vei avea curajul să te repatriezi, eu, Coli Chiacu, te-aş înţelege perfect fiindcă am căpătat convingerea nestrămutată că America-i bună pentru afacerişti, dar nu şi pentru idealişti ca tine.

Din nefericire, soţia şi fiii mei n'au catadicsit să mă urmeze înapoi în România, ci au preferat să vieţuiască şi astăzi în SUA, ţara tuturor posibilităţilor de a păcătui, a perdiţiei sufleteşti, locul sodomic din care va porni sfârşitul lumii acesteia.

După 1981, Coli Chiacu a venit de câteva ori în România ca să-şi vadă sora din Constanţa şi fratele din Pipera (un sat ilfovean din proximitatea Capitalei). De fiecare dată Securitatea mobiliza impresionante efective poliţieneşti de pază. Nici Nixon şi nici Ford, când au vizitat Bucureştiul, n'au fost păziţi cu atâta străşnicie. Întotdeauna eu aflam de vizita lui Coli abia după ce aceasta se sfârşea. Familia Chiacu din Pipera, pe care o cunosc destul de bine, avea consemn securist să nu mă anunţe din vreme, nici măcar, în timpul vizitei lui Coli în Bucureşti şi la Pipera.

După ce am revenit în ţara-mi natală, nici un compatriot n'a zis c'aş fi făcut bine. Aproape toţi cunoscuţii din ţară şi din străinătate m'au condamnat, spunând că, fugind dela bogăţia americană la sărăcia românească, am comis cea mai mare prostie.

Numai Coli Chiacu m'a înţeles în întregime, apreciind că am procedat firesc, ca un creştin ce fuge de bogăţii materiale, precum ne învaţă Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iată, aşa dar, un motiv în plus, ca să-L implor pe Părintele Etern de a-i dărui lui NICOLAE V. CHIACU odihnă deplină în lumea fără de sfârşit a celor drepţi.

BRAVO, HRISTA!

Mihai Stere DERDENA

Nu te-am vidzută cană oară, ma numa ta u ştiu di multu. Mi-ariseaşti-s pistipsesc că nu ari amân cari s'nu ştibă din tini. Tuţ aţelli ţi-adghivisiră cărţili a tali ştiu că tini ai angrăpsită nai ma mult pi-armâneaşti şi-ai faptă multi lucri buni ti-armânami. Ai nu maş ună mari doară di-angrăpseari şi mirache ti limba noastră cari ti trunduiaşti s'nu cheară vârnăoară, ama ş'multu mari ţi easti vrearea ti laoulu a nostru, ahântu pidipsit şi fară tihe.

Ti-aţea nu fu ici ciudie ti mini cându vidzui rivista aestă nuşată, scoasă di tini. Maş că easti mari zore ta suaflăm la vindeari. Io, unu, hiu irbapi si-ñi vind cămeaşa di pi mini ta s'u ancupăr. Ama ea nu s'află pri iuţido. Mini putui daima s'u aflu, ma nu tu căsăbălu a nostru - Bucureşti - că tâş di Piatra Neamţ di la un soţ ditu filichie. Am faptă abonament, ma rivista nu-ñi vini. Nu-i greu s'mi minduesc că mari imbodhiu avuşi până scuseşi protlu numir.

Pi ninga aesti zboară di ma'nsus voi s'ţă spun că nu-i dip andreaptă numa cu cari pătidzăşi rivista. După mintea mea lipsea s'illi dzăţ "DIŞTIPTARIA". Aşi ea vas aleagă ma ghini di tuti omonimili a llei, cari ici nu sunt puţăni.

Nu-ari s'achicăsesc cană oară că te zboarăli armâneşti untu daima angrăpsiti niheamă aiumtrea di cum lipseaşti, di cum li pronunţă aproapea tuţ armâñilli. Bunăoară *"Zborlu a nostru"*. Ţ'aspun îndreptu că io nu-am avdzătă canu grămustean ni alţi armâñi cari s'nu dzăcă *"nostu"* (fără *"r"*). Nica ma multu, până şi românlu transilvănean Andrei Mureşan avea prifirată pi *"nost"* (poati ca licenţă puetică) tu hrisusita-i puizie *"Un răsunet"*, care di la Marea Rivoluţie dit Andreu agimsi imnulu-a României.

Mini hiu dascal di limba română şi voi s'ţ'aspun că nu-au andriptati aţei ţi vor s'andreaptă i s'ascoată zboarăli armâneşti cari nu-asună ghîni. Limba română literară contemporană ari multi ahtări zboară, canu român nu-s mindui până tora ta-s le-ascoată. Dau maş niscâni exempli: Băicoi (căsăbă tu judeţlu Prahova), curbă, curbură, curgător, curge, curgere, curma, curmal, curmală, curmeziş, cursant, cursă, cursiv, curta, curte, curtean, Curteanu, curtezan, scurgere, cacao, curcubetă, curcubeu, curcă, curcan, copulă, copulativ, ciufut, eficace, eficacitate, Epicur, Fălcoiu (mari hoară tu judeţlu Olt), furcoi, furcoaie, futbol, popula, popular, populaţie etc.

La dipisearea puţânilor a meali arânduri Îl pâlcărsesc pi Dumnidzău ta-s vă da - a ţăia şi a rivistăiei - bana nai ma lungă ş'nai ma muşată, ta-s nă mărim cât ma mult tuă armâñilli. Cum prăxitu aşi-s v'agiută Dumnidzău!

Bravo, Hrista Cândroveanu! De-ahtări armâñi ca tini avem dipriună mari elipsi.

FRAŢI ARMÂÑI,

"FARA ARMÂNEASCĂ" ESTI SCRISĂ DI VOI Ş'DI VOI!

ADJUTAŢI CU LUAREA ŞI RĂSPÂNDIREA *"CUVÂNTULUI ROMÂNESC"*!

ABONAŢI-VĂ VOI, ABONAŢI CUNOSCUŢII ŞI SOŢILLI A VOŞTRI LA *"CUVÂNTUL ROMÂNESC"*

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

- 1856 - 1947 -

- II -

Prof. Nicolae CIACHIR

Imediat după 1848, Rusia ţaristă apare ca arbitrul necontestat al Europei, triumfând atât pe cale militară, cât şi diplomatică. Sunt sugestive în acest sens, cuvintele diplomatului englez, baronul Stockmar, în 1851: *"În timpul tinereţii mele, Napoleon domina Europa, iar în prezent este ţarul. Nu este exclus ca în câţiva ani, ori câteva luni, să dicteze legile continentului"* (**J. Droz**, Histoire diplomatique de l'Europe de 1648 à 1919, Paris, 1972, p.361). Un asemenea pericol va apropia Anglia şi Franţa in ciuda divergenţelor existente.

Sub pretextul încălcării tratatelor ruso-turce şi a faptului că Ortodocşii din Imperiul Otoman sunt persecutaţi, ţarul a rupt relaţiile diplomatice şi a ocupat Principatele Române, în Iunie 1853. Iniţial, ţarul a trimis în Principatele Române un efectiv de circa 80.000 militari, sub comanda generalului M.D. Gorceakov, care urma să ocupe linia Dunării, şi să ducă acţiuni defensive, obligându-i pe Otomani să dea curs cererilor ruseşti. Cei doi domnitori români sunt suspendaţi şi în locul lor este numit guvernator al celor două Principate, generalul din armata rusă, Budberg, fost căpitan sub comanda lui Kisselev, în perioada 1828-1834. Intervenţia militară rusă în Principatele Române a neliniştit Anglia şi Franţa, care s'au alăturat Imperiului Otoman. La această coaliţie a aderat şi Piemontul (viitorul stat italian). Adoptând şi Austria o politică ostilă faţă de Ruşi, aceştia sunt nevoiţi să evacueze Principatele, operaţiunile militare principale, mutându-se în Crimeia. În Septembrie 1854, flota anglo-franco-turco-piemonteză, cu un efectiv de 360 vase, dintre care o mare parte cu aburi, debarcă în Crimeia. În ciuda imensităţii Imperiului rus, a bogăţiilor sale naturale, a potenţialului uman, acesta era cu mult în urma marilor state europene în domeniul tehnicii militare. Norocul Românilor a fost că Rusia a fost înfrântă militar. Românii pot răsufla pe moment, că nu devin gubernie rusească. La tratatul de pace dela Paris (1856), Protectoratul rusesc este diminuat la o şesime, adică în loc de un singur protector, Rusia, acuma avem şase: Rusia, Anglia, Franţa, Austria, Prusia, Piemontul, Otomanii rămânând în continuare putere suzerană, care încasa şi un tribut anual. În plus, marile puteri obligă Rusia să evacueze Delta Dunării şi Sudul Basarabiei, acesta din urmă, realipindu-se la Moldova. Nu dragostea faţă de teritoriile româneşti a determinat gestul marilor puteri, ci îndepărtarea Rusiei dela gurile Dunării. Lua fiinţă Comisia Europeană a Dunării, în care intrau state neriverane ca Anglia, Franţa şi Piemontul, pentru a ţine sub control această arteră de navigaţie atât de importantă.

Tratatul dela Paris a schimbat raportul de forţe din Europa şi a dus în special la creşterea prestigiului Franţei. Napoleon al III-lea, nepotul marelui Bonaparte, având ca Ministru de externe pe contele Valevschi, fiul natural al marelui dispărut, dicta condiţiile păcii. Dacă între 1815-1818 Cazacii se plimbau pe străzile Parisului în calitate de cuceritori, în 1856, i se interzice Rusiei, să ţină flotă militară în Marea Neagră. Practic, între 1815 şi 1854, Rusia avea şansele să vină cu frontiera până la Dunăre. După această dată, şansele ei se diminuau.

În timpul războiului Crimeii, va profita Austria, care în 1854 îşi introduce trupe în Principate şi astfel Habsburgii, afară de Basarabia şi Dobrogea, cotrolează toate teritoriile româneşti. Austria cochetează cu ambele tabere, până la urmă, cu greu sunt scoşi din Principate în 1877. Evacuarea trupelor austriece din Principate, la presiunea celorlalte mari puteri, şi reîntoarcerea exilaţilor politici români, nevoiţi să părăsească ţara după înăbuşirea revoluţiei din 1848-1849, au dat un nou impuls mişcării unioniste. Deşi Viena şi Instambulul îşi concentrau eforturile mai ales asupra Moldovei, de-a contracara unirea, *"ţara se scula ca un singur om spre a-şi apăra existenţa, aşa cum ea pornea ca lava dintr'un vulcan spre a ocroti pârghia regenerării"* (A.D. Xenopol. Istoria Românilor din Dacia Traiană, XII, p.259).

Deoarece Puterea suzerană refuză să anuleze alegerile falsificate în Moldova de Vogoride, Franţa, Rusia, Prusia şi Sardinia rup în August 1857 legăturile diplomatice cu Turcia. Astfel, la abia un an dela iscălirea tratatului dela Paris, cele două state rivale, Rusia şi Franţa, se găseau alături.

Ce intenţioana de fapt, Napoleon al III-lea ? Dorea ca voinţa poporului român să fie exprimată corect ? J.B. Duroselle afirmă că Napoleon al III-lea a fost primul conducător al unei mari puteri care a crezut în principiul naţionalităţilor. După părerea noastră, Napoleon al III-lea nu s'a mulţumit cu ce obţinuse la Paris (1856); el dorea o nouă organizare a Europei, în tradiţia primului Impeiru Francez, şi susţinând interesele italiene, româneşti, poloneze, chiar germane îşi crea aureola de protector al popoarelor care luptă pentru unitate, având totodată posibilitatea să-şi rotunjească Imperiul cu noi cuceriri spre Rin, în Belgia, Nisa, Savoia, etc. (**N. Ciachir, Gh. Bercan**, Diplomaţia europeană în epoca modernă (1566-1919), Bucureşti, 1984, p.342). în plus, Franţa, profitând de originea noastră latină, voia să creeze un Principat latin puternic la gurile Dunării, care să fie un stat tampon, între cele 3 Imperii: Rus, Austriac şi Otoman. Miza şi pe faptul că mulţi tineri români, studiaseră şi studiau în Franţa, elemente care declanşaseră revoluţia dela 1848, apoi au popularizat în întrega Europă, cauza românească. Ridicarea problemei româneşti în faţa Congresului de pace dela Paris, a făcut din dezideratele româneşti o problemă europeană, care mergea mână în mână cu înfrângerea arogantului Imperiu rus şi îndepărtarea acestuia dela gurile Dunării. Se poate afirma cu certitudine că Unirea din 1859 a fost o victorie a Românilor, dar şi a Franţei. Deoarece Anglia, susţinând integritatea Imperiului Otoman, a fost nevoită să facă un compromis, la Osborne (August 1857), cu ocazia întrevederii lui Napoleon al III-lea cu regina Victoria (1837-1901). Anglia nu avea interes să mai ducă un război în apărarea Imperiului Otoman, irosind bani şi oameni, în momentul când toate forţele sale trebuiau concentrate în India, în vederea lichidării răscoalei Cipailor; totodată, diplomaţia engleză nu intenţiona să-l irite pe Napoleon al III-lea, să adopte o poziţie rigidă, deoarece afirmase că, Imperiul Habsburgic, prin jocul său perfid, căuta să frustreze Franţa şi Marea Britanie de avantajele războiului Crimeii.

Istoricul american T.W. Riker susţine corect că, prin compromisul dela Osborne, Parisul a fost nevoit să părăsească ideea unirii definitive, în schimbul unirii administrative (T.W. Riker, Cum s'a înfăptuit România, ed. română, Buc. 1940, p.176). Compromisul era ca *"Principatele Unite ale Moldovei şi Valahiei"*, aflate sub suzeranitatea Porţii, să aibă fiecare câte un principe, un guvern şi adunare legiuitoare proprie.

La 5/17 Ianuarie 1859, Adunarea Electivă a Moldovei alege în unanimitate ca Domn pe colonelul Alexandru Ioan Cuza, alegere primită cu entuziasm în întergul Principat, în Ţara Românească, în Transilvania, Bucovina şi Basarabia. Iar la 24 Ianuarie 5/ Februarie 1859, trecând peste capul areopagului european, Adunarea Electivă a Ţării Româneşti îl alege ca Domn al Munteniei, pe acelaşi Cuza.

Dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza a nemulţumit Poarta, Imperiul Habsburgic şi cel Britanic. Austria, angrenată din Aprilie 1859 într'un război cu Piemontul şi Franţa, nu mai avea timp să se ocupe de Principate, iar Otomanii admit în Decembrie 1860, unirea administrativă şi politică punând condiţia să înceteze la sfârşitul domniei lui Cuza. Eforturile diplomaţiei române, conjugate şi cu sprijinul unor state, au făcut ca la conferinţa dela Constantinopol, a ambasadorilor celor 7 puteri garante, să se recunoască unirea deplină a celor două Principate.

La 24 Ianuarie 1862, se formează primul guvern unic şi o singură Adunare Naţională, statul luându-şi denumirea de **România**. Practic, era format din Muntenia, Oltenia, Moldova şi Basarabia de Sud (judeţele Ismail, Cahul, Bolgrad). Încă în 1859, Cuza se adresa astfel locuitorilor Basarabiei româneşti: *"Venim printre voi ca Domn şi ca Părinte, ca să vă aducem bucurie şi vindecarea rănilor de care aţi pătimit până acuma. Noi dorim ca să primiţi sosirea noastră în mijlocul vostru ca un semn de pace şi de mângâiere"*.

Un irea din 1859 a avut importanţă crucială în evoluţia istorică a poporului nostru, iar reformele întreprinse de Alexandru Ioan Cuza - reforma agrară, legea electorală, secularizarea averilor mânăstireşti, legea instrucţiunii, legea privind organizarea teritorial-administrativă, reorganizarea armatei etc. - au pus bazele Statului român modern. De asemenea, fost dusă o politică externă activă, concretizată printr'o serie de acţiuni, al căror scop final îl constituia deplina independenţă a ţării.

În August 1862 este înfiinţat Ministerul Afacerilor Străine al României; încă cu doi înainte, se deschide la Paris prima agenţie diplomatică românească. Gestul este semnificativ, scoţând în evidenţă importanţa României pentru Franţa. În 1863 se inaugurează agenţia diplomatică a României la Belgrad, cea dintâi agenţie diplomatică românească, cu caracter oficial, recunoscut atât de statul de reşedinţă, cât şi de celelalte puteri care aveau reprezentanţi la Belgrad. De altfel, România şi Serbia aveau interese identice: abolirea suzeranităţii otomane, lupta contra dominaţiei habsburgice asupra unor teritorii care, pe baza principiului autodeterminării şi al constituirii statelor unitare, urmau să fie unite cu teritoriul de stat al României şi respectiv Serbiei, coordonarea liniei politice comune faţă de acţiunile diplomatice ale marilor puteri în Sud-Estul Europei, acordarea de ajutor populaţiei din Peninsula Balcanică, care se găsea sub directa dominaţie a Imperiului Otoman. De asemenea, alături de Grecia independentă şi Muntenegru, urmăreau atente, ca în locul Imperiului Otoman, vreo altă mare putere să nu deţină poziţii cheie în Balcani.

În anul 1865, ambasada ţaristă dela Instambul semnala faptul că guvernul român, prin agenţii săi secreţi, încearcă să răscoale creştinii din Sudul Dunării, Petersburgul dând instrucţiuni în vederea opririi acestui proces, Rusia nefiind interesată pe moment de un conflict cu Imperiul Otoman.

Informaţii similare transmitea şi Mehmed Sabri, guvernatorul vilaetului Dunării, în raportul înaintat autorităţilor dela Instambul, în legătură cu situaţia din Balcani (**Hr. Hristov, N. Gandev**, Dokumenti Bălgărsckoto văzrajdanie, II, Sofia, 1969, p.344-346).

Detronarea Domnitorului Cuza, în Februarie 1866, a redeschis *"problema orientală"*. Căderea lui Cuza, transmitea diplomatul sârb Iovan Ristici, a fost primul eveniment care a atras atenţia diplomaţiei din nou asupra Orientului. Prin prelungirea vacanţei tronului românesc (Februarie-Mai 1866), unirea celor două Principate s'a aflat din nou în primejdie. La conferinţa marilor puteri, întrunită la Paris, în Martie-Aprilie 1866, se discută din nou problema separării, în timp ce Otomanii masează trupe la linia Dunării, iar Habsburgii în Transilvania. Războiul din 1866, dintre Anglia şi Prusia, a zdruncinat din temelii întregul edificiu habsburgic, prin pierderea poziţiilor deţinute în cadrul fostei Confederaţii germane, precum şi a posesiunilor din Italia şi a dus la o cedare radicală făţă de pretenţiile ungare. Dacă pericolul invadării României de către Habsburgi a fost abandonat, prin constituirea dualismului austro-ungar, se agravează situaţia Românilor din Ardeal. Acordul privind constituirea statului dualist a anulat autonomia Transilvaniei, care a fost incorporată Ungariei, ca şi Slovacia şi Croaţia. Bucovina va avea o situaţie mult mai bună, aparţinând direct de Cisletania (Austria, cu capitala la Viena) (**Erich Zöllner**, Histoire de l'Autriche, p.396-397).

Continuare în numărul viitor

CONVENŢIA DEMOCRATICĂ DIN ROMÂNIA

DECLARAŢIE

La 7 Iulie 1970 s'a încheiat la Moscova Tratatul de prietenie, cooperare şi asistenţă mutuală între URSS şi Republica Socialistă România. Semnat de către prim-miniştrii Nicolai Kosâghin şi Ion Gheorghe Maurer, tratatul a intrat în vigoare la 6 Noembrie 1970 pentru o durată de 20 de ani, cu posibilitatea de tacită reconducţiune pe perioade de câte 5 ani, dacă nici una din părţi nu notifică denunţarea cu un preaviz de un an înainte de expirarea fiecărei prelungiri.

În 1991, la Moscova, Preşedintele URSS, Mihail Gorbaciov şi Preşedintele României, Ion Iliescu, au semnat un nou tratat, negociat de Ministrul Afacerilor Externe de atunci, Adrian Năstase, care - datorită criticilor vehemente din Parlamentul României, legate de recunoaşterea implicită a consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov, nu a mai fost supus ratificării.

Federaţia Rusă, care se consideră succesoarea de drept, în materie de convenţii internaţionale, a fostei URSS, apreciază că tratatul cu România încheiat în 1970 este în vigoare şi îşi va înceta valabilitatea doar odată cu încheierea şi ratificarea unui nou tratat.

În condiţiile în care negocierile la nivel de experţi pentru încheierea unui nou tratat politic de bază trenează, vechiul tratat în vigoare este inacceptabil pentru România, absolut anacronic reflectând, în spiritul şi litera lui, perioada războiului rece şi a divizării Europei în două blocuri adverse. Se menţionează astfel hotărîrea părţilor de a-şi îndeplini obligaţiile cuprinse în Tratatul dela Varşovia, instrument prin care fosta URSS ne-a subordonat politic şi militar. În tratat este înscrisă hotărîrea părţilor de a acţiona în spiritul ideologiei comuniste şi al internaţionalismului proletar, prevăzându-se în mod expres asistenţa mutuală în caz de atac armat.

Dacă până la 6 Noembrie 1994, România nu notifică denunţarea tratatului din 1970, valabilitatea sa se va prelungi automat pentru încă 5 ani, adică până în anul 2000.

Este de neînţeles de ce până în prezent Guvernul României nu a întreprins nimic în această direcţie, de ce a evitat să discute cu Opoziţia democratică pe această temă şi mai ales să informeze complet opinia publică asupra acestei probleme de interes naţional.

Convenţia Democratică din România, conştientă de răspunderile care îi revin în faţa naţiunii, cere Preşedintelui şi Guvernului să precizeze public de ce au adoptat această atitudine.

Consiliul CDR însărcinează şefii grupurilor sale parlamentare din Senat şi Camera Deputaţilor să interpeleze în cursul zilei de astăzi, Luni, 31 Octombrie 1994, pe Ministrul Afacerilor Externe al României asupra acestei probleme şi îşi rezervă dreptul de a cere prin reprezentanţii săi în Parlament, demiterea Guvernului şi suspendarea Preşedintelui, în cazul în care notificarea denunţării tratatului din 1970 nu se va face până la 6 Noembrie a.c.

PREŞEDINTELE CDR,
Emil Constantinescu

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

Cu tristeţe nemărginită, anunţăm că în ziua de 30 Octombrie 1994, s'a stins din viaţă, în Germania, acela care a fost **PETRE VĂLIMĂREANU**.

Fie-i ţărâna uşoară!

REDACŢIA

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

NOEMBRIE 1918 - NOEMBRIE 1994

DE CÂND RUŞII TE PRĂDARĂ N'AVEM PACE NICI HODINĂ, FĂRĂ TINE N'AVEM ŢARĂ BUCOVINĂ, BUCOVINĂ !...

"ARBOROASA" CA PRECURSOARE A "JUNIMII" DIN CERNĂUŢI

Anghel POPA

La înfăptuirea Unirii, pe lângă factorii fundamentali, ca teritoriul, limba, conştiinţa naţională, originea comună a tuturor Românilor, viaţa economică şi culturală unitară, au contribuit, indubitabil, o serie de documente catalizatoare în şirul cărora societăţile ştiinţifice şi culturale au deţinut un loc important. Astfel de societăţi au fost înfiinţate în afara hotarelor ţării, în centrele universitare din Viena, Paris, Budapesta, Berlin, Graz, precum şi în oraşele universitare româneşti Iaşi şi Bucureşti.

Toate aceste societăţi au desfăşurat o vie activitate culturală şi patriotică, dând un impuls deosebit luptei pentru independenţă şi unitate naţională a tuturor Românilor, având ca obiectiv realizarea vechiului stat dacic. "Trebue să luăm seama, zicea încă la 1848 C. Romanu-Vivu, unul dintre corifeii revoluţionari ai Transilvaniei, că, de nu va lucra tot Românul în interesul comun, suntem pierduţi, că toate elementele s'au conjugat contra noastră şi toate elementele omogene umblă astăzi să se concentreze, aşa Italienii, aşa Germanii, aşa Slavonii. Apoi noi de ce să nu facem aceasta acum, când ni s'a arătat epoca? Toţi ne strigă că vroim să formăm o Dacie, pentru ce să mai ascundem pisica în sac?... Deviza noastră trebue să fie formarea Daciei".

...Cu prilejul inaugurării Universităţii din Cernăuţi, la 5 Octombrie 1875, cu predarea în limba germană, Mihail Kogălniceanu dorea să răspândească în rândul noii generaţii de Români un *"spirit nemţesc"*. Şi totuşi, în cadrul acelei universităţi, alături de studenţii aparţinând diferitelor naţionalităţi, se aflau şi 53 de Români, a fost creat un climat specific unui centru universitar. În acea situaţie, cum s'a remarcat în *"Cronica"* timpului, *"foarte uşor, studenţimea română din Cernăuţi ar fi putut aluneca în direcţia societăţilor şi corporaţiunilor conservative străine, dacă nu s'ar fi aflat pe atunci la Cernăuţi un fost membru al "României June", Tudor V. Ştefanelli. Anume el îndrumează studenţimea română din Cernăuţi în sensul "României June" şi alcătuieşte statutele primei societăţi academice române, "Arboroasa", din al cărui prim comitet de conducere au făcut parte: Gherasim Buliga, Ion Topallă, Gheorghe Popescu, Zaharia Voronca şi Ilarie Onciul.*

...Încă din primul an de existenţă, societatea, constituită la 22 Decembrie 1875, avea un număr de 44 de membri, din totalul de 53 de studenţi români din cadrul Universităţii din Cernăuţi, iar ca deviză - versurile lui Vasile Alecsandri: "Uniţi să fim în cugete / Uniţi în Dumnezeu!..." Imnul societăţii, "În Ţara mândră a fagilor", a fost scris de Tudor V. Ştefanelli iar muzica - de Ciprian Porumbescu. Ideea de bază a societăţii era concretizată în adevărul universal valabil că "limba maternă şi simţul naţional conservă individualitatea unui popor".

La 15 Noembrie 1877, sub pretextul cunoscutei telegrame a *"Arboroasei"*, adresate primăriei Iaşilor la cei 100 de ani dela decapitarea de către Turci a Domnitorului Grigore Ghica, conducerea societăţii a fost arestată pentru faptul că s'a opus *"deslipirii de sânul patriei mame a dulcei Bucovine"*. Procesul de *"înaltă trădare"*, intentat de autorităţile austro-ungare celor cinci membri ai comitetului de conducere al societăţii, s'a încheiat prin achitarea inculpaţilor, dar, şi prin dizolvarea *"Arboroasei"*.

Refuzând să admită înfrângerea, studenţii români bucovineni au format o nouă societate la care i-au dat numele de *"Junimea"*, din al cărei prim comitet a făcut parte şi Ciprian Porumbescu în funcţie de Secretar.

Câmpulung Moldovenesc

ROMÂNIA
în graniţele ei fireşti dela 1918

FRAGMENTE

dintr'o scrisoare adresată Ambasadorului Ucrainei în România

Domnule Ambasador,

...Prin ultimatumul său mişelesc din 26 Iunie 1940 Stalin îşi *"lua"* Nordul Bucovinei ca *"despăgubire temporară"* pentru cei 22 de ani de *"stăpânire românească a Basarabiei"*!...

De atunci au trecut 54 de ani, dar Kievul nu se grăbeşte să restituie aşa zisa despăgubire de 22 de ani, deşi de-a lungul întregii sale istorii de două milenii acest teritoriu daco-roman n'a fost niciodată până în 1940 sub călcâi ucrainesc.

...Însuşi Iosif al II-lea, fiul Mariei Tereza, călătorind în 1783 prin Arboroasa şi convingându-se de românitatea ţinutului, dădu poruncă *"să fie numit de urgenţă în Arboroasa un auditor care să cunoască limba ţării..."* Prin aceeaşi poruncă Iosif al II-lea îl *"numi pe boierul român Vasile Balş conţopist la Sfatul Curţii dela Viena, ca să se afle cineva şi la Consiliul acela care să ştie limba Bucovinei..."*

După cum vedeţi, Domnule Ambasador, *"diregător"* la Viena a fost numit un Român, nu un Ucrainean!...

Documentul împărătesc făcea referinţă şi la recensământul dela 1776 al *"Populaţiei din Arboroasa: 75 de mii de locuitori, împărţiţi în 12 mii 500 familii, locuind în trei oraşe, adecă Suceava, Cernăuţ, Siret şi în 229 de sate. Iar la aceşti locuitori se găsesc capi de familie: 197 boeri şi mazili, 149 ruptaşi (argaţi), 415 preoţi, 86 dascăli, 466 călugări, 88 călugăriţe, 285 diregători de stare mai joasă, 45 negoţitori, 14.992 ţerani Români, 58 Armeni, 526 Evrei şi 294 Ţigani"*.

Vă întreb deci, Domnule Ambasador al Ucrainei, unde erau pe atunci ucrainenii Dvs?!...

...Şi după toate aceste şi atâtea alte dovezi irefutabile ale românismului milenar al Nordului Bucovinei vă permiteţi, Domnule Ambasador, a spune, exact ca staliniştii de ieri, că Nordul Bucovinei, Hotinul şi Sudul Basarabiei *"au intrat în componenţa Ucrainei nu în urma pactului Molotov-Ribbentrop, ci ca rezultat al voinţei exprimat de popoarele lor (vocea bucovineană din 3 Noembrie 1918 şi a răscoalei din Hotin - protest armat al locuitorilor Basarabiei de Nord în timpul ocupării ţinuturilor de către Armata română în 1918")* (sic!).

Ca ziarist şi istoriograf am încercat ani de zile să dau de urmele acestui pretins şi mincinos document, dar a fost peste puterile mele!

...Constatând lipsa de bază juridică şi istorică a stăpânirii ucrainene din teritoriile româneşti ocupate cu forţa armată de Stalin, conştient, ca şi Dvs., dacă ar fi să vă cred, de necesitatea stabilirii unor relaţii de prietenie şi bună vecinătate între România şi Ucraina, cer categoric, în numele adevărului istoric, ca frontiera de stat dintre ţările noastre să fie cea dela 1939 !...

Nicolae LUPAN

Paris, 5 Octombrie 1994

PLATFORMA - PROGRAM

A ASOCIAŢIEI MONDIALE "PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA"

Numele de Basarabia şi Bucovina trebue să ţină trez sentimentul naţional românesc şi speranţa reunirii Românilor în hotarele lor istorice dela 1600 şi 1918.

Românii sunt datori să redevină ceea ce au fost:

- o naţiune demnă de numele ce-l poartă;
- un popor liber şi independent.

Nu avem dreptul să plătim la infinit tribut prin ţară ruptă în bucăţi!

"Pro Basarabia şi Bucovina" militează pentru:

- nerecunoaşterea camuflării postbelice a Basarabiei, una din cele zece provincii ale României, sub aberaţia de *"Republica Moldova"*, iar a Nordului Bucovinei şi ţinutul Herţei - sub numele de *"regiunea Cerănăuţi"*, combaterea lipsei de bază juridică a pretinselor frontiere ale pretinsei Republici Moldova;
- combaterea noţiunii de *"limbă moldovenească"* în ţinutul dintre Prut şi Nistru, limba naţională a neamului românesc fiind una singură - limba română;
- lichidarea consecinţelor Pactului Ribbentrop-Molotov, adică revenirea la ţara-mamă a Basarabiei, Nordului Bucovinei, Ţinutul Herţei şi Insulei Şerpilor, pământuri daco-romane, răpite de Uniunea Sovietică la 1940 şi 1944;
- declararea în continuare a Rusiei şi Ucrainei drept ţări de ocupaţie şi oprimare naţională;
- apărarea adevărului istoric şi a justeţei frontierelor naţionale româneşti de până la 1940;
- denunţarea permanentă a ocupării de către Sovietici a Basarabiei, Nordului Bucovinei, ţinutul Herţei şi Insulei Şerpilor;
- stabilirea unor relaţii de prietenie şi bună vecinătate între România şi Ucraina prin începerea de urgenţă a unor convorbiri bilaterale pentru semnarea unui tratat care să restabilească frontiera românoucraineană din 1939;
- afirmarea dreptului de protecţie a Românilor strămutaţi dela 1940 încoace pe tot cuprinsul fostei URSS;
- prezentarea de puncte de vedere pentru votarea de amendamente la Constituţia României care să excludă orice atentat la unitatea naţională sau orice incitare la statalitate pentru vreuna din cele zece provincii româneşti sau pentru vreo parte a lor;
- obţinerea de reprezentanţi ai *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* în Parlamentul Român dela Bucureşti.

Filialele din ţară, cu ajutorul celor de peste hotare, sunt chemate să promoveze tineretul în toate domeniile de activitate ale Asociaţiei traducând în fapt deviza:

"Nici o localitate fără filială a "Pro Basarabiei şi Bucovinei"!

O promovare ce ar putea contribui mai activ la Reîntregirea României pe baza adevărului istoric al existenţei unui singur popor român, al unei singure naţiuni române, al unei singure limbi naţionale - limba română şi, deci, al unui singur Stat Român cu capitala la Bucureşti.

COMITETUL DE COORDONARE AL "PRO BASARABIEI ŞI BUCOVINEI" MONDIALE

Paris, 15 Septembrie, 1994

DOUĂ MĂRTURISIRI ISTORICE

Nici sângeroasele şi necurmatele războaie întâmplate pe pământul Bucovinei, nici năvălirile sălbatece ale Tătarilor şi Cazacilor, nici năvălirile cetelor turbate ale Turcilor nu au adus mai multă stricăciune naţiei române din Bucovina, decât această împreunare nefirească cu Galiţia în răstimp de 62 de ani lungi ca 62 sute de ani (1786-1848). Căci în acest timp nenorocit o parte a Bucovinei a început să-şi piardă faţa cea drept românească, în acest timp poporul românesc a începu straşnic a-şi pierde limba, apucând a se da la limba rusească, va să dzică în acest timp s'a încuibat în ţara noastră rădăcina unui rău care cu greu se va mai stârpi.

Constantin MORARIU
1895

•••

...Cu şcoala s'au mai leşit bunăoară numele românesci Soare în Vasilovici, Berariu în Ieremievici, Bândea în Bendevschi, Diacon în Diaconovici. Mai ales însă streinii au rusât multe porecle de ale ţăranilor noştri români. Aşa au făcut din Creţul Creţuleac, din Guşul Guşuleac, din Rotar Rotariuc, din Geamăn Gemeniuc, din Purice Podorojnei, din Bordean Bordeanciuc, din Teutul Teutuleac, din Sain Sainciuc, din Cramar Cramarciuc, din Moraru Melnec şi apoi Sucholotoţchi, din Cojocar Cuşnir, din Olariu Hanceariuc, din Prisecar Paşişnec, din Cioban Cebanec. Poreclei românesci "Mac" i-au aninat codiţa rusească "ow" şi aşa din "Mac" au făcut "Macow". Ba Morărenii au păţit-o şi mai rău, pentru-că aceia din trânşii, care îmblau la şcoală, se chiamau Andrievici, eară cei-ce remâneau acasă se chiamau Morariu.

Dacă am sta să înşirăm toate schimosirile poreclelor românesci din ţeara noastră, am trebui să scriem o carte întregă. - Astădzi credem că Românii şi mai ales preoţii noştri nu vor mai suferi să facă străinii batjocuri cu schimosirea poreclelor românesci. Noi trebue să luăm seama cu toţii, că blăstămăţia asta să nu se mai întâmple nicăiri.

Silvestru MORARIU-ANDRIEVICI
Arhiepiscop al BUCOVINEI
şi DALMAŢIEI

Știri din lumea românească

PROTEST

Românii din Franța, adunați la Paris în ziua de 15 Octombrie 1994, protestează cu indignare împotriva terorii pe care o dezlănțuie în continuare regimul neocomunist din România.

În ziua de 3 Octombrie a.c., se desfășura la București o conferință a Partidului Socialist al Muncii, condus de Ilie Verdeț, primul ministru al lui Ceaușescu și de Adrian Păunescu, sinistrul poet de curte al aceluiași dictator. Un membru al acestui partid s'a ridicat și a cerut *"impușcarea Luciei Hossu-Longin"*, ziaristă și autoarea apreciatului film T.V. *"Memorialul durerii"*.

Din acea zi, au reînceput amenințările telefonice cu moartea, la adresa Doamnei Hossu.

În ziua de 7 Octombrie a.c., cu ocazia sosirii M.S. Regelui Mihai I pe aeroportul Otopeni, senatorul Constantin Ticu Dumitrescu și alți doi parlamentari au întâmpinat pe Maiestatea Sa, exprimându-și indignarea pentru refuzarea vizei de intrare în România.

Acum, regimul, prin uneltele lui, încearcă să ridice celor trei reprezentanți aleși imunitatea parlamentară, pentru *"trecere frauduloasă de frontieră"*!

Senatorul Dumitrescu este mereu amenințat cu moartea, la telefon.

Virgil Măgureanu, șeful Securității, refuză să identifice pe cel care a cerut împușcarea Doamnei Hossu și pe cei ce amenință cu moartea personalități de seamă ale poporului român, deși convorbirile telefonice sunt ascultate.

Precizăm că Securitatea acționează și în Occident contra exilaților români, ca pe vremea lui Ceaușescu.

Cerem destituirea lui Virgil Măgureanu și înlocuirea lui cu o personalitate cu adevărate convingeri democratice.

Facem apel la Occident să apere drepturile omului în România.

Oare poporul român nu a suferit destul?

Remus Radina
Cicerone Ionițoiu
Radu Negrescu-Suțu

Urmează lista de semnături.

CHICAGO

ACTIVITATEA CULTURALĂ A CERCULUI "MIHAI EMINESCU"

În ziua de 22 Mai 1994, în sala Bisericii *"Nașterea Domnului"*, din str. Paulina nr.6350, Chicago (Preot Protopop Simion Pavel) s'au comemorat 77 de ani dela moartea criticului și filosofului român Titu Maiorescu (15 Februarie 1840, Craiova - 18 Iunie 1917, București). Și-au dat concursul: Ing. John Popa - Director cultural și artistic al Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"*. Eugen Bârsan - Președinte de onoare al cercului - a prezentat lucrarea *"Titu Maiorescu, figură luminoasă a literelor românești"*. Prof. dr. Gheorghe Rădulescu, Președintele Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"* a conferențiat despre *"Titu Maiorescu în cultura română"*. S'au citit fragmente din opera criticului și s'au prezentat lucrări în legătură cu Titu Maiorescu. Au participat: Lidia Nicolau, Jean Bukiu, Florian Buchiu, Lucia Pop, Corina Ardelean și Dr. Rodica Popescu.

...

În ziua de 25 Septmbrie 1994, în sala Bisericii *"Nașterea Domnului"*, str. Paulina nr.6350, Chicago, s'au comemorat 31 de ani dela moartea poetului Vasile Voiculescu. Cuvântul de deschidere despre marele poet au fost rostite de Ing. John Pop - Director cultural și artistic al Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"*. S'au recitat poezii și s'a interpretat critic din dramaturgia și proza lui Vasile Voiculescu. Și-au dat concursul: Georgeta Bectaș, Jean Bukiu, Florian Buchiu, Lucia Pop, Lidia Nicolau, Elena Lazăr. S'a prezentat conferința: *"Vasile Voiculescu, poet al neamului si credinței românești"* de către Prof. dr. Gheorghe Rădulescu.

Amândouă aceste manifestări culturale s'au bucurat de un deosebit succes.

Gh. RĂDULESCU

SCRIITORUL OCTAVIAN PALER LA HRAMUL BISERICII "SFÂNTA CRUCE" DIN WASHINGTON

Duminică 18 Septembrie 1994, Biserica Ortodoxă Română *"Sfânta Cruce"* din Washington și-a sărbătorit hramul într'un cadru deosebit și într'o sală socială corespunzătoare aparținând unei biserici americane vecine. La invitația părintelui Gheorghe Calciu și a consiliului parohial, principalul vorbitor la acest eveniment a fost cunoscutul scriitor român Octavian Paler.

În principiu, D-sa a abordat câteva subiecte delicate, pe care le-a tratat cu multă maturitate și înțelepciune. Punctez în continuare câteva din aceste subiecte:

Abordând problema relațiilor dintre țară și exil și a perceperii exilului de către compatrioții noștri din țară, vorbitorul a spus că ne desparte o cortină psihologică, ce trebue neapărat înfruntată cu multă luciditate. Nu ne mai înțelegem reciproc. Comunismul a creat un zid între noi. D-sa a adăugat însă că nu poate judeca exilul, ci poate evalua doar dilemele acestuia. O reapropiere între cei din țară și cei din afara ei este însă necesară pentru salvarea României.

Referitor la evenimentele din Decembrie 1989, vorbitorul a subliniat că revoluția a fost făcută din disperare; că prăbușirea vechiului regim a dus la un vid de putere; și că în acest vid, Securitatea a operat o lovitură de stat anti-ceaușistă. Acum însă, a adăugat D-sa, cercul s'a închis. Atât cei care l-au ucis pe Ceaușescu, cât și cei care la ora actuală îl plâng și îi duc lipsa, și-au dat mâna pentrucă ambele tabere se tem de libertate și democrație.

În ce privește comunismul, a declarat O. Paler, acesta a fost o impostură ateistă cate l-a înstrăinat pe Român de trăsăturile lui tradiționale. Cu privire la situația dinaintea comunismului, vorbitorul a opiniat că revenirea integrală,... *restitutio ad integrum*, este imposibilă; că țăranul român care pe vremuri trăia între pământ și Dumnezeu a fost desțărat; că s'a produs un fenomen de degradare și desnaționalizare care face imposibilă o revenire la situația de acum 40-50 de ani. Oamenii sunt azi cu totul alții.

În mod tragic, a accentuat Dl. Paler, Yalta a devenit un fel de kilometru zero al noii noastre istorii, iar ceea ce a fost impus de Sovietici cu tancurile, a fost ales acum de bună voie de numeroși Români. În consecintă, s'au liberalizat calomnia, vulgaritatea, delicvența, și nerușinarea. România a devenit o țară în care predomină un comunism rezidual, îmbibat cu capitalism primitiv de mahala turcească.

Octavian Paler a spus apoi că Românii sunt obosiți de politică și de mizerie și că nu mai suportă nici maladia de care suferă și nici tratamentul necesar. D-sa a adăugat că principalii factori care fac politica în prezent în România sunt: Mizeria, Demagogia patriotardă, Oportunismul și Repulsia. Și în timp ce foștii comuniști luptă pentru acapararea pârghiilor economice, Opoziția luptă pentru puterea politică.

Acțiunea Domnului Octavian Paler, fiu de țăran român dela poalele Făgărașului, a fost urmărită cu viu interes și a suscitat o lungă perioadă de întrebări și discuții. Personal, am apreciat profunzimea și franchețea vorbitorului și m'am regăsit în convingerea sa că numai dragostea nețărmurită de țară și credința în Dumnezeu mai pot scoate poporul român din marasmul în care l-au aruncat comuniștii și urmașii lor.

Nicolae Dima

RUGĂCIUNE
PENTRU ROMÂNII DIN EXIL

Domane, Dumnezeul nostru, Părintele Păcii și Luminii, Te rugăm primește rugăciunea noastră. Noi, suntem fii ai României, prigoniți și exilați de dușmani pe pământuri străine și îndepărtate de scumpa noastră Patrie, sentinela Europei sacrificate.

Rugămu-ne, Ție Doamne, stinge cu puterea Ta, din inima inveninată și din sufletul întunecat al păgânilor, ura și răzbunarea cu care ne-au cotropit pământul străbun, ne-au ucis părinții, frații, familiile și copiii și ne-au profanat și ruinat sfintele noastre altare, așezămintele religioase și culturale, în care ne-am găsit și ne găsim supremul nostru refugiu, liniștea și consolarea, când se abat asupra neamului și sufletului nostru, vremuri de restriște, furtuni și năpăstuiri.

Împărate Ceresc și al Veșniciei, al Adevărului și al Dreptății, Tu știi, cât ne urăsc înverșunații dușmani, pentrucă nu ne pot doborî și preface în unelte satanice, cu care să lovească și să ucidă credința și sufletul lumii creștine.

Din anul 1989, când după răscoala și imense sacrificii de vieți ale fraților noștri, cu ajutorul tău, a fost doborâtă tirania comunistă din România, însă astăzi alte umilințî și alte cătușe și noi curse i s'au întins Românului, în care să fie înjugat și exploatat de noii criminali neo-comuniști, ca să se stingă pentru totdeauna, în neagră robie, mizerie, acest neam al Daciei, de martiri și de viteji.

Cu inima deschisă, îndreptăm ruga noastră către Tine, și cu gândul la toți martirii, eroii și îndrumătorii neamului nostru românesc din toate timpurile, dar cu sufletul îndurerat, pentru toți frații noștri, uciși de păgâni și trădători, din moși și strămoși: Regele Decebal, Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Tudor Vladimireascu, Horia, Cloșca, Crișan, Avram Iancu, Alexandru Ioan Cuza, Mihai Eminescu, Corneliu Zelea Codreanu.

Mărturisim pe morminte, pe credința, lupta și fertfa lor de cruciați și luceferi ai omenirii, că fapta și pilda lor, va străluci în veacuri în lumina istoriei universale și pentru patria noastră România, dela Nistru pân' la Tisa.

Ocrotește-ne Doamne, de răul pierzător de suflet.
Fie Voia Ta. Amin!

Prof. D. Paulescu

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

DELA REVOLUŢIA DIN 1989 AM AVANSAT PÂNĂ'N 1948

Manevra iliesciană de a înşfăca puterea e o repetiţie de acum 46 de ani.

În 1948, Partidul comunist (o minusculă de 1500 de inşi) s'a înhăitat cu alte minuscule *"Frontul Plugarilor"*, *"Partidul Socialist"*, etc. şi-au pornit la alegeri. Marea majoritate a votat cu Iuliu Maniu dar din urne, graţie *"armatelor eliberatoare"* a ieşit victorios *"Soarele"* care ne-a pârjoilit.

Pentru câştigarea electoralului de după revoluţie Dl. Iliescu ne-a promis *"Democraţie originală"* şi Constituţie proaspătă unde's menţionate Trei Puteri, Securitate independentă, Restituirea averilor, Libertatea Presei, etc.

Ne oprim la *"Libertatea presei"*, care rămâne pe hârtie, atâta timp cât litera legii se traduce cu *"Dicţionarul limbii de lemn"*.

Poţi tipări şi scrie ce vrei, un pas înainte dela înregistrarea maşinilor de scris, dar un pas bătut pe loc, cuvântul n'are nici o greutate. Degeaba dai alarma despre jafuri şi crime, degeaba prezinţi dovezi şi aduci martori, uşile dreptăţii sunt ferecate, iar dincolo de bariera oraşelor, ziarele incomode se sinucid sărind din tren. Scopul e clar: informarea regiunilor rurale să rămână la cheremul televiziunii, unde Dl. Iliescu este vedetă la toate orele: botează, inaugurează şi dansează; iar de când s'a convertit la ortodoxie, îşi întinde gâtul ca să-i plouă aghiazma în cap.

Mai adaugăm că presa e sufocată de preţul hârtiei, expediţiei iar celui ce nu merge în pas cu normativul, i se interzice accesul la conferinţele de presă şi nu găseşte scaun în avionul cu care Dl. preşedinte îşi pritoceşte prestigiul pe meridiane.

Dl. Iliescu e un Ceauşescu în CO(tro)CENI.

•••

DOI ADEVĂRAŢI CREŞTINI

Ora de religie: Bulă stă în bancă şi Cucernicul părinte stă la catedră, citind din Apostolul Matei: (Cap. 18, versetele 21-22)

"Atunci Petru apropiindu-se de El, i-a zis:

Doamne, de câte ori va greşi fratele tău faţă de mine şi eu îl voi ierta? Oare până de 7 ori?

Iar Iisus i-a zis: Nu-ţi spun că până de 7 ori, ci până de 70 de ori câte 7."

După lecţia din Noul Testament, preotul-profesor cere elevilor să dea un exemplu de iertare şi iubire creştină, dar elevii care citiseră în ziare şi văzuseră la televizor luptele dintre Protestanţi şi Catolici din Irlanda, precum şi măcelul din Iugoslavia, unde mai întâi te omoară şi apoi de întreabă cine eşti, n'au putut da nici un exemplu, cu excepţia lui Bulă care răspunde cu glas tare:

Cei mai buni creştini, care au înlocuit războiul cu pacea şi ura cu iubirea sunt:

Evreul Iţic Rabin şi Musulmanul Yasser Arafat!

•••

"ZERONELE" D-LUI SNEGUR

Preşedinta Groza a făcut din birjarul Zerone Ministrul Agriculturii. Zerone ştia să dea cu coasa!

Preşedintele pro-Moscova al Republicii Moldova, Dl. Snegur, îşi are şi el *"Zeronele"* lui: pe Dl. Dumitru Moţpan, şeful Partidului Democrat Agrar, care a adăugat la coada celor şapte clase primare şi doi ani de şcoală de partid. Redăm din *"panseurile"* televiziunii:

"Acum situaţia s'a schimbat radical. Ne-am schimbat cu 380 de grade".

Dela o conferinţă de presă:

"Eu (observaţi că se pune'n frunte. N.R.), *Lucinschi, Snegur şi Andronic împreună formăm triunghiul puterii"*.

La cultura D-lui Dumitru Moţpan adăugăm patriotismul D-lui Andronic, Vice-preşedintele Parlamentului.

Recent Dl. Iliescu a declarat ziarului italian *Corriere dela Sera* că Basarabia e pământ românesc şi se va întoarce acasă. Dl. Andronic, unul din cele trei triunghiuri obtuze ale *"patratului"* ce deţine puterea, a declarat că va chema armata rusă ca să apere frontiera dela Prut.

•••

VA PIERI SATANA ?

Alexander Soljeniţin publică în *"Frakfurter Allgemeine Zeitung"* o scrisoare deschisă adresată conducerii dela Moscova şi'n care prevesteşte *"Dispariţia subtilă a Rusiei din Istorie"*.

"Rusia nu trebue să mai joace un rol important în afara graniţelor ţării, şi trebue să facă eforturi ample în interior. Republicile din Asia Centrală şi mai ales Republica Moldova au calea lor proprie de evoluţie socială şi politică, de aceea Rusia nu mai trebue să le păstreze în zona sa de influenţă".

•••

VORBEŞTE DOUĂ LIMBI

La Ministerul de Externe locuri vacante pentru viitori diplomaţi: condiţia primă să cunoască o limbă străină.

Bulă scrie pe cerere:

Vorbesc perfect limba română şi limba moldovenească!

•••

STAU PE ACELAŞI PICIOR

Un tovarăş caută să explice că prestigiul Preşedintelui Iliescu este egal cu prestigiul Preşedintelui Clintom:

Nici Iliescu n'a călcat pragul Casei Albe şi nici Clinton n'a călcat pragul Cotrocenilor.

AGENDĂ SPORTIVĂ

Radu ŞERBAN

CANOTAJ... La Campionatele Mondiale dela Indianopolis-USA, titlurile supreme la simplu, categoria uşoară, prin Constanţa Burcică, şi echipajul de 4+1 băieţi au fost cucerit de bărcile româneşti. La schif dublu, Elisabeta Lipă şi Iulia Bobeică Bulie au devenit vicecampioane mondiale.

•••

KAIAC-CANOE ... La Campionatele Mondiale din Mexic, Grigore Obreja şi Gheorghe Andriev s'au dovedit cei mai rapizi canoişti din lume pe 500 m., cucerind titlul de campioni mondiali. La C4-500 şi 1000 m. vicecampionii mondiali sunt Marcel Glăvan, Cosmin Paşca, Antonel Borşan şi Florin Popescu.

•••

LUPTE ... Luptătorul român Leonard Frâncu a cucerit medalia de aur şi titlul de campion al lumii la categoria 54 kg. la Campionatele Mondiale de lupte greco-romane pentru juniori, desfăşurate la Budapesta.

•••

BOX ... La Campionatele Mondiale de Juniori dela Istanbul, Dorel Simion şi-a adjudecat titlul suprem la categoria pană, iar Cosmin Văjdea a obţinut medalia de argint la categoria cocoş.

•••

RUGBY ... În primul meci de clasament al celor trei europene calificate în Turneul Final al Campionatului Mondial '95, în ciuda unei dominări categorice a tricolorilor noştri, România a pierdut cu 9-16 confruntarea ce cel mai redutabil XV al continentului european: Ţara Galilor.

•••

ŞAH ... Corina Peptan s'a situat pe locul 5 (cu 8 puncte din 13 posibile) la Campionatele Mondiale pentru tineret (20 de ani) din Brazilia, în timp ce la Tilburg (Olanda) marea maestră Cristina Foişor participă la Turneul Candidatelor, numărându-se printre primele zece şahiste ale lumii.

•••

ATLETISM ... Iulia Negură, Anuţa Cătuna, Elena Fidatov şi Adriana Barbu s'au dovedit cele mai bune maratoniste din lume la Campionatele Mondiale dela Oslo, câştigând primul titlu de campioane mondiale, în cursa de semimaraton şi lăsând în urmă, la multe minute, tot ce are mai valoros lumea atletică, în acest gen de întrecre. Cele patru maratoniste romănce s'au clasat în primele zece din lume, pe podiumul de premiere urcând Iulia Negură (argint) şi Anuţa Cătuna (bronz).

•••

FOOTBALL ... În Divizia Naţională, după şase etape, Rapiduleţul Grand sau Realul Giuleşti conduce plutonul celor 18, purtat pe aripile celebrei sale galerii: *"Că nu-i peşte ca stavridul, nici echipă ca Rapidul"*, promovată în turul al doilea al Cupei UEFA! Lanterna roşie e purtată în continuare de formaţia FRF-ului: Sportul Studenţesc. Surprinde neplăcut involuţia echipelor din Bănie: Universitatea şi Electroputere, aflate în poziţii codaşe!

•••

HANDBAL ... În prima ediţie a Campionatelor Europene femenine, echipa Danemarcei şi-a luat revanşa dela Campionatele Mondiale asupra Germaniei, la Bonn şi Magdeburg, întrecând-o în finălă cu 27-23. Naţionala României a fost de nerecunoscut, clasându-se în final pe poziţia a zecea şi "contribuind " la palmaresul mai modest ca oricând al sportului nostru, anul acesta!

MICA PUBLICITATE

CĂSATORII

• Asistentă medicală, fără obligaţii, din Canada, doresc cunoştinţă cu un domn creştin, nefumător între 44-55 ani în vederea căsătoriei. Ana Frencz R.R. # 2 Lambeth, Ontario N0L 1S5.

• Bărbat tânăr de 45 de ani, ochi albaştri părul cărunt, înălţimea 1.75 m., greutatea 96 kg., fără obligaţii familiare, fără vicii sau defecte fizice, de profesiune mecanic de utilaje portuare, doresc corespondenţă în vederea căsătoriei cu domnişoară sau doamnă de vârstă corespunzătoare din USA, Canada sau Australia. Doamna poate fi văduvă sau divorţată şi cu un copil. Scrieţi la adresa: Vasile Poclitar, com. Grăniceşti Nr. 543, jud. Suceava, cod 5865, România.

• Doresc cunoştinţă domn serios, peste 50 de ani, în vederea căsătoriei. Răspuns P.O.Box 904, Roxbury ,Ma 02120, USA.

• Doamnă, 55 ani, văduvă, brunetă, gospodină, doresc pe această cale să cunosc un bărbat de vârstă cuvenită mie, stabilit în USA sau Canada, în vederea unei prietenii îndelungate sau eventuală căsătorie. Răspundeţi la adresa: Voichiţa Cincu, str. A. Şaguna, nr. 17, Sibiu, 2400, România.

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

PITEŞTI de Dumitru BACU	$28.00
POEZII DIN ÎNCHISORI, Culegere de Z.PANĂ	25.00
CU ACUL PE SĂPUN, Poezii de Zahu PANĂ	20.00
JURNALUL FERICIRII de N.STEINHARDT	25.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN 1939-1939 Culegere de texte	23.00
FANTOMELE LUI PACEPA de Gh.I.OLBOJAN	15.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHENI	10.00
ŞOIMI PESTE PRAPASTIE şi POEZII ALESE 1914-1944 de Nichifor CRAINIC ambele volume	15.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	30.00
DEZGROPAREA CĂPITANULUI de V. POSTEUCĂ	14.00
DIN ÎMPĂRĂŢIA MORŢII de Gabriel BĂLĂNESCU	30.00
ARON COTRUŞ, Opere complete	25.00
SÂNGELE TEMNIŢEI * BALADE de Radu GYR	15.00
ŞI CERUL PLÂNGEA, Amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
321 DE VORBE MEMORABILE ALE LUI PETRE ŢUŢEA	10.00
SĂRATA de Nicolae ROŞCA	8.00
CREZ DE GENERAŢIE de Vasile MARIN	20.00
CU VIII ŞI CU MORŢII LAOLALTĂ de N. STĂNESCU	10.00
ÎNSEMNĂRI DE PE FRONT (1936-1937) de N.TOTU	15.00
BASARABIA SUB STĂPÂNIRE STRĂINĂ de Nicolae CIACHIR	10.00
DIN ISTORIA BUCOVINEI (1775-1944) de Nicolae CIACHIR	10.00
RĂZBUNĂRI CELEBRE (Dela Cain la Stalin) de Nicolae CIACHIR	10.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (Partea I-a 1642-1789) de Prof. dr. Nicolae CIACHIR	20.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (Partea II-a 1789-1919) de Prof. dr. Nicolae CIACHIR	20.00
POEZII PRINTRE GRATII de Alex. SILISTREANU	8.00
ISTORIA POLITICĂ ŞI MILITARĂ A RĂZBOIULUI - 22 IUNIE - de G-ral Platon CHIRNOAGĂ	35.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ÎNVIEREA, Revistă trimestrială de analize, documente, crestomaţie şi cronici, 272 pagini	15.00
ANII DE GROAZĂ DIN ROMÂNIA COMUNISTĂ de Virgil MATEIAŞ	18.00

POEZII de Nicu Iancu PĂLTINIŞTEANU	$ 10.00
FORTUL NR.13 de Marcel PETRIŞOR	10.00
O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ UNUI SAT de Nicolae GOLEA	7.00
PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI poeme Tanka de Dumitru ICHIM	10.00
TEMELIE DE VEAC NOU de Vasile MILITARU	20.00
STROPI DE ROUĂ de Vasile MILITARU	22.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	20.00
VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	6.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI, Poezii de Ion ŢOLESCU	5.00
AMINTIRI DIN COPILĂRIE de P.NĂMOLOASA	5.00
POVESTE DE DINCOLO de Ana Maria MARIN	7.00
DESŢĂRAŢII, Poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, Poezii de Vasile MUSTAŢĂ	5.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FĂRĂ SOARE, Poezii de Alexandru BIDEAN	10.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	7.00
VREŢI SĂ RÂDEŢI de Florin SCĂRLĂTESCU	5.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE, Schiţe şi nuvele de N.NOVAC	7.00
MANSARDA DE CATIFEA poezii de Dan Emilian ROŞCA	7.00
ARDEALUL PĂMÂNT ROMÂNESC de M. LEHRER	20.00
PARMITHI de Victoria BAŢU	5.00
DIALOG DE ABJECŢIE de Radu N. CISMĂŞEANU	5.00
ÎNTRE CIOCAN, SECERĂ ŞI NICOVALĂ de Paraschiv NĂMOLOASA	28.00
CAIDUL - Nuvelele adolescenţei în temniţele comuniste de Mihai RĂDULESCU	7.00
SEARA LUMINOASĂ, Poezii de Florica BAŢU	7.00
RECONSTITUIRI de Constantin MUSTAŢĂ	10.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	8.00
PUNCTE DE VEDERE de Eugen POPESCU	15.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Piteşti, tradus în limba engleză) de Dumtru BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză) de Nicole DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

SALVAREA ROMÂNIEI, PĂMÂNTUL CA PROPRIETATE PRIVATĂ

-de vorbă cu un ţăran din sudul Bărăganului-

—Traian BĂDULESCU—

Urmare din numărul trecut

- Ce părere ai despre partidele din Opoziţie?

- O părere bună, dar nu prea. Nu sunt suficient de clare, de hatărîte, de limpezi, de categorice.

- Care dintre ele ţi se par bine alcătuite şi de viitor?

- Bineînţeles că Partidul Naţional Ţaranesc Creştin şi Democrat.

- Convenţia Democratică este o nădejde şi pentru ţărani?

- Categoric. Numai oamenii aceştia vor înlătura complet obiceiurile comuniste din agricultură, vor scoate din fotoliile locale, trântorii.

- Ce crezi despre guvernul actual Văcăroiu?

- Un guvern de faliment, de dezastru. N'am văzut om mai mărginit ca Neculai ăsta Văcăroiu. Domnule, nu zice decât ce i se dictează, cu aceleaşi cuvinte ca pe vremea lui Ceauşescu. Dă la cifre umflate care n'au cum să acopere sărăcia în care ne-a adus.

- Ce-ai vrut să-l întrebi când se afla în clădirea televiziunii în momentul când ţi se puneau întrebări în emisiunea *"Viaţa satelor"*, în care ai apărut în Duminica aceea?

- Eu am cerut să am un dialog cu dânsul în faţa întregii ţări. L-aş fi întrebat de ce nu dă pământul oamenilor, în mod concret, şi de ce nu primim certificatele de proprietate. Apoi îi puneam înterbări de ce vinde tractoarele în străinătate, pe dolari, cu care cumpără grâu, tot din străinătate şi nu ni le vinde nouă, ţăranilor, cu preţuri accesibile şi în rate prin care am produce mai mult grâu românesc. Vreau să ni se măsoare cât mai urgent proprietăţile care ni se cuvin, să-şi poată planta omul vie, pomi pe un teren sigur şi să-l chiverniseacă fiecare după cum îi de harnic şi priceput pe vechile locuri pe care le-am moştenit din tată'n fiu.

- Şi de ce nu l-ai întrebat?

- Nu mi s'a dat posibilitatea. Eu am vorbit primul - câteva cuvinte, câteva idei că, cică am intrat în criză de timp, apoi a venit el şi-a mâncat borş prin cele ce l-aţi auzit: că s'a făcut, se face şi se va face conform programului aprobat de parlament şi aşa mai departe, adică nimic.

- Care-i situaţia azi în sat?

- Care să fie: majoritatea - fricoşii şi comozii au rămas în fostul ceape, adică în asociaţia mare. Câţiva s'au grupat în asociaţii mai mici, pe uliţe, adică între neamuri şi vecini şi câţiva suntem cu totul independenţi, printre care mă număr şi eu.

- Şi cum vă descurcaţi?

- Greu... Pământul bun îl are fermele de stat. Urmează asociaţia mare, cu loturi întinse. Se dă apoi pe margini pământ celorlate asociaţii, iar nouă, particularilor, cum ni se zice cu ură comunistă, ni se dă ce mai rămâne. Puţini dintre noi ne-am arat şi semănat singuri, majoritatea tot cu maşinile lor ne arăm şi semănăm plătind cu vârf şi îndesat. Noi luăm recolta integral, dar cei din asociaţii primesc numai 30 la sută. De-asta vrea Domnul Iliescu asociaţii, fiindcă 70 la sută îi revine, adică lor, statului de structură comunistă cu sute de mii de funcţionari plătiţi adesea pe degeaba, dela primari până la miniştri. La asta blegii din asociaţii mai sunt puşi să plătească şi aratul şi sămânţa; acum dau şi impozit pe pământ.

- Cum vezi matale că vor merge trburile în anii următori?

- Vai de lumea lui Dumnezeu... Dacă or să iasă tot ăştia în alegeri, la fel va fi.

- Apropo de Dumnezeu, dumneata crezi în puterea Lui divină?

- Fără discuţie. Dar numai cu rugăciuni şi credinţă nu-i putem înlătura p'ăi care nu s'au clintit din frunte. Sunt atât de perverşi şi de vicleni încât s'a ajuns ca cel mai mare ateu ştiinţific, cum e Ion Iliescu, să se închine, fapt pentru care o proastă de babă a făcut *"hi! Domnul Iliescu se închină. E de-al nostru"*... Perversitate mare. Greu s'o dai peste cap. Dar ea va fi tăiată de adevăr. În cinci ani toată lumea a văzut ce le poate pielea ălora care au zis c'au adus democraţia şi-au dat pământ ţăranilor. N'au făcut decât să-şi păstreze funcţiile, pentru salarii de sute de mii şi au oprit tragerea lor la răspundere pentru dezastrul în care au dus ţara în comunism.

- Ce-ar trebui să se facă pentru ca satul românesc să fie ce-a fost el odată, poate şi mai bine, să ajungă la nivelul satului din Europa de Vest?

- Hm!... Pentru asta trebue altă conducere cu altă concepţie... Poate vi se pare că vorbesc ca în ziare şi ca la televizor, dar avem astăzi ceea ce se vrea de către cei care ne conduc. După părerea mea situaţia rea de azi din agricultură şi din ţară convine de minune conducătorilor de azi ieşiţi din aceiaşi comunişti care au condus - pe ici pe colo şi mai peste tot - şi ieri. Ei vor ca totul să fie încurcat, încâlcit, amestecat, să nu ştie bietul om ce-i cu el şi ce poate să fie. Fabricile le menţin, cu o parte din foştii muncitori, deşi nu mai produc, iar de unele nu mai este nevoie deloc. Nu vor să le privatizeze de frică să nu piardă şi ultima lor nădejde la alegeri, acea clasă muncitoare uşor de manevrat prin maeştrii, şefii de atelier, de secţie şi de întreprindere, care sunt aceiaşi, cei mai devotaţi membri de partid care au fost puşi pe aceste funcţii numai pentru dosarul lor bun de cadre. În agricultură şi mai grav. Foştii decid clar în dirijarea maşinilor agricole, a primăriilor, a asociaţiilor - organe care stabilesc când să se are şi ce să se semene pe suprafaţe şi în care locuri. Noi suntem întrebaţi de formă dacă vrem. Celor din asociaţii li se ia 70 la sută din recoltă şi mai sunt apoi puşi să plătească arăturile şi sămânţa. Acum şi impozit pentru producţia realizată. Ce-ar trebui să se facă? Privatizare cu adevărat. Să ni se dea pământul unde l-am avut, să se dea întreprinderile întreprinzătorilor particulari. Poate să fie şi străini. Totul este să se facă treabă. Iar în treburile de conducere - nici un fost comunist. Ei pe unde sunt, sunt numai frână.

- Să ne întoarceam la credinţă. Dumneata te închini şi te duci la biserică?

- De închinat mă închin şi cred puternic în sinea mea că nimic pe lume nu se poate face fără Dumnezeu, dar de dus la biserică nu mă duc.

- De ce?

- Nu am timp. Şi n'am obişnuit.

- Am crezut că zici şi dumneata, ca atâţia alţii, ca nu deschizi uşa bisericii datorită preotului bătrân care, la peste 80 de ani, pare că s'a sclerozat şi se comportă anapoda, apostrofează copiii, înjură adesea babele, face o slujbă stereotipă şi dezagreabilă compromiţând, prin comportarea sa de om nespălat şi indolent, sentimentul religios şi pioşenia. Libertinajul său îndepărtează pe om de Dumnezeu.

- Ştiu că ar trebui un preot tânăr, că satul trebue readus la credinţa strămoşească, la respectul faţă de părinţi şi strămoşi, adică faţă de legea creştinească şi de capul ţării care au fost domnitorul şi regele. Cu preotul acesta care a părăsit casa parohială, după ce-a umplut-o de gunoi, (acum stă la o babă), dăm apă la moară în continuare bunului plac adus de comunişti. De-asta a ajuns unul de punea foc la care, altul a omorît o femeie, după ce a chinuit-o şi acum se fură de pe câmp ca în codru. Se duc pe câmp cu căruţele şi ne culeg porumbul, ne fură pepenii, acum au început să dea iama şi prin struguri. Şi nu sunt neapărat numai ţigani. Unii s'au obişnuit cu asta de pe vremea ceapeului. La noi aci e posibil orice rău căci nu avem primărie, nu avem poliţie, nu jandarmerie, nu nimic. Dacă am devenit cătun.

- Nea Ioane, nu socoteşti normal ca, dumneata, un om umblat, care-ai fost strungar o viaţă şi-ai cunoscut atâtea, să te apropii de-un partid de unde să le spui oamenilor adevărul?

- Eu cred că e normal să le spun oamenilor ce văd şi ce cred - şi le spun, să ştiţi, ori de câte ori am ocazia, dar, într'un partid nu mă'nscriu. Nu că aş fi prea bătrân, ci că nu am această chemare. Eu vreau să am timp să mă ocup de gospodăria mea, să recapăt pământul, să refac în chip de model, dacă se poate vechea gospodărie ţărănească la care să-i fie drag omului să vină, să rămână la copii, şi de unde să aibă şi piaţa de unde să-şi tragă marfă bună şi ieftină.

- Şi politica să fie lăsată tot în mâna politicienilor de tip nou, a foştilor activişti şi de oameni ai regimului comunist, care s'au calificat în munca *"cu gura"* şi să muncească *"cu un deget"* (*"tu fă-o p'aia, tu execută ailaltă!"*) după cum zicea în comunism?

- Nu. Categoric nu! Aici trebue să vie tinerii şi mai ales cei cu şcoală. Trebue să lase la o parte intelectualitatea noastră orice comoditate şi să se arunce în luptă contra comuniştilor să-i scoată din viaţa politică,

- Ar fi frumos, dar să nu uităm că atâţia intelectuali au trecut iar în slujba comuniştilor. Uită-te dumneata la Gherman, la Adrian Năstase, la poetul ăsta dela ţară Marin Sorescu, acum ministrul culturii.

- Ce cultură! Noi, ţăranii, satul a fost lăsat în afara culturii. La noi în sat urlă muzica ţigănească şi de-aia turcească, copiii ăştia sunt lăsaţi total de izbelişte. La şcoală tot aşa li se spune acolo ce le-o spune că vorbesc ăştia tineri mai rău decât ţiganii: cuvinte porcoase, înjurături şi n'au pic de respect faţă de omul bătrân şi omul aşezat.

- Aşa-i nea Ioane: satul lăsat în noroi, conducerea locală lipseşte, şcoala are acelaşi director care a ajuns robul paharului şi supus ălora dela judeţ, care's tot ăia, profesorii şi învăţătorii de aci nu se văd, adică nu depăşesc cu nimic nivelul general jos al satului, iar preotul este o epavă, încotro o luăm?

- Domnule dragă... nu ştiu. Aştept şi eu alegerile astea viitoare care vor veni peste doi ani şi poate dă bunul Dumnezeu să trăiesc să văd cum ţara se trezeşte şi dă votul celor mai deştepţi dintre noi, grupaţi acum în Convenţia Democratică şi, ajunşi la cârmă, oamenii ăştia vor face ce-au făcut marii oameni cu cap din ţara asta înainte de a lua comuniştii puterea. Eu sper că ne-o ajuta bunul Dumnezeu să revenim ceea ce am fost.

... Mă opresc aci, la prag de seară, şi mă uit la nea Ion cât de convins este că alţii vor face ce poate să facă el şi milioane ca el. Ascult dezbaterea din parlament pe tema privatizării când se încearcă o altă minciună: trecerea dela proprietatea tuturor - când eram proprietarii, producătorii şi beneficiarii - la capitalizarea tuturor când iar fabricile vor fi ale tuturor şi - ale nimănui, când vom avea fiecare milionul - pe hârtie şi nimeni nu va fi stăpân, adică nimeni patron, cum se zice, nimeni cu răspunderea. Şi mai ales nimeni cu capital real, fără de care toate sunt poveşti. Până când Doamne, vor tot minţi comuniştii neamul nostru?

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

O "FUNĂREALĂ", UN AEROPORT ŞI-O VIZĂ

Două cutremure de gradul 9 pe scara Funar-Iliescu:

Primul: Şapte senatori din partidele PUNR, PDSR, PDAR, PNŢCD şi PNL au cerut retragerea numirii D-lui Alfred Moses, Ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti. Centrul seismului a fost Cluj, iar vibraţiile au cauzat pagube la sediile partidului PL '93, unde au căzut cărămizi în capul senatorului Dumitru Caluianu şi Alexandru Popovici. O altă cărămidă dela PNŢCD a căzut în capul senatorului Matei Boilă, dar el s'a ales doar cu'n cucui, deoarece Dl. Diaconescu s'a dus în genunchi la Ambasada SUA, spunând că Dl. Boilă a semnat jalba fără s'o citească, pentrucă uitase că avea ochelarii pe nas. Singurii neclătinaţi - Dl. G. Funar şi PUNR, care şi-au asumat întreaga răspundere.

Al doilea cutremur, cu epicentrul la Aeroportul Otopeni, a coincis cu aterizarea şi decolarea Regelui Mihai, invitat la un simpozion pentru a ţintui în istorie *"23 August 1944"*.

Regele a venit cu paşaport englez şi autorităţile trebuiau să-i dea viza, deoarece era născut în România; dar Dl. Iliescu, onorat de viza regală, a declarat ziua de 7 Octombrie sărbătoare naţională, aşa că Regele n'a găsit nici un funcţionar la vamă ca să-i ştampileze paşaportul. A urmat un haos bine organizat iar, până la urmă, Regele a plecat mai înainte de a sosi.

Ca să fim imparţiali, reproducem din ziarul *"The New York Times International"* din 13 Octombrie 1994:

"Preşedintele Iliescu... a declarat că Regele Mihai prezintă un pericol pentru sistemul politic al ţării..." România este singura ţară din Europa de Răsărit unde politicienii cu legături în fostul partid comunist se menţin în continuu la putere din 1989.

"Cu toate că Românii au un mare respect faţă de rege, popularitatea lui este foarte mică".

"The Center of Political Study" (O companie de Cercetări finanţată de Vest): *"Felul cum a fost tratat la aeroport (regele) Mihai de preşedintele Iliescu, este tipical legilor comuniste care nu fac nici o concesie"*.

Regele Mihai s'a bucurat de 48 de ore de simpatia masmediei din lumea liberă, iar preşedintele ţării a fost onorat cu epitetele: comunist, viclean, dictator, mincinos, fricos, etc. ca să repetăm doar o parte din complimentele primite.

Pe scurt Dl. I. Iliescu s'a puratat ca Dl. Ion Iliescu.

O MESERIE NOUĂ

Din cauza sărăciei, mulţi părinţi ai căror copii au terminat cele şapte clase obligatoriu, nu se mai gândesc să-i dea mai departe la şcoală şi-i îndeamnă să-şi caute de lucru şi dacă nu găsesc, să se ocupe de cerşit.

•••

NE ÎNTOARCEM LA "DAVAI CEAS?"

O ştire care îngrijorează pe cei ce privesc viitorul şi-s familiarizaţi cu târgurile dintre cei mari pe spinarea celor mici. La Ministerul Culturii se regrupează cunoscători de limbă rusă! Vom fi împinşi de Vest în braţele Rusiei?

•••

EXECUTĂ CONDAMNAREA ÎN LIBERTATE

Urmând exemplul lui Nicu, care-şi face cura de ficat prin bodegile Capitalei, acum lui Tudor Postelnicu, fost Ministru de Interne, condamnat pentru crimele comise, i s'a prelungit concediul de boală şi-şi petrece puşcăria în libertate.

•••

DREPTATEA-I OLOAGĂ

Procesul celor 14 timişoreni acuzaţi de crime săvârşite în timpul revoluţiei a fost iarăşi amânat până'n 16 Ianuarie 1995. Şase din cei 14 acuzaţi nu s'au sinchisit să vină la proces şi nici patru dintre avocaţii apărării. Curtea Supremă de Justiţie ne asigură că asta va fi "ultima" amânare...

•••

FOCARE DE HOLERĂ

S'au ivit primele cazuri de holeră în judeţele Mureş, Brăila, Dâmboviţa şi Galaţi. În majoritate boala e răspândită printre ţigani. S'au înregistrat şi câţiva morţi.

•••

ÎN MEMORIA MARTIRILOR "CALVARUL AIUDULUI"

Compilăm din ziarul *"Evenimentul zilei"* din 16.9.94:

"La Aiud, în locul «Râpa Robilor», acolo unde erau îngropaţi deţinuţii morţi în închisoare, a fost inaugurat monementul «Calvarul Aiudului»".

La Ceremonia organizată de *"Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici Români"* (AFDPR) au luat parte 2.000 de persoane venite din toată ţara...

Ansamblul arhitectonic este format din 7 perechi de cruci duble care susţin pe braţele ei o cruce numită *"Crucea Destinului"*. Monumentul e înalt de 18 m. Se va clădi o capelă şi un osuar unde se vor aduna toate oasele din gropile comune din *"Râpa Robilor"*.

Au fost prezenţi şi doi tineri sibieni în uniformă legionară.

•••

STRĂINII NE HRĂNESC BĂTRÂNII

În sectorul 1,2 şi 3 al Capitalei bătrânii singuri, săraci, primesc acasă, de trei ori pe săptămână, mâncare caldă datorită organizaţiei britanice: *Romanian Project UK* şi *Help Age International*, care cooperează cu societăţile *"Alsheimer"*.

•••

"UN GUVERN AL GROAZEI"

Dl. Anton Rossbach, ambasadorul Germaniei la Bucureşti, declară: *"Noi proiecte de investiţii germane în România nu se întrevăd, fiindcă guvernul român, deşi se plânge că nu vin investitorii străini, îi descurajează prin impozitarea diferenţială a profiturilor, superioară celei care se aplică investitorilor români (nomenclaturişti, securişti etc. N.R.). Se impozitează chiar şi creditele din străinătate. Este un guvern al groazei."*

•••

SE FURĂ MEMORIILE

Nu-i vorba de memoria sau inteligenţa vreunui ministru, că atunci hoţul ar fi păgubaş, ci de memoriile dela jocurile electronice.

•••

CHINEZA, KURDA ŞI ARABA

Sunt cele trei limbi pe care poliţiştii le învaţă pentru a putea ţine piept organizaţiilor mafiotice, ce vor să-şi stabilească zone de protecţie şi de distribuire a stupefiantelor. Chinezii au fost alungaţi din Portugalia, Spania şi Ungaria şi acum centrul mafioţilor europeni s'a mutat pe malurile Dâmboviţei.

•••

ÎN CE ŢARĂ TRĂIM ?

Răspunsul ni-l dă Dl. Alexandru Paleologu:

"Noi nu trăim într'o ţară de imbecili, ci într'o ţară în care imbecilii conduc".

•••

EXPLOZIE CU CÂNTEC

Furnalul 6 al Combinatului siderurgic Galaţi a fost distrus de o explozie. Până acuma nu s'a stabilit dacă a fost accident sau act de sabotaj.

Efectul acestei explozii a fericit fabricile de oţel din Ucraina, care şi-au asigurat o nouă piaţă de 300.000 de tone de semifabricate de oţel. Alţi fericiţi sunt samsarii, care vor lua comision dela fabricile din Ucraina.

APRECIERI TARDIVE

Ofiţerilor şi soldaţilor pedepsiţi pentru vina c'au luptat contra comuniştilor li s'a făcut, în sfârşit, dreptate: au fost înaintaţi în gradul de generali în retragere 133 de colonei veterani de război. De asemenea, s'au reacordat grade la 7.013 militari îndepărtaţi abuziv din armată.

•••

"ELITE" NOU-NOUŢE

Avem elita securiştilor, foşti şi prezenţi, care şi-au privatizat averile ţării şi elita *"ţiganilor"* care's oameni cinstiţi, ei fură pe faţă. La anualul Bal al Ţiganilor (Costeşti-Vâlcea) îţi luau ochii maşinile luxoase: Regele Cioabă (Cadilac) cu steag *"diplomatic"*, iar restul oaspeţilor au sosit la bal în automobile, numai mărci străine. Ţiganilor nu le place *"Dacia"*.

•••

PROTECŢIONISM ?

Noilor maşini importate li se adaugă o taxă vamală de 20% peste preţul de cumpărare, iar pentru cele uzate mai mult de un an, taxa se calculează după vechimea şi capacitatea motorului.

•••

AUTOMOBIL... PEDEPSE GRELE

Noua lege a circulaţiei aplică amenzi care întrec imaginaţia! Plăteşti dela 16-20.000 lei dacă nu anunţi la poliţie că pe drum e un obstacol (polei, accident etc.), dacă nu te opreşti să ajuţi un motorist în pană, dela 50-100.000 lei dacă nu te opreşti la semnalul poliţistului când trece vreo coloană oficială; dacă un şofer dela autobuze vorbeşte cu'n călător primeşte o pedeapsă de 20.000 lei etc. Legea are o parte bună: muncitorii şi funcţionarii nu sunt pedepsiţi că se uită la automobile luxoase.

•••

TVI ÎN LOC DE TVR

TVR înseamnă Televiziunea Română, iar TVI înseamnă Televiziunea Iliescu. Printr'o manevră ţehnico-comunistă (nu li s'a comunicat data când trebuesc depuse actele), candidaţii Sindicatului liber din Televiziune nu mai pot ajunge în Consiliul de administraţie al TVR. Astfel, au fost înlăturaţi Octavian Paler, Gabriel Liiceanu, Lucian Pintilie şi Neculai Constantin Munteanu. Sindicatul a făcut apel dar, bineînţeles, l-a pierdut.

•••

VA PLĂTI RUSUL?

"Liga Română a Veteranilor de Război" cere despăgubirea prizonierilor români care au muncit în minele sovietice. Ostaşii şi ofiţerii capturaţi de armata roşie au fost trimişi să muncească în minele şi colhozurile din Siberia, de unde s'au întors acasă infirmi şi cu sănătatea compromisă. (România a fost obligată să plătească Sovieticilor un leu de aur pentru fiecare metru de cale ferată, Bucureşti-Craiova, construită de prizonierii ruşi.N.R.)

•••

VOT CU INTELIGENŢA PE SCAUN

"The European" - 7-13 Oct. 1944: Românii au găsit şi vor aplica leacul ca în viitor parlamentarii absenţi să nu mai poată oferi cartea de vot unor alţi colegi. Nişte senzoriale electrice vor fi instalate pe fundul scaunului care vor inregistra votul numai dacă persoana ce ocupă scaunul are greutatea exactă a celui absent. Alături de vechile prietenii politice, se vor naşte noi prietenii pe bază de grame şi kilograme.

•••

REABILITAREA CONDEIELOR

Procesul de reabilitare a lui Pamfil Şeicaru, Radu Gyr, Stelian Popescu, Romulus Dianu, Alexandru Hodoş şi a altor personalităţi a fost amânat pentru începutul lunii Decembrie a.c.

•••

Românii au brevetat o rasă de ovine cu lână roz, numită Korakal de Botoşani.

•••

A crescut numărul pescarilor înregistraţi oficial. O necesitate dictată de sărăcie şi inflaţie.

•••

Comparând cu principalele ţări din Europa de Est, România are cele mai puţine vehicule.

•••

Dacă vrei să-ţi capeţi pensia, indiferent dacă ai dublă cetăţenie, trebue să ai domiciliul în ţară.

•••

Au fost repatriaţi din Germania 34.000 de Români, dintre care 20.000 sunt ţigani.

•••

Din cei patru monştri comunişti au mai rămas trei: Cuba şi Coreea de Nord. China şi Vietnam au introdus *"Marxismul de piaţă"*, mai precis domolesc trecerea bruscă dela o economie la alta.

•••

Federaţia rusă a redus cu 50% taxele vamale pentru mărfurile importate din România.

•••

Între 25-28 Octombrie s'a desfăşurat în Marea Neagră *"Partener Maritim"*; au participat Statele Unite, Rusia, Italia, Bulgaria, Grecia, Turcia şi România în frunte cu distrugătorul Mărăşeşti.

•••

Cu leafa pe doi ani şi jumătate un German îşi cumpără o maşină; Românului îi trebue 35 de ani.

•••

Pentru cumpărarea de tractoare, maşini şi utilaje agricole, guvernul va plăti 70% din dobânda cerută de bănci. Beneficiază numai producătorii agricoli individuali.

•••

Un litru de ulei de măsline din Grecia costă 12.000 lei; cel de floarea soarelui, din Olanda - 3.000 lei.

•••

La iniţiativa şi sub conducerea D-nei Liliana Pagu, s'a inaugurat *"Clubul Femeilor de Afaceri"*.

•••

Cele două oraşe: Bucureşti şi Atlanta, Ga. s'au înfrăţit şi vor colabora în domeniile: financiare, educaţiei, sănătăţii, culturii, siguranţa cetăţenilor, combaterea criminalităţii etc.

•••

Capitala are 450 de tramvaie, 210 troleibuze şi 880 autobuze.

•••

O caricatură în *"România Liberă"* comentând noua atitudine a unui vechi tovarăş: *"Ăsta, da, caracter! Ăsta nu linge unde a scuipat, ăsta scuipă unde a lins!"*

•••

S'a obţinut încă pentru un an prelungirea Statutului de Naţiune Favorizată. România şi Albania sunt singurele ţări care trebue să-şi reînnoiască favoarea an de an..

•••

Furturile din tren şi jefuirea pasagerilor sunt în plin progres.

•••

Salariul lunar: un parlamentar - 716.300 lei; un secretar - 120.000. O tonă de lemne costă 47.574 lei.

•••

Ca o prevedere în cazul unui accident nuclear, autorităţile militare împreună cu forţele NATO au făcut un exerciţiu de evacuare a cetăţenilor din Cernavodă.

•••

TAROM a împlinit 40 de ani şi este prima companie din Estul Europei care a întrebuinţat avioane construite în Vest. În 1925 s'a inaugurat prima cursă internă: Bucureşti-Galaţi.

•••

86,7% dintre Români sunt ortodocşi care se roagă în 12.513 de biserici, cinci mitropolii şi şase arhiepiscopii; iar în cele 367 de schituri şi mânăstiri sunt 5.200 de călugări şi călugăriţe.

•••

Numărul elevilor de liceu a scăzut aproape la jumătate. În 1989/1990 erau 986.120, acum sunt prezenţi în clasă cca. 400.000. Cursurile serale s'au redus la o cincime.

•••

Pentru a termina cu *"meseria de student"*, pe viitor se va impune o taxă celor rămaşi repetenţi.

•••

Rezultatul unui sondaj al opiniei publice: Dl. Emil Constantinescu - 52% păreri favorabile şi 40% nefavorabile; Dl. Adrian Năstase - 48% şi 38%, iar Dl. Iliescu: 45% bune şi 51% proaste.

•••

În 1993, aproape 23.000 de persoane s'au îmbolnăvit de tuberculoză, cartea de vizită a sărăciei.

•••

Pentru Crăciun, un cadou special: o Dacie cu 9-12 milioane de lei.

•••

S'a înfiinţat *"Asociaţia ofiţerilor de rezervă şi în retragere din SRI"*. Tot ce mai trebue pentru reabilitarea foştilor securişti este decoraţia de *"Erou al Revoluţiei"*.

•••

Într'o vizită la Casa Armatei din Braşov, Dl. Iliescu a fost întâmpinat de un grup care a strigat: *"Ceauşescu-PCR!"* Au fost aplauze sau o aluzie că sub Ceauşescu se trăia mai bine?

•••

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

TRATATUL DE PACE DINTRE ISRAEL ŞI IORDANIA

YITZHAK RABIN PREŞEDINTELE CLINTON ABDUL SALAM AL-MAJALI

Israelul şi Iordania au încetat să mai fie în stare de război, după 46 de ani, când pe data de 26 Octombrie, în faţa a 4.500 de invitaţi, a fost semnat tratatul de pace la Arava, în Sudul Iordaniei, în apropierea frontierei cu Israelul.

Pentru partea israeliană a semnat Primul-ministru Yitzhak Rabin, iar pentru cea iordaniană, Primul-ministru Abdul-Salam al-Majali. Tratatul a fost contrasemnat de Preşedintele Clinton, care a luat loc la masa între cei doi prim-miniştri.

Conform documentului, cele două părţi îşi recunosc reciproc suveranitatea şi integritatea teritorială, ca şi independenţa politică. Israelul va retroceda cea mai mare parte din teritoriul reclamat de Iordania, cu excepţia unei mici suprafeţe, unde fermierii israelieni vor fi acceptaţi să rămână, pe baza unui contract de închiriere. Iordania va primi anual dela Israel 50 milioane metri cubi de apă, majoritatea din râul Yarmuk. Ambele părţi se vor abţine dela utilizarea forţei împotriva celeilalte şi nu vor admite utilizarea teritoriului lor sau vor face alianţe militare cu alte puteri ostile uneia din părţi. Se vor stabili depline relaţii diplomatice şi va exista o largă cooperare în comerţ, turism şi alte domenii.

Partea care a iritat pe Palestinieni este faptul că s'a dat prioritate Iordaniei asupra locurilor sfinte musulmane din Ierusalim, oraş pe care ei îl consideră viitoarea capitală a statului lor. De notat că în 1988 Iordania a renunţat la regiunea Malului de Vest, cucerit de Israelieni în 1967, în favoarea Palestinienilor.

Dintre invitaţi au făcut parte opt miniştri de externe, printre care Christopher şi Kozârev, sponsori ai tratatelor arabo-israeliene. A surprins lipsa lui Mubarak şi a lui Arafat, care nu au fost invitaţi de Regele Hussein.

Spre deosebire de acordul cu OEP, toţi Israelienii au primit favorabil tratatul de pace. Se poate reaminti că în decursul anilor au existat o serie de contacte între cele două părţi, iar Hussein a avut în 1973 o întâlnire secretă la Tel Aviv cu Golda Meir, la numai o săptămână dela declanşarea celui de-al treilea război arabo-israelian, unde la frontiera dintre Israel şi Iordania a domnit liniştea.

Relaţiile pacifice, care încep să se stabilească între Israel şi vecinii săi sunt umbrite de reacţia ostilă a unor grupări arabe fundamentaliste ca Hamas, Ezbolah, Jihad şi altele, care continuă actele teroriste.

Preşedintele Clinton a fost şi la Damasc, unde s'a întâlnit cu Assad. Preşedintele sirian a rămas însă intransigent pe vechea sa poziţie. Pacea cu Israelul e condiţionată de retragerea totală din Golan în decurs de un an.

Deşi a criticat pe George Bush că a acordat prea mult timp problemelor externe, se poate spune că turneul Preşedintelui Clinton, de patru zile în Orientul Mijlociu (Egipt, Iordania, Israel, Siria, Arabia Saudită şi Kuweit), a fost o încercare de ridicare a cotelor partidului său pentru alegerile din Noembrie.

CLINTON A APROBAT UN ACORD DE COMPROMIS CU COREEA DE NORD

Preşedintele Clinton a aprobat un acord de compromis cu Nord-coreenii, în ceea ce priveşte dezasamblarea instalaţiilor nucleare ale acestora.

Acordul semnat la Geneva pe 21 Octombrie apare ca o cedare a poziţiei americane în favoarea Coreenilor, care nu au decât de câştigat, în urma şantajului lor nuclear. El este un plan în trei faze.

În prima fază; *care va dura cinci ani,* Coreea de Nord îşi va îngheţa programul său nuclear şi a promis că nu va realimenta reactorul din Yongbyon. USA şi aliaţii săi vor începe construcţia primului din cele două reactoare cu apă uşoară, care vor costa 4 miliarde dolari şi vor fi finanţate în mare parte de Coreea de Sud şi Japonia.

În faza a doua, Coreea de Nord a promis să permită inspectarea instalaţiilor sale, pentru a se putea determina, cât plutoniu potenţial convertibil în arme nucleare a fost produs. Coreea va începe să-şi trimită în afară combustibilul convertibil, dar scoaterea din reactoare a celor 8.000 de bare, care îl conţin, va dura *minimum trei ani.* USA, la rândul ei, va termina lucrările primului reactor cu apă uşoară, care va începe să producă electricitate.

In faza a treia care va *dura câţiva ani,* Nord-coreenii vor demonta instalaţiile majore ale uzinelor, care fac parte din programul lor nuclear. USA şi aliaţii săi vor termina construcţia celui de-al doilea reactor.

Acordul (care mai are şi clauze secrete) prevede reluarea discuţiilor dintre Nord şi Sud-coreeni, ca şi promisiunea Washingtonului de a nu folosi arme nucleare împotriva Coreei de Nord. De asemenea, USA va livra în primul an 50, apoi 500.000 tone combustib8il anual pentru încălzire şi electricitate, până la intrarea în funcţie a noilor reactoare.

Acest acord, a cărui fază finală se va desfăşura de abia în secolul următor, este considerat de mulţi ca un joc periculos al administraţiei Clinton, ce reprezintă şi un precedent pentru alte ţări, care vor să-şi fabrice arme nucleare.

Nord-coreenii se pot răzgândi după câţiva ani şi reîncepe rapid producţia de arme atomice, cele 8.000 de bare din reactorul dela Yongbyon având suficient plutoniu pentru cinci bombe atomice. (CIA consideră că ei au deja două). În zece ani, Coreea de Nord va putea produce 100 de astfel de bombe.

După ce mai bine de un an Washingtonul a considerat că liderii din Pyongyang sunt stalinişti, de neîncredere şi imprevizibili, s'a făcut acum acest compromis cu viitor nebulos. Noul lider, Kim Jong Il, fiul lui Kim Ir Sen, a fost în ultima decadă şeful programului secret de arme nucleare. Acordul este rezultatul colaborării preşedinţilor naivi Clinton şi Carter.

"SHOW"-UL AMERICAN DIN GOLFUL PERSIC

Pe data de 7 Octombrie, opoziţia din Irak a raportat că divizii ale armatei de elită, Garda Republicană, se îndreaptă către Sud. Bagdadul a negat că are intenţia de a invada Kuweitul, dar Preşedintele Clinton a ordonat trimiterea unei forţe de 36.000 oameni în Golful Persic şi punerea în alertă a încă alţi 100.000. Au fost deplasate două portavioane, iar forţa aeriană urma să ajungă la un număr de 700 avioane de luptă. Preşedintele a cerut retragerea imediată a forţelor irakiene, din apropierea graniţei cu Kuweitul.

La Bagdad nu s'au semnalat pregătiri de război şi guvernul a declarat că este vorba de exerciţii de rutină, iar acuzaţiile Statelor Unite sunt făcute cu scopul de a amâna ridicarea sancţiunilor. Consiliul de Securitate a avertizat Irakul, că este hotărît să protejeze Kuweitul. Saddam Hussein şi-a retras trupele spre regiunea Nassirya, dar Washingtonul a rămas sceptic şi pe poziţie forte.

Ministrul rus de Externe, Andrei Kozârev, a plecat la Bagdad, anunţând apoi că Irakul este gata să recunoască frontierele şi suveranitatea Kuweitului, conform rezoluţiilor Consiliului de Securitate, pentru eventuala ridicare a sancţiunilor economice.

Pe data de 16 şi 17 Octombrie, în urma unor şedinţe furtunoase, Consiliul de Securitate a aprobat în cele din urmă o rezoluţie de condamnare a Irakului, cerând retragerea trupelor sale şi cooperarea cu echipele ONU, care controlează armamentul irakian. Nu a fost acceptată propunerea americană de a înfiinţa o zonă complet demilitarizată până la paralela 32.

S'a putut observa că a început să existe o divergenţă de păreri în privinţa Irakului. Rusia, China şi Franţa pledează pentru o ridicare treptată a sancţiunilor economice, contrar poziţiei Statelor Unite. Ministrul francez al Apărării, François Léotard a acuzat Washingtonul, că reacţia faţă de mişcarea trupelor irakiene a fost făcută cu scopul de a îmbunătăţi poziţia Partidului Democrat în alegerile din Noembrie, iar Irakul nu a încălcat nici o rezoluţie (părere şi a candidatului prezidenţial Ross Perot). Irakul şi-a retras în următoarele zile trupele la Nord de paralela 32.

Este de remarcat că inspectorii ONU au raportat deplina localizare şi distrugere a componentelor de arme nucleare, biologice şi chimice, ca şi a rachetelor cu bătaie lungă. A fost aplicat şi un sistem de monitorizare care funcţionează bine.

Criza din Golful Persic a fost un foc de paie, declanşat de Saddam Hussein, pentru a atrage atenţia asupra Irakului, care este după aproape patru ani de embargou, într'o situaţie economică dezastruoasă, neputând să-şi vândă petrolul. Raţiile alimentare au fost din nou reduse, inflaţia este de 2.500% iar lipsa alimentelor şi medicamentelor a dus la o mare mortalitate, mai ales printre copii. Statele Unite au sperat ca prin menţinerea sancţiunilor, populaţia să se revolte împotriva lui Saddam, dar rezultatul a fost contrar după acţiunea americană, Washingrtonul fiind considerat adevăratul duşman al poporului. Americanii au nevoie de un Irak slab, care să rămână totuşi o sperietoare pentru vecini, gata să cumpere armament american. Astfel, din 1991 până în prezeznt, s'au făcut contracte în acest domeniu cu o valoare de 60 miliarde dolari.

Rusia, căreia Irakul îi datorează 10 miliarde dolari şi este grăbită să încheie noi contracte, este pentru ridicarea embargoului. Acelaşi lucru îl doresc Franţa, China, Japonia şi Germania, care exportau în Irak pentru sume importante.

"Show"-ul american a fost făcut de Clinton, pentru îmbunătăţirea imaginei sale de lider slab, în urma felului stângaci şi nehotărît în problemele externe (Somalia, Bosnia, Haiti).

SADDAM HUSSEIN

KOHL A CÂŞTIGAT ALEGERILE LA LIMITĂ

Coaliţia guvernamentală a Cancelarului Kohl a câştigat cu greu alegerile din Germania, obţinând faţă de opoziţie numai un avans de 0,3%. Partidul lui Kohl, Democraţii Creştini, au obţinut 41,5% voturi iar aliatul acestuia, Democraţii Liberi 6,9%, ceea ce a dus coaliţia la un total de 48,4%.

Opoziţia a câştigat 48,1% din voturi. Partidul cel mai puternic, Social Democraţii, conduşi de Rudolf Scharping, a obţinut 36,4%, Verzii 7,3%, iar Socialismul Democrat (fostul partid comunist) 4,4% (dela 11% în 1990).

Restul de 3,5% din voturi au fost acordate unor mici partide, care nu vor avea reprezentanţi în Parlament. Printre ele se numără şi Partidul Republican care deţine 331. O majoritate de numai 10 locuri, faţă de 134 cât avea după alegerile din 1990, când a obţinut 54% din voturile directe, imediat după unificare.

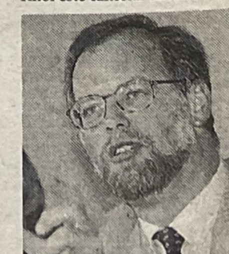
Scăderea numărului de voturi acordate coaliţiei guvernamentale se datorează unor nemulţumiri în rândul populaţiei. După patru ani dela unificare, care a dus la transferul a 330 miliarde dolari către Est, datoria publică a ajuns la 1,3 trilioane dolari, şomajul la 3,5 milioane. Cei din Vest îl critică acum pe Kohl pentrucă a făcut unificarea, iar cei din Est, pentru suferinţele trecerii spre o economie de piaţă. Să nu se uite însă că unificarea Germaniei este un act istoric care trebuia îndeplinit, iar de blamat sunt cei care au împărţit Germania şi au impus în Est tipul de economie rigidă de stat, care a dus la dezastru în toate ţările care au aplicat-o.

Trebue remarcat că sunt semne îngrijorătoare, în ceea ce priveşte realegerea în Parlament (Bundestag) a Cancelarului Germaniei, când Kohl va avea nevoie de 337 voturi, jumătate plus unu din cele 672, pentru a fi reales. Marja de numai patru locuri poate fi pusă în pericol în cazul unor absenţe, mai ales că au apărut unele neînţelegeri cu Democraţii Liberi, partenerii de coaliţie. Din acest motiv, realegerea programată iniţial pentru 11 Noembrie a fost amânată încă şase zile.

Se poate reaminti, totuşi, că Willy Brandt a devenit cancelar cu numai 12 voturi majoritare, iar Helmut Schmidt cu numai 10, dar ambii cancelari socialişti au putut însă guverna pe întreaga perioadă a termenului. Khol este cancelar din 1982.

HELMUT KOHL

RUDOLF SCHARPING

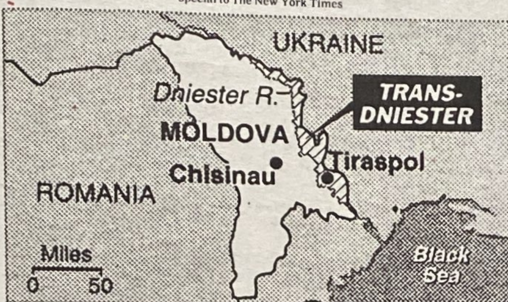
CRONICA INTERNAŢIONALĂ

Traducere din ziarul "New York Times"

TRUPELE RUSEŞTI SE VOR RETRAGE DIN REGIUNEA FIERBINTE A MOLDOVEI

By HENRY KAMM
Special to The New York Times

CHIŞINĂU, MOLDOVA, Octombrie 22 - *"Le-ar place să scuipe pe acest acord"*, a declarat comandantul Armatei a 14-a Ruse, Gen. Loc. Alexandr Lebed, vorbind despre trupele sale staţionate în autoproclamata republică Transnistria.

Acordul semnat Vineri (21 Octombrie, n.r.) de prim-miniştrii Moldovei şi Rusiei, prevede o retragere în trei faze a trupelor Gen. Lebed din această regiune care încearcă să se separe de Moldova.

"Ei s'au născut aici", a spus generalul despre soldaţii săi, într'un interviu la cartierul său general din Tiraspol. *"Ei vor să rămână şi să se proclame «Armata Naţională de Eliberare»"*.

Retragerea trupelor ruse este ultimul lucru pe care-l doresc liderii insurgenţilor din Tiraspol. Republica rebelă ocupă o fâşie de teritoriu de-a lungul Nistrului, din ceea ce a fost Republica Sovietică Moldovenească.

Moldova, independentă din 1991, este statul care succede defunctei republici sovietice. Din populaţia ei de 4,4 milioane, aproximativ 800.000 trăiesc în Transnistria şi majoritatea acestora consideră limba rusă ca limba lor maternă.

Restul Moldovei a făcut parte din România până în 1940 şi limba majoritară este româna. Dar etnici Ruşi, Români şi Ucraineni, ca şi alte mici grupuri etnice trăiesc pe ambele părţi ale Nistrului.

Armata a 14-a a intervenit ca să oprească un scurt conflict armat în Iunie 1992, când guvernul moldovean din această capitală, cunoscută înainte sub numele rusesc de Kişinev, a căutat să stabilească controlul asupra întregului teritoriu.

Un armistiţiu, supravegheat într'o *"zonă de securitate"* pe ambele maluri ale Nistrului de trupe ale Rusiei, Moldovei şi Transnistriei, sub comandă rusă, a divizat de fapt ţara.

În Chişinău, un oraş cu 700.000 locuitori, e uşor de văzut ce greu este să dispară urmele unei ocupaţii sovietice de o jumătate de secol.

Numele străzilor a fost schimbat, iar statuile au fost mutate într'un fel de parc memorial comunist. Au apărut câteva întreprinderi pariculare şi s'au făcut promisiuni deşarte pentru idealul democratic.

Dar conducătorii Moldovei sunt aceiaşi care au guvernat până la independenţă ca lideri ai Partidului Comunist Sovietic.

Spiritul de dominaţie încă pare să facă faţă comună cu arhitectura oraşului, care ar putea fi amplasată în oricare parte a fostei Uniuni Sovietice. Acest lucru este evident mai ales în palatele ostentative ale celor care guvernează.

Viaţa a rămas pentru cei mai mulţi o luptă zilnică pentru cele necesare care sunt, fie în cantităţi prea mici, fie excesiv de scumpe. Grosolănia este regulă, exceptând pe cei dela putere.

Străinilor încă li se comandă ce să facă de către funcţionarii din hoteluri sau bănci, ospătari sau ghizi, în loc să fie serviţi. Soldaţi purtând uniformele foştilor grăniceri K.G.B. privesc pe străini la aeroport cu o ostilitate greu deghizată, care dă impresia că plecarea din ţară este considerată o acţiune suspectă.

Dar comparat cu Tiraspol, care a fost sovietic pe întreaga existenţă a Uniunii Sovietice, Chişinăul pare un bastion al libertăţilor democratice.

Decât să pretindă că libertatea a fost instalată, Tiraspolul se mândreşte că a păstrat metodele sovietice. O statuie imensă a lui Lenin prezidează în faţa palatului guvernamental, încă denumit Sovietul Suprem.

"Noi nu luptăm împotriva monumentelor", a spus Grigore Mărăcuţă , adjunctul autoproclamatului preşedinte al republicii separatiste, Igor Smirnov. *"Noi credem că mai degrabă ar trebui să facem monumente noi şi să nu vorbim de cele vechi, indiferent de ce semnificaţie politică sau psihologică aveau"*.

El a vorbit la o conferinţă de presă cu ocazia vizitei lui Höynck, Secretarul General al Conferinţei celor 53 de naţiuni pentru Securitate şi Cooperare în Europa.

Domnul Mărăcuţă a stat sub steagul fostei republici sovietice, steagul oficial al regiunii secesioniste. Biroul său are ca ornament principal vechea stemă, reprezentând secera şi ciocanul, steaua roşie cu cinci colţuri şi o compoziţie cu struguri, mere, un răsărit de soare şi snopi de grâu.

"Simbolurile sunt o chestiune, iar ce facem e altă chestiune", a spus Ana Volkova, Vicepreşedintă a Sovietului Suprem. Ea a subliniat că s'au stabilit dela sine câteva afaceri cu participare străină iar 7 Noembrie, aniversarea Revoluţiei Bolşevice, nu mai este o zi de celebrare şi doar una nelucrătoare.

Pentru guvernul Preşedintelui Mircea Snegur, secesioniştii oglindesc spiritul care a stat la baza loviturii de stat dela Moscova din August 1991 ca şi încercarea de lovitură de stat de anul trecut, care au avut intenţia de restaurare a Uniunii Sovietice, aşa cum a fost ea înainte de venirea la putere a lui Mihail Gorbaciov.

"Va fi din ce în ce mai greu de a găsi o soluţionare politică", a spus Domnul Mărăcuţă la Tiraspol. *"Dar viaţa a arătat că această republică poate să trăiască pe cont propriu"*.

Declaraţiile făcute în România nu ajută guvernul moldovean să convingă populaţia din Transnistria că drepturile lor lingvistice şi etnice vor fi respectate dacă se vor uni cu Moldova, au declarat oficialităţi importante ale guvernului.

Preşedintele Snegur a spus că "declaraţiile iresponsabile" dela Bucureşti au înrăutăţit şansele de aplanare ale conflictului.

El nu a menţionat nume,

Gen. Aleksandr Lebed

dar Primul ministru Sangheli a spus Domnului Höynck şi reporterilor din Vest care l-au însoţit, că Preşedintele român Ion Iliescu a declarat la Bucureşti că naţionalitatea moldovenească nu există, iar Moldova a făcut parte din România.

Temerile din Transnistria nu au putut fi îndepărtate nici de steagul moldovean care este identic cu cel românesc, cu excepţia stemei, nici de imnul naţional care este cel al României.

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte

EFEMERIDE

OPRIŢI A DOUA YALTĂ!

Sfânta Episcopie Ortodoxă a Românilor din America, dela Vatra Românească, a trimis tuturor parohiilor din eparhiat şi a publicat şi în revista *"SOLIA"* din luna Octombrie 1994, un APEL către toţi Românii americani pentru oprirea *"Yaltei II"*.

În apel se spune că Statele Unite au acceptat politica denumită *"Yalta II"*, prin care au cedat sferei de influenţă a Rusiei, Europa Centrală şi de Răsărit.

Motivele acestei alarme sunt bazate pe următoarele elemente:

Primul, este un reportaj apărut la 6 Septembrie 1994, în cotidianul *"The Washington Post"* în care se spunea de existenţa la Departamentul de Stat a unui document politic, unde Statele Unite au acceptat *"extinderea sferei de influenţă ruseşti sub formula de apărători ai păcii"*.

Al doilea, este declaraţia făcută la 6 Septembrie crt. de către Ambasadorul Statelor Unite la ONU, Madeleine Albright, aflată în vizită la Moscova, prin care recunoştea Rusiei *"dreptul"* de a menţine pacea în fostele republici unionale, care s'au declarat independente.

Al treilea, este o declaraţie a Preşedintelui Clinton făcută în luna Iulie crt. ziariştilor, în care preşedintele american a spus că fostele republici sovietice (care s'au declarat independente) s.n. se pot reuni dacă popoarele lor doresc aceasta.

Al patrulea este împărţirea Biroului European al Departamentului de Stat în două Birouri, unul care se va ocupa de naţiunile care au aparţinut fostei Uniuni Sovietice, în vederea reîntregirii teritoriale a fostului imperiu, iar celălalt de restul Europei.

Apelul în cauză este redactat de Congresul Românilor Americani (CORA) şi este susţinut de *"Coaliţia Europei Centrale si de Răsărit"* formată din: American Latvian Association, Inc.; Armenian Assembly of America; Byelarusian Congress Committee of America; Bulgarian Institute for Research and Analyses; Czechoslovac Council of America; Estonia World Council, Inc.; Hungarian American Coalition; Joint Baltic American National Committee; Lithuanian-American Community, Inc.; National Federation of American Hungarians; Polish American Congress, Inc.; Slovak World Congress; Ukrainian National Committee of America, Inc.; Ukrainian National Association, Inc.; US-Baltic Foundation.

Prin acesta, se cere tuturor celor originari din ţările ameninţate de noul imperialism rusesc, să ajute la oprirea politicii *"Yalta II"*, scriind senatorilor şi congresmenilor din statele unde domiciliază, să se opună acestei politici dezastruoase, atât pentru Europa, cât şi pentru viitorul Americii.

Cum şi de unde a pornit această politică de orientare rooseveltiană în Statele Unite? Precizările ar fi hazardate în lipsă de probe materiale, pentrucă acordurile secrete, de aceea sunt secrete, pentru a nu fi date în vileag - parafrazându-l pe Caragiale - *"că o sotietate fără prinţipuri, înseamnă că nu le are"*.

Originea documentului pomenit se pare că se află în acea zi furtunoasă din 1989, când pe o mare înfuriată, se întâlneau pe un vapor la Malta, Preşedintle american Bush cu Mihail Gorbaciov.

Serviciile de spionaj române au aflat, se pare, primele, de acest acord. La 24 Noembrie 1989, Ceauşescu declara - la întâlnirea cu conducerile comuniste ale altor partide - că: *"omenirea este foarte atentă la un eventual nou acord între SUA şi Uniunea Sovietică în dauna altor popoare şi ştiti bine că acest lucru preocupă astăzi multe state... să se anuleze în mod oficial acest acord şi toate prevederile sale, inclusiv prevederile secrete... pentru trecut şi pentru prezent şi pentru viitor"*. După o lună *"declarantul"* cădea sub ploaia de gloanţe dirijată din umbră de cei care puseseră la cale acordul, speculând o revoluţie spontană şi curată a unor tineri care mureau în luptă pentru a fi liberi.

Un *"disident"* român cu voie dela stăpânire, plătit din caseta dezinformării, cu bani luaţi contribuabilului american, persifla, cu obrăznicia lui proverbială, pe acei care denunţau acordul secret, că între Yalta şi Malta, nu este altă asemănare de cât... Rima.

Au trecut cinci ani dela evenimentele din Europa comunizată. Un cincinal care putea rodi sub zodia libertăţii, dar situaţia acolo este tot mai precară. La cinci ani după cel de-al Doilea Război Mondial, Europa apuseană distrusă de război, era deja înviorată. Desigur, cu ajutorul Planului Marshall, cum şi-a revenit după război şi Coreea de Sud. De ce Lumea Liberă, cu abundenţa ei, lasă mai departe spectrul foamei şi al mortii peste fostele ţări comuniste? Pentru a se uita înapoi şi a cere intrarea în închisoarea CEI?

Dacă din nou Europa de Răsărit este vândută, nu rămâne decât un singur lucru: OPRIŢI YALTA II, până nu este prea târziu.

Žahu PANĂ

CRONICA VREMII

ÎNDEMN LA SIMPLITATE

Ion BOIERU

În toate adunările, întrunirile şi manifestările româneşti, la care am luat parte de o bucată de vreme incoace, am asistat la tot felul de discutii şi dezbateri de probleme privind situaţia din România. Nu am făcut nici un fel de statistică, dar am reţinut, intr'o formă sintetică şi concluzivă, că subiectul care nu lipseşte nicăieri este referitor la viitorul ţării şi al societăţii româneşti. Toţi vorbesc despre criza politică, economică, cu toată abundenţa de afacerişti şi de mărfuri, care, într'un mod miraculos, au invadat pieţele oraşelor, chiar dacă nu se găsesc decât în forma limitată surse financiare pentru achiziţionarea acestor mărfuri.

Se fac tot felul de blamuri, cu acuzaţii grele, şi mai concrete şi mai abstracte. Şi politice, generale şi personale şi de clasă şi ideologice. Totuşi, fiecare în parte îşi dă seama că aceste discuţii prelungite şi reluate, nu aduc nici un fel de soluţie practică şi de rezolvare a crizei din România. În fapt, este aproape dezolant spectacolul pe care-l oferă analizele care se fac stărilor de lucruri din România, căci nu se găsesc leacurile bolilor de care suferă societatea românească, nu se întrevăd modalităţile prin care s'ar pune capăt haosului şi aberaţiilor în care se trăieşte acolo, în ţară. Mulţi dintre cei mai buni Români, animaţi de gânduri curate îşi mărturisesc disperarea în faţa neputinţei de a ajunge la o soluţie mulţumitoare, pentru majoritatea celor ce se preocupă de astfel de probleme, de ordin naţional.

Adevărul este că în toate discuţiile purtate, de obicei, există o tendinţă de a complica problemele, în loc de a se face cât mai mult simplificări, care să înlesnească rezolvarea temelor în discuţie. Numai când se ajunge la un denominator comun, de simplificare, se poate întrevedea o rază de lumină care să ajute pe oameni în orientarea lor.

De ce nu fac oamenii, de azi, toate simplificările necesare, ca să poată ieşi din încurcătură? Nu se poate da un răspuns satisfăcător la acest fel de întrebare. Şi, atunci, preferăm să o luăm încet şi să propunem noi o simplificare care să ne îndrumeze mai bine pe calea înţelegerii teoretice a celor ce urmează să le discutăm. Căci traducerea în practică a unor principii simple de logică şi de cuprindere a fenomenelor este o leacă mai grea. Să pornim dela un dat fundamental. În România există două biserici naţionale, care au trecut prin vârtejul dezmăţului comunist, şi cunosc ravagiile morale, naţionale şi spirituale pe care le-a făcut ideologia marxistă din ţară. Absolut toată lumea le cunoaşte, cel puţin în straturile conducerii celor două biserici. Indiferent de coloratura lor, aceste ravagii au lăsat o moştenire grea, care apasă şi asupra celor ce au supravieţuit dictaturii comuniste. Fiecare din cele două biserici trebue să reinnoiască, după viaţa **imposibilă** pe care au avut-o sub dicatură.

Toţi credincioşii celor două biserici, dela vlădică până la opincă, au răni de legat, de vindecat şi, apoi, să pornească la treabă cu gândul curat. Pentrucă aici, nu este vorba despre ceva lumesc, ci despre propria lor viaţă spirituală, unde nu se poate trişa, nu se poate falsifica şi nu se poate ascunde adevărul, sub nici o formă, deoarece consecinţele sunt incalculabile. Căci învăţătura creştină care un caracter imperativ, din punct de vedere moral, pentru cei ce cred în Iisus Hristos.

Într'o societate creştină, în care credincioşii îşi mărturisesc adeziunea la legea creştină de viaţă, cum a fost cazul cu poporul român, încă dela naşterea lui ca entitate etnică, nu se poate ieşi din litera legii.

Se pare că dezastrul dominaţiei marxiste a fost mai mare decât şi-au putut închipui oamenii, pentrucă încă nu s'a ajuns la o limpezire a apelor, după vâltoare, şi cele două biserici naţionale încă nu au stabilit temeiurile unei păci de bună vecinătate, căci slujesc acelaşi Dumnezeu şi toate divergenţele, ostilităţile trebuesc soluţionate prin singura forţă reală, care poate uni aceste două biserici de Dumnezeu: iubirea creştinească, izvorîtă din credinţa în Iisus Hristos.

Nu se poate trece la procesul de refacere naţională, pe celelalte planuri sociale şi istorice, dacă nu se crează un climat spiritual de bună înţelegere şi dragoste, între cele două biserici naţionale. Acesta este punctul de plecare al intregii refaceri naţionale a societăţii româneşti.

Numai prin apropierea dintre cele două biserici naţionale se poate crea o stare de ecumenicitate naţională, care să aibă reflexe profunde în cugetul românesc, pentru viitorul României.

Toate conflictele de azi rămân la caracterul minor, parohial şi înăspresc tot mai mult stările de lucruri din ţară. Este nevoie de o hotărire crucială, a unor oameni luminaţi, cu răspundere care să ajungă la cel mai simplu lucru; prin dragoste creştină se pot îndrepta toate lucrurile rele din lume şi nu mai este nevoie de atâta gâlceavă, care n'are nimic de-a face cu învăţătura creştină şi cu mântuirea noastră.

Articolele care se scriu, cuvântările care se ţin, de către unii din ce vorbesc în numele legii creştine, nu fac decât să învenineze starea de spirit şi prelungesc starea de haos în care se găsesc cu toţii azi, din cauza confruntărilor nefireşti dintre cele două biserici naţionale.

Oare, în numele lui Iisus Hristos, reprezentanţi ai celor două biserici, nu se pot întâlni sub binecuvântarea cerului ca să ajungă la o înţelegere cu caracter de ecumenicitate naţională, spre binele întregului popor şi al generaţiilor viitoare? Oare, nu se mai găsesc astăzi în masa credincioşilor, oameni curaţi, de bună credinţă şi dornici de pace sufletească, să lupte pentru refacerea spirituală a vieţii româneşti!? Nu se teme lumea de pedeapsa cerului? Căci nu se poate continua, la infinit, în această situaţie neverosimilă.

Cei ce au greşit, să iasă în pieţe publice şi să se lepede de satana; ceilalţi să fie iertători şi plini de dragoste şi bunăinvoire, ca să se poată apropia unii de alţii. Şi ereziile cele mai bsurde din viaţa creştină au fost îngropate şi au fost biruite de adevăr prin luminarea celor care au condus destinele Bisericii în vremea grea a ereziilor. Azi, nu este vorba de erezii, ci de altfel de greşeli, care au fost săvârşite şi prin acte de curaj, s'ar putea porni pe calea împăciuirilor, a apropierilor frăţeşti, şi lupta pentru refacerea naţională. Nu se va putea reface viaţa naţională, românească fără reconcilierea celor două biserici naţionale şi oricine refuză să participe la această reconciliere face un păcat mare împotriva neamului românesc.

Strămoşii care au luptat împreună, în contra păgânismului de orice fel, în perioada invaziilor de barbari sau a stăpânirilor păgâne, nu pot avea odihnă în mormintele lor, atâta vreme cât credincioşii legii creştine nu se vor împăca şi câtă vreme cele două biserici naţionale, nu se vor reconcilia, pentru împlinirea unui destin cu adevărat creştin al neamului românesc în istorie. Toate retorismele, toate certurile de târg, toate cărtirile şi sentimentele de adversitate sunt lipsite de orice rodnicie, nu duc la nici un fel de realizare majoră în viaţa oamenilor şi în istoria naţională.

Ce fel de microb atacă unitatea românească creştină? Căci nu se poate vorbi de ceva natural, de o poziţie întemeiată, în adversitatea actuală, care continuă să existe dincolo de limitele oricărui bun simţ, oricărei accepţiuni logice sau morale.

Ţara toată are episcopi eruditi, teologi de bună calitate, preoţi cu crucea în mână; cum este posibilă dezbinarea, adversitatea, ostilitatea şi confruntarea dintre cele două biserici naţionale? Este posibilă prin încâlcirea adevărurilor, prin confuzia planurilor de dezbatere şi prin lipsa de simplitate. Să revenim la simplitate şi să lucrăm cu avantajele pe care ni le dă simplitatea. Numai aşa se poate dezbăra toată lumea de încurcăturile pe care le aduc formele de retorică încărcată cu tot felul de pretenţii şi pline de aroganţă. Simplitatea este atotbiruitoare în toate împrejurările, pentrucă ea nu înşeală pe nimeni, nu falsifică adevărul şi nu pretinde nimic decât o formă reală de adevăr, fără decoraţii şi fără înfloriturí.

NOTE ŞI COMENTARII

MUSCA VÂNĂTĂ

În anul 1963, a apărut în editura "Alfred A. Knopf" din New York, o carte nespus de interesantă a scriitorului rus Valerij Tarsis, sub titlul: *"THE BLUEBOTTLE"*, care s'ar traduce în limba noastră: *"Musca Vânătă"*. Căci *Bluebottle"* este numele unei muşte rele, vinete, care nu te lasă în pace până n'o omori. Titlul cărţii, este fără îndoială simbolic, fiindcă sub denumirea acestei muşte rele şi enervante, autorul, reuşind să-şi trimită manuscrisul spre a fi publicat în lumea liberă, aseamănă comunismul cu această muscă impertinentă.

Din conţinutul cărţii, reiese clar că, comunismul n'a reuşit, după atâţia ani, să realizeze un adevărat *"socialism"*, ba dimpotrivă, afirma el, care mărturiseşte c'a fost *"comunist din fragedă copilărie"*, conducătorii comunismului mondial, au falsificat chiar *"învăţăturile lui Karl Marx"*. Şi ca atare, crede că Lenin a avut dreptate atunci când a spus că: *"Dacă vom pieri vreodată, vom pieri din cauza birocratismului"*. Căci: *"poporul gândeşte nu numai că n'am realizat nimic, ba dimpotrivă, crede că suntem pe marginea prăpastiei şi că nu există absolut deloc un socialism, ci numai vorbe goale, conducere proastă şi minciuni"*. Fiindcă, spune el: *"...În ceea ce priveşte abolirea a ceea ce Engels numeşte "cel mai mare rău", chiar în ziua în care proletaraitul a pus mâna pe putere, s'a creat un monstru birocratic cum n'a văzut încă lumea"*...

Acestea le spunea, negru pe alb, un scriitor rus, care s'a trezit din beţia ieftinei propagande a guvernului prioprei sale ţări.

Este, deci, *"la mintea cocoşului"*, de ce anume - şi pre limba lor - *"poporul muncitor"*, din toate ţările cu regimuri comuniste, şi-a pierdut orice nădejde în conducătorii lui, ne mai putând crede în *"binefacerile"* socialismului, dat fiind faptul că *"răul cel mare"*, enunţat de Engels, a fost înlocuit cu un *"monstru birocratic cum n'a văzut încă lumea"*... În Rusia, ţarismul crud şi exploatator a fost inlocuit cu comunismul criminal şi mincinos. În ţara noastră de baştină, România, destrăbălarea şi abuzurile ziselor *"partide democrate"* ce s'au perindat la conducerea ţării, anihiland şi trimiţând în morminte cea mai aleasă elită a Neamului, la ordinea nebunului Rege, Carol II şi a metresei lui, Elena Lupescu, s'a sălăşluit, datorită mârşavei vânzări dela Yalta, a beţivului Winston Churchill al Marei Britanii şi a ramolitului Preşedinte al Americii, Franklin Dellano Roosevelt, au fost urmate de un guvern al unui partid ce nu reprezenta nici măcar un procent din populaţia ţării, recte, partidul comunist...

Fiind acuzaţi că, publicând în paginile ziarului despre mizeria din R.S.R., ne batem joc de ţara noastră de baştină, vom reproduce mai jos o frază din cartea scriitorului rus Valerij Tarsis, *"THE BLUEBOTTLE"*, pe care o comentăm în aceste rânduri, pentru ca cititorii săşi poată da singuri seama că, aceasta este o sfruntată şi neruşinată metodă comunistă de a arunca gunoi în obrazul celor ce au altă părere decât ei: *"Scriitorii şi ziariştii care au scris cărţi şi articole critice (la adresa comuniştilor) au fost acuzaţi că-şi bat joc de ţara-mamă"*.

Acestea le spunea, negru pe alb, în pagina 56 din cartea lui, scriitorul rus, Valerij Tarsis.

Pentru curajul ce a avut, spunând adevărul despre condiţiile de viaţă din Rusia Sovietică, scriitorul Valerij Tarsis, a fost trimis, (cum era de altfel şi de aşteptat), într'un azil de nebuni.

Dacă un om care scria o carte ca aceasta, atât de clar, atât de bine gândită, ordonată şi înt'un stil atât de plăcut, era NEBUN, atunci fără doar şi poate că'n Rusia Sovietică şi'n ţările cu regimuri comuniste, nu se mai afla nici un om sănătos şi întreg la minte. Căci, puneţivă acum şi Dumneavoastră întrebarea: putea oare să fie nebun un om care vedea că în timp ce: *"realizările sovietice sunt trâmbiţate în urechile lumii"*; în timp ce: *"Sputnicii în cosmos au mutat atenţia poporului dela nevoile de fiecare zi"*, în timp ce: *"cei mai mulţi muncitori sunt încartiruiţi în cele mai rele condiţii, şi ... "zahăr, unt şi pâine albă lipsesc ca'ntotdeauna chiar în Moscova, "Capitala Lumii", unde este greu să găseşti cel puţin un kilogram de cărnaţi..."*

Nu fraţilor, scriitorul Valerij Tarsis, n'a fost şi nu este nebun. Nebuni au fost şi sunt cei ce mai cred încă în prostiile lui Marx, Engels şi Lenin.

Şi istoria, a dovedit deja, această nebunie.

Necazul este că chiar şi astăzi, deşi nu mai cred, sunt atâţia care ţin încă cu dinţii de rămăşiţele acestei nebunii; că pentru interesele lor pur personale, nu numai că nu vor să renunţe la această nebunie, dar se roagă pentru revenirea la ea. Aşa s'a ajuns azi ca în România, atâţia să îi plângă pe Nicolae şi Elena Ceauşescu cu toate *"realizările"* lor din *"iepoca de aur"*, să ofteze nostalgic după cozile la lapte şi pâine şi să urască Opoziţia din România, care stă în calea Domnului Iliescu, care *"ne-a dat pământ"*.

Pe unde mai eşti, dacă mai eşti, Valerij Tarsis?

Nicolae NOVAC